HELEN CARTER

O viață împreună cu tine

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Kate Stennis nu se simțea în largul său. Toate aceste femei din jurul ei ardeau de nerăbdare să-l vadă apărând pe celebrul Eric Daniels! Și asta chiar la ora opt și jumătate dimineața!

– Sper că a meritat osteneala, îi șopti mamei sale.

Se aflau în sala de primire a studioului de la R.C.A., unde era înregistrată în direct, în fiecare dimineață, celebra emisiune Forum. Kate nu era o telespectatoare pasionată – mai curând tocmai dimpotrivă – dar rezervase aceste locuri pentru că era emisiunea preferată a mamei sale. Putea suporta ceea ce considera drept o oră de stupiditate, pentru a mări plăcerea pe care o va obține Milly Stennis din cele două săptămâni la New York. Însă Kate fusese gata să-și schimbe planurile când se dusese, în ajun, s-o ia de la gară. Milly prezentase efectele unei crize cauzate de un virus gastric, care de-a lungul călătoriei de la Jamestown, din sudul statului New York, cu siguranță nu se ameliorase. Cu toate acestea, refuzase categoric înapoierea biletelor de către fiica sa.

– Eric Daniels? Dacă merită osteneala? exclamă ea foarte surescitată. Așteaptă să-l vezi. Nu-mi vine să cred că nu te-ai uitat niciodată la emisiunea lui. Forum are cel mai ridicat indice de audiență al postului!

– Nu mă uit niciodată ziua la vreo emisiune de televiziune, mamă. N-am timp.

Nici înclinație, adăugă pentru ea însăși. În timpul anului școlar, preda un program complet la departamentul de antropologie de la Traynor College, în San Francisco, iar verile și le petrecea în general pe teren, făcând cercetări. Nici această vară la New York nu reprezenta o vacanță adevărată, deoarece, pentru a-și putea oferi o călătorie de studiu în Tanzania, acceptase să înregistreze o serie de cursuri de antropologie pentru televiziunea școlară, aici, în Manhattan.

– Dar acesta nu este un spectacol de dezbateri obișnuite, obiectă mama sa. Este cel al lui Eric Daniels!

Rostea numele ca și când îi susținea celebritatea și Kate nu se putu împiedica să nu zâmbească indulgentă.

Eric Daniels fusese actor, cu câteva Oscaruri la activ. Kate nu-l văzuse niciodată pe scenă, dar își amintea de performanța sa apreciabilă în versiunea filmată a unei piese de Arthur Miller, cu doi ani mai înainte. Își amintea de profilul său olimpian, de gura senzuală și fermă, de privirea pătrunzătoare.

– Mă întreb cum a devenit prezentator, făcu ea gânditoare. Era un actor bun.

– Ai prejudecăți! Dacă i-ai fi văzut emisiunea, ai fi gândit altfel. Este... fabulos.

– Hm... Și când lauda vine de la incorigibila intoxicată de televiziune a familiei... o tachină ea.

– Intoxicată! Nu sunt intoxicată, eu...

– Nu? Atunci de ce alegeai întotdeauna serviciul de noapte când ai început să lucrezi din nou?

La moartea soțului său, mama lui Kate își reluase meseria de infirmieră, dar cu jumătate de normă.

– Pentru că te temeai pur și simplu să nu pierzi programele preferate, continuă ea cu maliţiozitate.

– În nici un caz! protestă Milly. Voiam să fiu liberă ziua, pentru a mă ocupa de tine și de surorile tale. Să crești singură patru copii, n-a fost întotdeauna o luptă plăcută, crede-mă, fetițo!

O notă de umor îi muie vocea, ca de fiecare dată când Milly începea să evoce cât se trudise. Fusese curajoasă, se zbătuse fără să se plângă, dar fusese călduros răsplătită de afecțiunea profundă pe care i-o purtau cele patru fete ale sale. Kate o învălui într-o privire tandră:

– Știu, dar privește cât de bine ai reușit!

– Oh da, nu-i așa? acceptă ea cu mândrie. Aveți toate o situație bună, cele trei surori ale tale sunt căsătorite bine. Nu mai rămâi decât tu. Dacă și tu...

– Ah, nu începe, mamă, o întrerupse ea dojenind-o.

Lua subiectul în glumă, dar știa că dorința cea mai profundă a mamei sale era s-o vadă fericită și de asemenea, căsătorită. Dar ea își iubea munca și avea o viață socială activă în San Francisco. Deși recunoștea anumite lipsuri pe partea sentimentală, își repetă că cercetarea antropologică era mai importantă.

– Ce s-a întâmplat cu acel tânăr expert contabil cu care ieșeai?

– Dare nu aprecia călătoriile mele pe teren. Nu uita că mi-am petrecut trei veri la rând studiind primatele din Africa. Și-a găsit o informaticiană cu care putea să vorbească despre cifre și să se plimbe pe plajă.

Cu toate că-l iubise pe Dare, nu-l simțea ca pe o mare pierdere. Nu se poate clădi nimic serios cu un bărbat care nu înțelege ce te interesează cel mai mult.

– Dar nu dispera, mamă. Douăzeci și șase de ani nu este totuși o vârstă respectabilă.

Fu însă ușurată când apariția persoanei care-i primea, le întrerupse conversația. Aceasta le deschise o ușă și rugă participanții să meargă să se instaleze în studio. Scaunele erau aranjate în semicerc în jurul unei estrade amenajate ca un salon modest și familiar.

– Ce noroc avem! exclamă Milly, acaparând două scaune din primul rând. Îl vom vedea de foarte aproape!

– Sunt mulțumită pentru tine, răspunse Kate, care nu reușea să se includă în această mulțime adulatoare, dar începuse să fie curioasă în legătură cu bărbatul care exercita o asemenea putere.

Tânăra femeie blondă care-i primise reuși să calmeze entuziasmul auditoriului, pentru a explica formula emisiunii. În timpul pauzelor pentru spoturi publicitare, patricipanților le era permis să pună întrebări domnului Daniels și invitatului său, astăzi o femeie, doctor Eloise Meyer. Unele întrebări vor fi apoi repetate în fața camerei și domnul Daniels îi va cere cuiva din sală să vină să ocupe fotoliul liber, în acest scop, de pe podium. Când tânăra anunță tema din acea zi: Părinți singuri, Milly tresări pe scaun.

– Asta sunt eu, Kate! Eric n-ar fi putut alege mai bine.

– Mă îndoiesc că „Eric“ a făcut-o special pentru tine.

Kate remarcase deja că toate femeile prezente îi spuneau domnului Daniels pe nume. Brusc, într-un concert de „ah“ și „oh“, degetele mamei sale i se încleștară pe braț. Eric Daniels își făcuse apariția. Trebuia să recunoască faptul că prezența sa aparte nu se

datora numai proiectoarelor. Măsura ușor un metru și optzeci de centimetri și înainta cu o coordonare firească a gesturilor. Era îmbrăcat clasic: haină ușoară bleumarin, pantaloni gri, cămașă albastră și cravată în dungi. Sub părul mătăsos, de un blond închis, trăsăturile erau energice: nas acvilin, frunte lată, bărbia ușor proeminentă și buzele bine conturate. Kate se zeflemisi singură, constatând că nu era insensibilă la farmecul său. Cu atât mai mult cu cât, mulțumind cu un zâmbet pentru aplauze, el își păstrase privirea ațintită asupra ei. Un procedeu de actor pentru a capta auditoriul! se gândi cu o ridicare din umeri, furioasă că inima începu să-i bată atât de prostește.

– Bună ziua. Sunt fericit să vă întâlnesc, spuse el, plimbându-și privirea asupra asistenței, trezind cu siguranță în fiecare ceea ce tocmai simțise ea.

Vocea îi era familiară. Regăsi vocea cu inflexiuni delicate și bogate pe care o remarcase în filmele sale. Vocea era fără îndoială cel mai eficient instrument al prezenței sale. Hotărât lucru, era un actor desăvârșit. După ce anunțase că emisiunea va începe în câteva minute, se retrase.

– Kate, te-a privit! șopti Milly într-o puternică agitație, pe care fiica sa o considera febrilă.

– Este munca sa să lase să se creadă că

se interesează de fiecare în parte. Și aplauzele tale frenetice nu puteau să nu atragă atenția.

– Toată lumea aplauda! Cu excepția ta.

– Atunci, poate că pur și simplu căuta să-i vadă pe cei care nu aplaudau.

– Aș spune mai curând că a reperat imediat cea mai frumoasă tânără femeie prezentă.

– Nu sunt așadar rățușca cea urâtă?

– Niciodată n-ai fost, protestă mama sa. Ai fost doar... deosebită.

Kate îi adresă un zâmbet înduioșat. Ah, cât de mândră era Milly Stennis de fetele sale! La peste cincizeci de ani, rămânea încă o femeie cochetă, deși acea criză virală îi schimbase fizicul. Dar ochii mari, negri, străluceau și mai tare pe chipul de păpușă, încadrat de părul scurt cărunt. Kate fusese deosebită, deoarece cele trei surori semănau mamei lor, în timp ce, încă de la naștere, ea se manifestase de partea tatălui său, despre care se spunea că avea probabil câteva picături de sânge indian, cu trăsăturile îndrăznețe, pomeți proeminenți și părul negru și des. Moștenise de asemenea de la el ochii albaștri-verzi, care păreau că privesc lumea cu o mirare amuzată. Ansamblul forma o frumusețe stranie, care-i adusese mulți admiratori. Părul negru i se revărsa peste umerii lați. Avea o osatură fină, dar solidă, un trup cu forme pline, care se mișca inconștient, cu multă grație. Nu-i displăcuse când un coleg de universitate, sensibil la genul său oriental, o comparase într-o zi cu o sultană.

– Ești foarte frumoasă, Kate, reluă mama sa. De ce Eric nu te-ar fi remarcat?

– Mamă, ești o romantică incurabilă. În două minute, îmi vei garanta că este îndrăgostit nebunește de mine.

– De ce nu? Ce idee minunată!

– O idee ridicolă! Probabil ai febră!

Cuvântul fusese aruncat ca o vorbă de duh, dar examinându-și mama mai îndeaproape, nu-i plăcu paloarea sa.

– Ești sigură că te simți bine, mamă? se neliniști ea.

– Nu face o întreagă poveste pentru o mică indispoziție. Sunt în plină formă.

– N-ai mâncat nimic de dimineață și nu arăți bine.

– La televiziunea în culori, nu se vede. Ah, sper că se va opri camera asupra mea. Le-am telefonat surorilor tale să-și lase copiii să mă privească... Sst... Uite-l, va începe.

Eric Daniels era însoțit de o femeie cu trăsături aspre, care luă loc în scaunul invitatului, în timp ce persoana care-i primise dădea ultimele instrucțiuni despre liniște și despre momentul aplauzelor. După generic, Daniels anunță tema zilei și o prezentă pe doctor Eloise Meyer, psihoterapeut și consilier în psihologie al unei mari firme industriale. Cartea sa, „Să reușiți singuri în educația copiilor dumneavoastră", tocmai apăruse. Era înțepată, sofisticată și dogmatică și Kate înțelese din mișcările făcute de mama sa, din oftatul său indignat și din frecventele gesturi cu capul, că aceasta era departe de-a împărtăși punctele de vedere ale doctorului Meyer.

Autoarea explică faptul că scopul cărții sale era să ajute femeile și bărbații ce-și creșteau singuri copiii să împace pretențiile vieții de părinți cu satisfacerea dorințelor personale. Ceea ce produse un alt „glup" în gâtul lui Milly Stennis. Când doctor Meyer rezumă punctele principale, Daniels o provocă printr-o serie de întrebări precise și inteligente. Făcuse o analiză minuțioasă a cărții, cu cea mai mare grijă și diplomația sa era admirabilă. Nu arăta nici agresivitate, nici indulgență. Când Eloise Meyer afirmă că un părinte nu-și poate sacrifica propria mulțumire sufletească pentru cea a copiilor, el o făcu să precizeze ce înțelegea prin „propria mulțumire sufletească". Definiția ce-i fu dată ca răspuns punea în evidență planurile profesional, social și sexual. Kate își simți mama înfuriindu-se. Și imediat, la prima pauză publicitară, când auditoriul fu rugat să intervină, doamna Stennis ridică brațul foarte sus.

– De ce doctor Meyer stabilește ca două idei distincte reușita unei educații și reușita personală?

– Vorbiți din experiență? întrebă Eric Daniels.

Atenția îi era focalizată exclusiv asupra lui Milly, dar Kate se simți toată electrizată.

„Prin transfer, își spuse ea, sunt în curs de a absoarbi sentimentele mamei". Când doamna Stennis anunță că ea crescuse singură patru fete, Eric Daniels zâmbi și-i propuse să-și repete întrebarea imediat în fața camerei. Chipul palid al lui Milly se colorase cu pete roșii în timp ce întorcea spre fiica sa o față triumfătoare.

– Mamă, ești sigură că te simți bine?

– Ah, nu-mi strica plăcerea, vrei?

Trebuia să fie entuziasmul, într-adevăr, Kate nu voia să-i strice marea clipă. Schimbă cu maliţiozitate subiectul.

– Ai pus această întrebare numai ca să te vadă nepoții la televizor?

– Deloc! protestă ea. Cred că această doamnă atât de savantă nu cunoaște decât teoria. Eu am practica.

Când emisiunea se reluă, Milly puse așadar, din nou, întrebarea, dar răspunsul doctorului Meyer n-o mulțumi și, în ciuda semnelor cu piciorul și a tragerii de mânecă pe care le făcea Kate pentru a o opri, repetă în mod public remarca despre teorie și practică. Însă Eric Daniels o încurajă cu un zâmbet și sfârși prin a o invita să li se alăture pe podium.

Fiica sa trebui să-și îndoaie picioarele lungi pentru a o lăsa să treacă și, resemnată acum, îi murmură cu amabilitate:

– Ține-te bine, n-o menaja!

Kate se întreba dacă Milly va fi capabilă să-și stăpânească euforia de-a se afla atât de aproape de idolul său. Dar Eric Daniels poseda arta de a-i face pe oameni să se simtă bine. Expresia sa, în timp ce-o întreba pe doamna Stennis, reflecta un interes sincer. Kate fu copleșită de o căldură plăcută. Încă un transfer de emoții: nu putea decât să împărtășească bucuria mamei sale. Aceasta se descurca bine. Mai întâi puțin nervoasă, dar lăsându-se repede purtată de convingere, ea afirmă că, pentru părinți, satisfacția

personală includea mulțumirea de a-și crește copiii. Se exprima cu înflăcărare, dar fără îngâmfare și Daniels, văzând-o foarte naturală, o întrebă despre viața ei de mamă la Jamestown și despre cele patru fiice. Eloise Meyer afișa o plictiseală dispreţuitoare că trebuia să împartă rolul de vedetă, dar umorul și stilul colorat al celei de-a doua invitate îl încânta în mod vizibil pe animator.

– Sunt mândră de fetele mele, toate patru au reușit foarte bine, încheie ea.

– Sunt căsătorite?

– Toate, cu excepția mezinei. Dar ea are o carieră!

Cu un nod în stomac, Kate se rugă în sinea sa să nu spună mai mult. Ruga îi fu primită, deoarece emisiunea se termină și Eric Daniels mulțumi invitaților cu câteva fraze de încheiere. Ea lăsă să-i scape un oftat de ușurare, în timp ce sala începea să se agite. Apoi, într-o clipă, se produse cea mai mare dezordine. Persoana care îi primise încerca să îndrepte auditoriul spre ieșire, dar niște femei se îndreptau spre podium pentru a-i vorbi lui Daniels sau a-i cere autograful. Kate rezistă dorinței de a-l vedea și ea mai de aproape. Oare carisma sa se stingea în același timp cu camerele și cu reflectoarele?

Dar, prea mândră pentru a se amesteca în asaltul fanaticelor, rămase așezată, în așteptarea mamei sale. Îl văzu pe Eric Daniels strângând energic mâna doctorului Meyer, apoi întorcându-se spre Milly. Nu-i putu auzi cuvintele, dar manierele și zâmbetul său lăsau să se ghicească un compliment curtenitor și observă entuziasmul febril pe care mulțumirea sa îl provoca. Atunci, animatorul cuprinse cu brațul umerii plinuți ai mamei și o sărută ușor pe obraz. Aceasta ridică o mână tremurătoare spre fața ca focul și brusc, păli. Albă ca varul, păru că se prăbușește spre Daniels consternat, dar care reacționă instantaneu prinzând femeia leșinată, ridicând-o în brațe.

O rumoare se ridică printre grupuri:

– Ce se întâmplă?

– Cuiva i s-a făcut rău.

– Este mama celor patru fete.

– Eric a sărutat-o și ea a leșinat.

– Aș fi făcut la fel.

– Oare este bolnavă?

Acest ultim cuvânt o propulsă pe Kate în mulțime, dar fu împinsă de alți curioși și strigătul său: „Vă rog, lăsați-mă să trec“ fu ignorat, în timp ce-l vedea neputincioasă pe Eric Daniels ducând-o cu el pe mama sa.

Acum, că evenimentul spectaculos luase sfârșit, oamenii discutând agitați, o împingeau în altă direcție. Kate reuși în cele din urmă să ajungă lângă tânăra, care cerea ieșirea în ordine.

– Acea femeie care tocmai a leșinat este mama mea. Oare unde a fost dusă?

Sprâncenele blonde ale tinerei fete se arcuiră, bănuitoare:

– Sunteți sigură de ceea ce spuneți?

Kate se prezentă și cealaltă se îmblânzi.

– Iertați-mă, dar mă confrunt în fiecare zi cu atâtea stratageme ale femeilor care vor să se apropie de Eric... Veniți cu mine. Mama dumneavoastră este în biroul său.

După o înșiruire de culoare, ușa se deschise spre o încăpere spațioasă. Așezată pe o canapea din catifea ecru, Milly Stennis părea foarte fericită că se află acolo. Eric Daniels, așezat lângă ea, îi ținea mâna.

Capitolul 2

Primul sentiment al lui Kate fu o foarte mare ușurare. Mama sa își recăpătase cunoștința, culorile îi reveniseră în obraji și ochii nu-i străluceau doar de febră. Vocea îi rămăsese încă puțin tremurătoare, dar cu toate aceste emoții, era normal.

– Kate dragă, nu lua această mină întristată! Mă simt mult mai bine. Îmi pare mai ales rău că am produs atâta agitație. Nu reușesc să înțeleg ce s-a întâmplat. Fără îndoială, prea mult entuziasm.

Kate veni să îngenuncheze lângă ea. Îi luă mâna în același timp în care i-o lăsă Eric și degetele li se atinseră ușor. Era greu de ignorat curentul pe care-l produsese această atingere.

– Cred că acum se simte bine, spuse el. N-aș fi crezut niciodată că am un efect atât de devastator.

Fără microfon, vocea sa emoționantă părea mai voalată, mai intimă. Kate ridică fața spre el. Ochii îi erau de un cenușiu închis, nu negri cum păreau de la distanță. Arătau neliniște, căldură și o urmă de umor. Un amestec fericit. Se îngustară în timp ce o priveau și se simți pe neașteptate în strânsă legătură cu el. Era stupid. Într-adevăr, acest bărbat avea magnetism. Cum toți actorii trebuie să aibă.

– Dacă sărutul dumneavoastră mi-a pricinuit leșinul, a meritat! exclamă Milly, care își regăsise toată verva. Îmi pare rău doar că nu s-a întâmplat în fața camerei, ca să mă poată vedea nepoții. Desigur, nu vorbesc despre leșin.

Eric Daniels zâmbi.

– Să știți că mama dumneavoastră este o doamnă extraordinară.

– Da, știu! O doamnă extraordinară și uneori foarte încăpățânată. Nu se simțea bine în această dimineață. N-ar fi trebuit niciodată să-i dau voie să iasă. Și cu atât mai puțin pentru un show de televiziune.

Oare de ce adăugase această mică frază agresivă? Îl va face bănuitor? Dar zâmbetul lui Eric părea mai mult amuzat, decât jignit.

– N-aș fi lipsit de la asta pentru nimic în lume! interveni doamna Stennis. Mă simt complet vindecată.

– În acest caz, te duc imediat acasă. Poate cineva să cheme un taxi?

– Dar ai întâlnire aici, la ora unsprezece...

Nu era nevoie să-i amintească mama ei. Toată vara, Kate preda „Comportamentul unor primate", în cadrul unei serii școlare matinale pe canalul K.T.C. Avea multe temeri față de acest proiect. Să vorbească despre antropologie cu clasele sale de elevi, era un lucru. Dar să se adreseze unor studenți invizibili, prin intermediul televiziunii, va fi o provocare absolut diferită. Totuși, nu ezitase nici o clipă: prefera să ajungă cu întârziere la întâlnire. Mama sa conta mai mult.

– Nu te voi lăsa să te întorci singură, mamă.

– Nu se pune problema să iasă de aici înainte de sosirea medicului, interveni vocea gravă a unui bărbat care intrase.

Eric îl prezentă pe Frank Wainwright, asistentul său de producție.

– N-am nevoie de medic, pentru că sunt bine!

– Veți fi bine când va hotărî medicul, doamnă, insistă cu fermitate Wainwright, care adăugă la adresa lui Eric: secretara mi-a spus că-l trimite imediat. Va fi aici în câteva minute.

– Vrem doar să ne asigurăm că nu i se poate face din nou rău, explică liniștit Eric, cu ochii plini de o simpatie irezistibilă.

– Bun, cedă Kate, poate nu este inutil. Pot folosi telefonul dumneavoastră? Trebuie să contramandez o întâlnire.

– Ah, nu, micuța mea! Nu poți face asta! Du-te! Poate voi putea să aștept aici până te întorci? Te-ar deranja, Eric?

– Deloc. Îi voi ține chiar companie mamei dumneavoastră până veți reveni, adăugă el.

– Ei bine...

Era greu să nu remarce vehementele scuturări din cap ale lui Milly, care nu cerea decât să-și prelungească divertismentul cu Eric Daniels. Kate nu putea s-o condamne. Să sosească la cincizeci și cinci de ani din Jamestown și să se afle cu cel mai seducător bărbat veghind asupra sa! Un adevărat basm! În plus, nu era inutil s-o vadă un doctor.

– Ei bine, accept, spuse ea în cele din urmă. Sper că nu voi sta mult timp. Am întâlnirea în această clădire.

– Da. Kate va face și ea televiziune.

– Adevărat? Mi-ar plăcea mult să vorbim despre asta. Poate la întoarcerea dumneavoastră.

Inima lui Kate tresări. Acest Eric avea într-adevăr stilul de-a te face să crezi că se interesa de mod special de tine. Era un talent remarcabil, pe care-l dobândise probabil în folosirea instrumentelor mediatice, ca televiziunea.

– Atunci pe curând, mamă. Voi încerca să vin repede...

– În nici un caz din cauza mea! Voi fi foarte bine aici și promit să nu mai leșin.

– Eu promit să n-o mai sărut, întări Eric, solemn.

Ochii cenușii se îngustau când zâmbeau și seducția pe care o exercita asupra admiratoarelor sale era cât se poate de înțeles. O însoți pe Kate până la lift.

– Mama are un virus gastric, îi explică ea.

Își dădu seama cu intensitate de apropierea lui și se surprinse comparând staturile lor. Cu tocuri înalte, ea se apropia de un metru șaptezeci și cinci, dar el era mult mai înalt. Își încetinise mersul, pentru a-și potrivi pașii cu ai ei și, când în fața liftului se întoarse, îl evaluă ca fiind de două ori mai lat în umeri decât ea. Subit, își dădu seama că-l judeca pe acest bărbat din punct de vedere fizic în raport cu ea. De-abia se întâlniseră. Niciodată, de la Todd, nu simțise o asemenea atracție. Todd... Era un gând tulburător, considerând sfârșitul aventurii. Și apoi, era atât de mult de timp de atunci... Eric o privea întrebător. Oare ce-i spunea? Ah, da, virusul...

– A avut o criză care pur și simplu a doborât-o. N-a mâncat nimic de două zile și probabil că asta a slăbit-o.

Apăsă a doua oară pe butonul de apel, absolut inutil. Oare nu se înroșise?

– Nu vă neliniștiți pentru mama dumneavoastră. Mă voi ocupa eu de ea până vă întoarceți.

Când ușa liftului se deschise, o luă de mână ca pentru a o reține.

– Kate, nu-i așa? Kate Sennis sau...

– Kate Stennis, spuse ea repede, retrăgându-și prompt mâna.

– Așadar, sunteți mezina, zâmbi el, în clipa în care ușile se închideau.

Da, cea care avea „cariera“, încheie Kate în minte, mulțumită că nu-i văzuse stânjeneala. Se grăbi să se gândească la altceva, la proba care o aștepta. Fusese mai bine că nu-și amânase întâlnirea.

Directorul său, Stan Fried, ar fi înțeles cu siguranță această împrejurare neprevăzută, dar întreg programul ar fi fost dat peste cap.

*
* *

Echipa o liniști: era normal ca o primă înregistrare să nu se desfășoare bine. Kate era prea conștientă de prezența camerelor și uita să-i privească, prin obiectiv, pe oamenii cărora li se adresa. Într-o clasă, își privea elevii pentru a le judeca reacțiile. Știa când să vorbească mai lent, când să repete. Aici, partea activă a predării, observațiile și întrebările elevilor îi lipseau teribil.

Daniels avea cel puțin participarea auditorului lui, se gândi posomorâtă, când prestația sa luă sfârșit. Stan Fried, producătorul acestei serii intitulate „Bună ziua celor sculați devreme", veni totuși s-o felicite cu amabilitate.

– N-a fost rău, Kate. N-a fost rău deloc. Ești doar puțin rigidă, ca toți cei care se află în fața camerei pentru prima dată. De aceea facem aceste preliminarii.

– Încerci să-mi redai încrederea, dar am observat că am fost oribilă. Sunt profesor, nu actriță.

Își aminti de ușurința cu care înfrunta Eric acele camere de luat vederi și-i veni ideea să-i ceară câteva sfaturi. Se uită la ceas. Era aproape douăsprezece și jumătate.

– Trebuie să mă grăbesc, Stan. Sper să fie mai bine data viitoare.

– Sunt sigur de asta, nu te neliniști. Urează-i mamei tale însănătoșire grabnică din partea mea. Și... salută-l pe Daniels pentru mine! îi spuse el, în timp ce ieșea.

Îi povestise ce se întâmplase. Aparent, toată lumea se cunoștea în televiziune. Și Stan părea să-l aprecieze mult pe Eric, despre care vorbise cu admirație și respect.

Apăsând pe butonul pentru al șaisprezecelea etaj, stomacul i se strânse. Erau oare urmările emoției din fața camerelor? În acest caz, agitația ar fi trebuit să se diminueze, nu să se amplifice. Acest supravoltaj era legat oare în mod direct de Eric Daniels?

Încercase și pentru Todd această reacție subtilă. Era ciudat, nu mai reușea să-și amintească trăsăturile lui. Totuși, profesorul Todd Riley se afla întotdeauna pe primul plan într-o anumită parte ascunsă a subconștientului ei. Fără îndoială din cauza acelei profunde admirații pe care nu încetase niciodată să i-o consacre. Oh, cum să uite entuziasmul din acea vară, când era în al doilea an al ei în antropologie, și când fusese selecționată pentru a face parte din echipa pe care strălucitul profesor o ducea să lucreze în trecătorile din Olduvai, în Tanzania? Și euforia sa când, dintre toate studentele, una mai naivă decât cealaltă, ea fu cea care-l interesa și cu care ieșise! Cu câtă candoare i se dăruise, crezând că o iubea! Dar întoarcerea la Berkeley sunase sfârșitul aventurii. Și candida adolescentă de nouăsprezece ani, răvășită, aflase că zeul său nu era de fapt o excepție. Fusese bine, fusese rău? Trădarea personală a lui Todd fusese ca o lovitură de pumnal, dar respingerea profesională care urmă fu un adevărat supliciu. Poate tocmai nevoia de-a se face recunoscută o ajutase să depășească încercarea. Chiar când își obținuse doctoratul, Todd continua s-o trateze ca pe o începătoare, ale cărei idei rămâneau neglijabile. Să-l oblige pe Todd Riley să o considere într-o zi de la egal la egal, ca pe un coleg, devenise obsesia ei. Acesta era, printre altele, unul dintre motivele sejurului său la New York, deoarece fusese invitată întocmai ca și el, să participe la congresul național din august. Erau trei ani de când nu-l mai văzuse pe Todd, care profesa acum la universitatea din Chicago, dar continua să-i citească articolele și să-i urmărească publicațiile care-și aveau originea tot în acea minte remarcabilă. Deși fusese egoist și inconsecvent, admirația pe care

era obligată să i-o acorde fusese cu siguranță factorul entuziasmului său. Kate rămăsese convinsă că nu va putea iubi niciodată decât un bărbat de aceeași valoare academică, ce-i va trezi interesul și-i va împărtăși pasiunea.

Atunci, de ce palpita la ideea de a-l revedea pe Eric Daniels? Cu siguranță, pentru că nu scăpase de tipicul mulțimii: el producea acest efect asupra a nouă milioane de telespectatoare și asta însemna ceva.

La etajul al șaisprezecelea, sosi în agitația personalului care se îndrepta spre cafenea. Ușa biroului lui Daniels era întredeschisă, dar încăperea era goală. Intrigată, Kate se pregătea să caute o secretară de la care să ceară informații, când apăru tânăra blondă de dimineață!

– Oh, domnișoară Stennis. Eric mi-a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră.

Kate luă hârtia pe care i-o întinse.

– Unde sunt?

– Cred că am înțeles că a luat-o pe mama dumneavoastră la masa de prânz.

„Iată ce-i va da cu ce să întrețină conversațiile de la Garden Club în Jamestown", se gândi ea zâmbind. Se putea de altfel foarte bine ca Milly să fi fost cea care avansase ideea acestui prânz. Era și o doamnă extraordinar de pricepută în manipularea semenilor.

– Așadar, se simte probabil mai bine. Presupun că medicul i-a dat permisiunea.

– Da, părea complet revigorată. Și mama dumneavoastră are mult noroc. Personal, încerc de câteva luni de zile, fără rezultat, să mă fac invitată la prânz de Eric Daniels.

Această blondă minunată, cu machiaj artistic și maniere sofisticate părea în stare să facă s-o invite oricare bărbat l-ar fi ales. Kate se miră să simtă o anumită plăcere că Eric nu cedase.

Deschise misiva: „Suntem amândoi înfometați. Ne veți găsi în 1180 West End Avenue“. Asta era tot. După toată aparențele, își îndeplinea rolul cu zel. Cel puțin o invitase să li se alăture, deși tonul fusese destul de hotărât.

În zece minute se instală într-un taxi și traversarea orașului i se păru interminabilă. În sfârșit, șoferul se opri în fața unui imens hol boltit, de unde paznicul se grăbi s-o însoțească înăuntru. Privi în jurul ei cu uimire. Nu era un restaurant. Dar adresa era exactă.

– Nu înțeleg foarte bine, bâigui ea. Aveam întâlnire și...

– Nu sunteți așteptată de domnul Daniels? o întrerupse amabil bărbatul, ca și când i se adresase unui copil.

– Da, într-adevăr. V-a anunțat?

– M-a anunțat de sosirea unei tinere femei foarte frumoase, dar era departe de adevăr. Vă voi conduce la ascensor. Apartamentul său este la ultimul etaj.

Apartamentul său! O adusese așadar pe mama ei să prânzească la el? Avea intenția să-i facă oare curte? Această supoziție poznașă îi atenuă nervozitatea. Oglinda din ascensor îi reflecta imaginea, părul îi era încurcat și avea un cap îngrozitor. Scoțând un pieptene mic din poșetă, începu să se coafeze, crezând că va avea timp să-și aranjeze ținuta pe culoar, înainte de a suna la ușă. Dar la al nouălea etaj, ascensorul se deschise în mod neașteptat, direct în salonul apartamentului.

Cu gura căscată și piptenele în mână, se afla în fața lui Eric Daniels, care o întâmpină călduros:

– Intrați, v-am păstrat ceva pentru prânz.

Kate, găsindu-se ridicolă, puse pieptenele la loc, îngăimând:

– Taxiul a mers cu geamurile deschise și eram ciufulită.

O ținea de braț pentru a o conduce în apartament și se întoarse atingându-i părul:

– Probabil nu vă stătea rău.

Era prea aproape de ea. Își simți diafragma contractându-se, tăindu-i respirația.

– Kate, tu ești?

Intervenția mamei sale fu binevenită. Înainte să-și fi putut reveni Kate, Eric răspunse pentru ea:

– Da, este fiica dumneavoastră, doamnă Stennis.

Ținând-o încă de cot, o introduse într-o încăpere mare, demnă de o revistă de decorațiuni, în bej, alb și culoarea ciocolatei. Arama de la picioarele meselor de marmură se asorta cu câteva aplicații de un oranj strălucitor de pe numeroasele perne împrăștiate pe canapea și pe jos. Dar cele mai impresionante erau panourile imense din sticlă, care ofereau o vedere spectaculoasă spre zgârie-norii din New York și spre Hudsonul care strălucea în spate la Riverside Park. Kate era gata să rateze treapta care agrementa intervalul diferențelor de nivel, dar Eric întări strânsoarea. Ceea ce-i restabilea echilibrul, cel puțin în exterior, deoarece în interior avea impresia că se răstoarnă.

Ceea ce văzu atunci, fu și mai stupefiant decât panorama. Așezată în fața unei masive mese din stejar, mama sa îi făcu un semn vesel cu mâna, dar nu era singură. Cocoțată în genunchi pe un scaun elegant, îmbrăcat în piele, o fetiță de aproximativ zece ani era vizibil mai interesată de jocul de table de pe masă decât de nou-venita.

– Andreea, iat-o pe Kate Stennis.

Copila ridică fața și era într-adevăr inutil ca Eric să precizeze că era fiica sa. Era copia exactă, cu aceleași trăsături puternice, ochii cenușii expresivi și părul șaten deschis, ondulat în același fel ca al tatălui său.

– Salut, exclamă puștoaica zâmbind larg.

Puloverul roșu și blugii o făceau probabil să pară mai subțire decât era, se gândi Kate, amintindu-și de propria copilărie.

– Salut, răspunse ea. Cine câștigă?

– Ea, dar îmi voi reveni.

Andreea arătase cu degetul spre adversara sa.

– Cu siguranță, o asigură doamna Stennis. N-am văzut niciodată pe cineva care să înțeleagă acest joc atât de repede.

În timp ce copila juca, se întoarse spre Kate:

– Cum s-a desfășurat înregistrarea ta? Îmi pare rău că nu te-am așteptat, dar mi s-a făcut subit foame.

– N-am dus-o la restaurant de teamă să nu leșine iar și pentru că Andy nu m-ar fi iertat niciodată că am fi fost acolo fără ea.

– Ai fi putut să mă suni și v-aș fi întâlnit luând un taxi, făcu interesata cu o ridicare din umeri, după toate aparențele obișnuită cu acest gen de aranjament.

– Oh, dar am mâncat atât de bine aici, exclamă Milly Stennis. Sper că nu te-am deranjat prea mult, am pricinuit atâta agitație în această dimineață.

– Nicidecum. Fac în așa fel încât să mă întorc acasă să mănânc cu Andy, cât mai des posibil. De aceea Okay are întotdeauna provizii.

– Este adevărat, Okay este OK, declară Andy.

Tatăl său se strâmbă.

– Indendentul meu se numește Okay, cu toate că fiica mea se încăpățânează să-i spună OK.

– Este o glumă de-a mea.

– Ei bine, cu siguranță ai face mai bine s-o păstrezi pentru tine, îi replică tatăl, bătând-o ușor, cu amabilitate, pe cap. Am citit toate cărțile de pedagogie posibile pentru a încerca să descopăr mijlocul de a-i insufla acestei puștoaice un simț al umorului inteligent.

– Spune că acum am intrat în stadiul grotescului și că n-am răbdare să ies din asta.

– Nu văd de ce, interveni doamna Stennis, făcând complice cu ochiul. Eu n-am ieșit niciodată, îmi plac încă frații Marx.

– Și mie, oftă Andreea.

– Și mie, declară Eric, afectat. Dar dumneavoastră vorbiți despre farse inteligente.

Nu reuși însă să rămână serios și toți izbucniră în râs.

Un japonez de o vârstă nedeterminată apăru în cadrul ușii.

– Pot să servesc, domnule?

– Bineînțeles. Am spus destule despre teoria umorului și despre dezvoltarea lui la copii.

– Da, duceți-vă să mâncați, ca să putem încheia partida. Este rândul dumneavoastră, doamnă Stennis.

Milly zâmbi în fața acestei nerăbdări.

– Într-o clipă. Kate, nu mi-ai spus cum s-a desfășurat ședința ta.

– Îngrozitor. Într-adevăr, nu cred ca televiziunea să fie făcută pentru mine, sau invers... Nu, mamă, exagerez, adăugă foarte repede, văzând decepția care-i transformă trăsăturile. Toată lumea era mulțumită.

– Ah, prefer așa...

– Doamnă Stennis, este rândul dumneavoastră, insistă Andreea, scuturându-i mâna.

Okay reveni cu un cărucior, anunțând în trecere:

– Masa este aranjată pe balcon.

– Veniți, propuse Eric, luând-o din nou pe Kate de cot. Să le lăsăm să termine partida și vom mânca liniștiți.

– Vreți să spuneți că dumneavoastră m-ați așteptat? N-ar fi trebuit.

– De ce nu? Mama dumneavoastră și Andreea s-au simpatizat atât de repede, încât n-aveau nevoie de mine.

Pe balcon, Okay mută scaunul pentru a o ajuta să ia loc în fața unei mese rotunde de grădină, deasupra căreia se afla deschisă o

umbrelă alb cu verde. Kate sfârși prin a se relaxa treptat. Vinul roze, menținut rece în frapieră, o ajuta. În fața salatei de spanac și a tomatelor umplute cu crabi, își dădu seama că-i fusese mult mai foame decât credea. Eric vorbi mai întâi, aducându-i la cunoștință că medicul de serviciu o consultase pe mama sa și nu găsise leșinul său grav, dar că o va vedea totuși din nou peste câteva zile. Asta era legea, îi explică el, producătorul emisiunii era răspunzător pentru incidentele suferite pe platou.

– Vreți să spuneți că le este teamă ca mama să nu-i urmărească în justiție? întrebă Kate, amuzată.

– De ce nu? Se întâmplă.

– Și, glumi ea, fiica victimei nu poate și ea să vă urmărească?

– Pentru moment, n-a suferit aceeași provocare.

Ea înțelese aluzia la sărutul care provocase leșinul și zâmbi. Știa să pună la locul său un seducător obraznic, dar abordarea lui Eric era atât de calmă, încât putea s-o ia ca pe un compliment galant. Oare unde era doamna Daniels? Era divorțat? Nu cunoștea nimic despre viața sa personală și brusc asta deveni important. Când Okay aduse cafeaua, Eric o întrebă despre lucrările sale de antropologie. Sinceritatea interesului și curiozitatea întrebărilor îi risipiră ultimele urme de nervozitate și începu să vorbească despre munca sa, cu înflăcărare, intrând în amănunte, explicând motivele pentru care o iubea.

– N-ar fi trebuit să mă lăsați să încep, spuse în cele din urmă.

– De ce? N-aș fi crezut niciodată că primatele sunt atât de fascinante.

– Râdeți de mine?

– Un pic, admise el. Arătați uneori același entuziasm și pentru altceva?

– Arareori.

– În acest caz, elevii dumneavoastră sunt norocoși. Dar ce loc rezervați bărbaților în viața dumneavoastră?

– Uitați, făcu ea cu maliţiozitate, că bărbații sunt niște primate.

El râse, cu acel râs plin, pe care-l considera atât de seducător. Apoi amândoi se întoarseră, mirați, la chemarea unei voci care venea dinspre despărțitura din fier forjat dintre balcoane.

– Eric, dumneata ești acolo?

Un cap ca o vâlvătaie și niște umeri slabi apărură printre mușcate. Era o apariție ciudată, cu buzele mai roșii decât florile și violetul de pe pleoape asortat ornamentelor de pe capot. Foarte teatral, se gândi Kate, cu acest păr roșcat...

– Desigur, eu sunt. Cine vreți să fie, râse Eric, ridicându-se pentru a se îndrepta spre vecina sa.

Se aplecă pentru a o săruta și o mână îi înconjură imediat gâtul. O mână slabă, cu vine proeminente și pielea pergamentoasă. O mână de femeie bătrână.

– Sunteți splendidă astăzi, domnișoară Fanny. O perucă nouă?

– Da. Îți place?

– Desigur. Este... strălucitoare, ezită el.

– Pentru asta am cumpărat-o... Cine este tânăra dumitale invitată?

Kate zâmbi în direcția sa.

– Kate Stennis. Domnișoara Fanny McGinnis, o prezentă Eric.

Numele nu-i era necunoscut. Fanny McGinnis fusese o celebră artistă de music-hall, cu aproximativ treizeci de ani mai înainte. Kate spuse spre ea:

– Ce plăcere, domnișoară McGinnis. Am auzit atât de mult vorbindu-se despre dumneavoastră.

Buzele roșii cu comisurile ridate, se arcuiră de fericire.

– Este foarte plăcut să întâlnești oameni care își amintesc. Faceți și dumneavoastră parte din marea familie?

– Nu, eu sunt profesor.

– Kate va preda antropologia la televiziunea școlară.

– Atunci faceți parte din familie, deduse domnișoara Fanny.

– Nu tocmai. Mă tem chiar că sunt foarte stângace în fața camerelor.

– Nici eu nu m-am simțit niciodată în largul meu acolo, mărturisi bătrâna artistă. Dar cereți-i lui Eric niște sfaturi, el cunoaște toate șiretlicurile pentru „a sparge" micul ecran.

Apoi îi sună telefonul și învârtindu-se, dispăru într-un foșnet de mătase, lansându-le semne de adio cu mâna, înainte de a intra în apartamentul său.

Kate și Eric se întoarseră și se așezară.

– Ce temperament! oftă el râzând.

– Da. Peruca aceea m-a înșelat. Mai întâi am crezut că aveți ca vecină o roșcată uimitoare.

– Nu este întotdeauna roșcată, dar întotdeauna este uimitoare, îi spuse fără nici o undă de aroganță sau ironie în glas. Are atâtea peruci câte veștminte și își asortează culoarea părului după dispoziție sau rochie. De fapt, este mereu în reprezentație.

– Și dumneavoastră? Sunteți oare mereu în reprezentație?

El se aplecă și-i acoperi mâna cu a sa. Îi transmise propria căldură. Filtrată prin umbrela de soare, lumina îi îmblânzea trăsăturile și cenușiul ochilor.

– Asta este ceea ce gândiți? o întrebă.

Ea încercă să rămână calmă sub senzualitatea degetelor care-i mângâiau acum dosul mâinii.

– Nu știu. N-am frecventat niciodată un actor sau o personalitate de televiziune.

– Sunt mai mult primul decât al doilea, dar acum nu joc. Exist în spatele acestei personalități pe care se pare că o dezaprobați. Mama dumneavoastră mi-a spus că detestați televiziunea.

– Mama are tendința să exagereze.

– Mi-a spus de asemenea că sunteți cea mai remarcabilă dintre toate fetele sale.

– Din fericire, mama nu exagerează întotdeauna! replică ea râzând.

Eric zâmbi și-i strânse degetele. Instinctiv, răspunse acestei strângeri, apoi, dându-și seama de ceea ce făcea, își retrase repede mâna.

– Poate ar trebui să mergem să vedem dacă s-a terminat partida de table.

– Lăsați-mă măcar să-mi termin cafeaua, protestă el. Ce vă face să credeți că sunteți stângace în fața camerei de luat vederi?

– Faptul că sunt. N-am nici un simț al spectacolului. Sunt profesor, nu actriță. Într-un show ca al dumneavoastră, este altfel...

– Ah? făcu el, cu sprânceana ridicată.

Kate își dădu seama de tonul pe care-l folosise și reveni:

– Iertați-mă. Nu vorbeam în sensul de a-l subestima...

– Adevărat? o întrerupse el, mai mult amuzat decât ofensat. Problema dumneavoastră n-o fi un blocaj psihologic împotriva televiziunii?

– Mărturisesc că am îndoieli asupra eficacității cursurilor înregistrate. Cum poate fi făcut un profesor să creadă că se adresează unor elevi, când nu are în față decât camera? Eu personal, nu voi reuși niciodată să le uit.

– În nici un caz să nu încercați. Folosiți-vă de ele. Să fiți conștientă de ceea ce pot face și pot aduce.

– Oh, sunt conștientă de ceea ce pot să facă! De exemplu, devin atât de nervoasă, încât sunt țeapănă ca un strigoi.

– Toată lumea simte asta prima dată.

– Oricum, dumneavoastră nu.

– Ba da, și eu. Am preferat întotdeauna scena, televiziunii. Nu vă lăsați intimidată de tot acel echipament. Obiectivele și microfoanele sunt jucării care vă fac să comunicați cu mii de studenți pe care nu-i veți putea niciodată reuni într-un amfiteatru.

– Nu mă pot stăpâni ca obiectivul să nu mă perturbe tot timpul.

– Pentru că acum vă este teamă. Dimpotrivă, poate înceta să vă tulbure pentru a vă fi de folos. Faceți astfel încât să lucreze pentru dumneavoastră. Folosiți-l ca ajutor pentru o diversiune sau pentru a pune accentul asupra unui punct important. Credeți-mă, nu vă va distruge predarea.

Kate rămase sceptică, dar când el îi sugeră ca înainte de viitoarea înregistrare să-și ia timp pentru a se familiariza cu aparatura tehnică, găsi ideea judicioasă.

– De acord, o voi face. Sunt gata să încerc orice.

– Adevărat? făcu el cu ochii îngustați. Iată ceva ce nu este neplăcut de auzit.

– Am... sentimentul că nu vorbim de același lucru, riscă ea, văzând lărgindu-se un zâmbet asimetric pe care îl găsea din ce în ce mai seducător.

– Am sentimentul că nu vă înșelați, îi răspunse.

Privirile li se întâlniră un scurt moment, apoi Kate se ridică și se duse lângă balustradă, preocupându-se de vederea vastă a New Yorkului iluminat de soare. Când se întoarse, Eric o examina atent.

– Aveți o siluetă foarte frumoasă, profilată în acest mod.

Ea oftă. Știa că taiorul bej îi accentua subțirimea și Eric Daniels era desigur obișnuit cu femei mult mai sculpturale. Simți aproape fizic impactul privirii sale, care-i mângâia curbele sânilor, apoi pe cele ale șoldurilor. Nu se simțise niciodată cercetată cu amănunțime și apreciată în acest fel. Nu știu ce să spună. El se

ridică, veni lângă ea, prea aproape, și se înclină observându-i în același fel chipul, oprindu-se asupra gurii generoase. N-o atinse, dar această intimitate aproape palpabilă îi tăie respirația.

– Am face mai bine să intrăm, spuse Kate, schițând un pas.

El o reținu de un braț, obligând-o să-i stea în față:

– S-ar spune că vă este teamă de mine, Kate Stennis.

– Știți că zâmbiți pieziș?

– Cum? se miră Eric, înainte de a izbucni în râs. Oare tocmai schimbați subiectul?

– Poate.

De data aceasta, o duse spre salon.

Molly Stennis, care putea contracara foarte repede un adversar la table, prelungise partida intenționat. În beneficiul Andreei sau al lui Kate? Al amândurora, probabil. Kate știa foarte bine cum funcționa creierul mamei sale. Fetița nu se putu împiedica să nu-și arate decepția de-a vedea jocul terminându-se, dar își regăsi imediat zâmbetul când tatăl său îi propuse să vină cu el pentru a le conduce pe invitate.

– Nu este necesar să ne conduceți, exclamă Kate.

– Nu, știu bine.

– Putem lua un taxi.

– Da, puteți, dar n-o veți face.

– Întotdeauna sunteți așa dogmatic?

– Numai cu femeile care discută mereu astfel.

– Oh, Kate nu este întotdeauna astfel, se grăbi să-l liniștească doamna Stennis. Știe să fie foarte agreabilă.

– Mamă!... Te rog...

Și Milly se află curând așezată cu Andreea pe scaunul din spate al Mecedesului albastru, amândouă neîncetând să sporovăiască.

– S-ar spune că se cunosc de ani de zile, spuse Eric, cotind după un grup de case.

– Ea este obișnuită cu copiii, mai ales cu fetele.

– Andy are nevoie de o femeie. Okay și cu mine nu ne descurcăm întotdeauna.

– Și... mama ei? spuse Kate, neștiind cum să formuleze întrebarea.

– Ginny este în turneu.

– Ah.

– Suntem divorțați.

– Ah!

Silaba, dusă de un oftat de ușurare, răsună în mod diferit a doua oară. Eric îi explică faptul că Andy trăia de obicei cu mama sa, dar că după succesul ultimului său spectacol pe Broadway, aceasta fusese invitată să-l prezinte de-a lungul Statelor Unite, așa că o va ține pe fiica sa în timpul lunilor viitoare.

– Tată, este adevărat că te pot poticni? spuse o voce subțire ce venea de pe scunul din spate.

– Ce înseamnă asta?

– Am auzit-o pe mama întrebându-te dacă nu te voi poticni venind să stau cu tine.

– Să mă împiedici, scumpo. Și tu nu mă împiedici deloc.

– Bun, anunță-mă când voi începe.

– Voi fi gata să te informez, promise Eric serios, oprindu-se, în fața casei lui Kate.

– Nu ieșiți, spuse aceasta intuindu-i gestul.

Dar el n-o ascultă și se duse să deschidă portiera doamnei Stennis, care o sărută călduros pe Andreea, foarte întristată. Apoi le însoți pe cele două femei până la intrare.

– Ați fost minunată cu fiica mea, mulțumi aproape timid... Pot să-mi asum riscul? adăugă, malițios, aplecându-se spre obrazul lui Milly.

– Cum să nu!

După două sărutări și o puternică îmbrățișare, el se întoarse spre Kate.

– N-a leșinat. Să-mi fi pierdut oare puterea?

Apoi, înainte ca aceasta să poată reacționa, îi ridică bărbia și-i atinse ușor buzele. Fu o atingere la fel de ușoară ca cea a unui fulg, dar Kate simți că un foc i se naște pe gură și se răspândește în tot trupul.

– Cum vă simțiți? o tachină el.

– Bine.

N-ar fi putut rosti un cuvânt în plus.

– Ce păcat.

Și, făcându-i semn cu mâna, se întoarse la mașină.

Kate își îndreptă degetul amenințător spre mama sa.

– Nu spune nimic.

– Ce să spun, draga mea? făcu aceasta cu un aer nevinovat. Despre sărutul pe care tocmai ți l-a dat Eric? Ce ar fi de spus?

Capitolul 3

Milly Stennis se dovedi o adevărată enciclopedie pe tema lui Eric Daniels. Nu pierduse niciodată nici un articol care-l privea sau vreun interviu. Kate află că fusese căsătorit cu Ginny Wells timp de cinci ani, iar căsătoria lor fusese marcată de numeroase despărțiri și împăcări, înainte de a divorța cu patru ani mai înainte. De altfel, fusese un divorț civilizat, care-i decepționase pe ziariștii amatori de senzație, deoarece Eric și Ginny erau încă deseori văzuți împreună. Dacă li se atribuiseră aventuri, nu fusese menționat nici un nume și nici unul, nici celălalt, nu se recăsătorise. Mai era totuși ceva între ei? Ce-o putea interesa pe Kate asemenea cancanuri? Și de ce adormi atât de greu în seara aceea?

Dimineața, deschise ochii după o noapte agitată de vise neplăcute, pe care nu și le amintea. Atrasă de mirosul de cafea, coborî scara abruptă de la mezanin unde era patul ei. Canapeaua pe care dormea mama sa, era deja strânsă. Aceasta, într-un colț al bucătăriei micului apartament, pregătea gustarea cântând „Iubesc New Yorkul".

– Am uitat cât ești de veselă dimineața, îngăimă Kate. Te simți mai bine?

– În deplină putere! Dar nu voi sta pe gânduri să mormăi, dacă asta îți va da puțină însuflețire.

– Nu-i nevoie. În ceea ce privește bombăneala la trezire, pot s-o fac pentru doi.

După prima ceașcă de cafea, Kate nu era încă decât pe jumătate trezită. Numai dușul de dimineață avu efect. Revigorată, îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă, imprimată și fără mâneci, încălțată cu sandale albe, înghițea cu poftă ouă jumări, sub privirea aprobatoare a mamei sale.

– Nu mănânci suficient, remarcă aceasta. Ai obrajii scofâlciți.

– Ca tata. Este o problemă de ereditate, nu de înfometare. Oricum, se pare că televizorul te face să arăți mai gras decât ești.

– Oh, nu cred. Eric nu pare mai gras. Știi, îl găsesc și mai seducător în realitate, tu nu?

– Nu l-am văzut niciodată pe micul ecran.

Această conversație îi dereglă totuși bătăile inimii. Terminând de mâncat, sună la studio pentru a-l întreba pe Stan dacă unul dintre tehnicieni i-ar putea acorda câteva minute înainte să înregistreze și i-ar putea explica funcționarea aparatelor.

– Kate, exclamă directorul de producție, tocmai voiam să te sun. Eric s-a oprit de dimineață la biroul meu pentru a sugera că ar trebui să te familiarizezi cu camerele, cu reflectoarele, în sfârșit, cu tot echipamentul. De ce n-ai veni puțin mai devreme astăzi? Ți-l voi pune pe Willy la dispoziție.

Kate rămase stupefiată.

– Pentru... asta te sunam.

– Oh, dar înseamnă că transmiterea gândurilor funcționează foarte bine între noi. Bun, te așteptăm.

Când închise, în ciuda părerii proaste din timpul nopții, bucuria fu cea care predomină. Așadar, Eric se interesa cu adevărat

de ea? Oh, nu făcuse un ocol mare, de la etajul șaisprezece, la zece, se temperă, luându-și poșeta și sărutându-și mama care tocmai deschidea televizorul.

– Plec imediat. Vrei să ne întâlnim pentru prânz?

– Nu, draga mea, trebuie să aștept să telefoneze medicul.

Era sfârșitul unui spot publicitar. Chipul lui Eric umplea ecranul, cum îi umpluse visele.

– Atunci, la revedere mamă, pe curând.

Ieși fără să se întoarcă.

Ora pe care i-o acordase Stan, trecu foarte repede. Kate fu surprinsă de ușurința cu care înțelese tehnicile de înregistrare și de luat vederi și se descoperi foarte interesată de munca de regie. Proba care urmă fu mult mai bună decât în ajun, o mare parte din nervozitate dispărându-i. Ar putea să-i mulțumească lui Eric. După ce repetase de două ori introducerea la cursul său, Stan hotărî că secvența era destul de bună pentru a fi turnată. Era liniștitor să-l vadă atât de mulțumit de ea, dar persista o îngrijorare pentru înregistrarea de după-amiază, în care Kate va lucra cu o primată vie, un cimpanzeu.

– Un pui de la grădina zoologică, o calmă Stan. Ce se poate întâmpla?

Evident, el nu avea nici o experiență cu puii de cimpanzei. Cât despre ea, care știa cum să-i ia, n-avusese niciodată vreo problemă cu ei în clasă, dar aici, împrejurările erau destul de speciale. La întoarcerea de la un prânz luat în grabă, o descoperi cu stupoare pe Ophelia, o micuță și solidă femelă de patru ani, măsurând un metru și cântărind douăzeci de kilograme, făcând tumbe ca o adevărată artistă, spre marea bucurie a asistenței. Tânărul cercetător în domeniul documentării al emisiunii, Gavin, care o adusese pe Ophelia, explică faptul că era obișnuită să trăiască printre oamenii cărora le fusese obiect de studiu asupra

dezvoltării inteligenței. Kate observă singură că tânăra femelă știa foarte bine să-i manipuleze și să-i seducă pe cei din jur, obținând deja de la echipă mai multe fructe decât ceruse antropologul să se aducă. Nu-l putu condamna pe Stan, deoarece Ophelia era într-adevăr comică și adorabilă, dar drept consecință, acum era mai surescitată.

Văzându-l sosind pe Eric Daniels, Kate nu mai știa dacă prezența sa va înflăcăra atmosfera sau o va destinde.

– Bună ziua. Am sunat-o pe mama dumitale de dimineață. Părea foarte bine și chiar s-a oferit voluntar s-o însoțească pe Andy la dentist. Okay le duce acolo în această după-amiază.

– Ah, iată de ce nu era acasă când am telefonat!

– Sper că nu te deranjează.

– Mama trebuie să fie în al nouălea cer. Adoră să se facă utilă.

Zâmbiră.

– Te-ar deranja dacă asist la înregistrare? reluă el. N-aș vrea să te fac nervoasă.

Timbrul captivant era nuanțat de afecțiune. Nervoasă nu era cuvântul exact. Prezența sa era ca un far asupra simțurilor ei. Primea lumină și unde... Își stăpâni gândurile. Eric venise s-o vadă lucrând, nimic mai mult.

– Nu mă faci mai nervoasă decât această tânără domnișoară cimpanzeu, oftă ea.

– Te înțeleg. Este cu adevărat o actriță profesionistă.

Primele cincisprezece minute de emisie se desfășurară foarte bine. Kate cită lucrările Janei Goodal despre cimpanzeii din pădurea africană, recentele succese ale lui Premak asupra comunicării cimpanzeilor prin limbajul semnelor. Apoi îi făcu semn lui Gavin să i-o aducă pe Ophelia.

Antropologul își ținea tânăra colaboratoare cu fermitate și așeză o banană în afara razei de acțiune. Apoi, folosindu-se de o

riglă lungă, apropie treptat fructul, pentru a-i arăta cum să se servească de unealtă. În același moment în care Ophelia ar fi putut s-o prindă, Kate îndepărta din nou banana. De data aceasta, tânăra maimuță îi smulse rigla din mâini și-i imită gestul. Ophelia reuși repede să apuce obiectul poftei sale și se instală cuminte în poala profesorului care explică... până ce ea termină de mâncat. Atunci începu să lovească nerăbdătoare pieptul lui Kate, pentru a o invita la joacă. Aceasta o dojeni și pielea de pe fălci se încreți într-un fel de râs, cu dinții vizibili, dar Kate comentă această reacție ca semn de furie și nu de veselie. În același timp, fiindu-i milă, o strânse în brațe cu afecțiune pe Ophelia, care răspunse imediat printr-o mimică de extaz și-și regăsi buna dispoziție... cățărându-se de data aceasta pe umerii celei care-i devenise prietenă, pentru a-i netezi părul și a-l curăța de păduchi. Kate nu putu decât să râdă, abandonând planul cursului pentru a arăta că puii de cimpanzei, la fel ca bebelușii oamenilor, aveau nevoie de tandrețea și atenția adulților. Ophelia cooperă etalând un frumos evantai de comportamente vesele, mergând până la a sări de pe birou, pentru a se duce să depună un sărut pe obiectivul uneia dintre camere. Apoi se întoarse în mare grabă să se agațe de Kate, încercând să-i desfacă brațele pentru a fi ridicată și legănată. Kate n-avea nici o intenție să legene douăzeci de kilograme de blană care se agită și se așeză cu fermitate, îndepărtând cu o palmă mâinile care o apucaseră.

Palma nu fusese severă, dar Ophelia percepu mesajul. Acceptând pedeapsa, se chirci, prezentându-și dosul.

– Acest lucru nu trebuie să vă înșele, zâmbi Kate auditoriului său invizibil. Puiul de cimpanzeu mi-a spus că-i pare rău și poziția corpului este un semn de supunere.

În acel moment îi întinse brațul pentru a o ierta cu o mângâiere pe cap și tânăra femelă, într-un elan de bucurie, veni și se strânse frenetic la pieptul său.

– Opriți! ordonă Stan, spre marea surpriză a lui Kate, care uitase de camere.

Acum se simțea stânjenită. Bineînțeles, această înregistrare nu va putea fi folosită. Ophelia se cățără iar și începu să se joace din nou cu părul său când Stan și Eric se apropiară.

– Formidabil! Magnific! strigară în cor.

Ea îi privi cu un aer sceptic.

– Vă bateți joc de mine?

– Nicidecum! zâmbi Eric. Ai făcut din lecție un divertisment. Cum să învețe mai bine decât râzând?

– Dar... nu dau un spectacol de varietăți. Sunt profesor, cel puțin încerc să fiu.

– Și? Pentru asta trebuie să fii amenințătoare și respingătoare?

Kate se întoarse spre directorul său, deși îi fu greu să-și arate autoritatea cu acest mic monstru de blană agitându-i-se în brațe.

– Stan, n-ai să folosești această înregistrare, nu-i așa?

– Nu fără consimțământul tău, spuse el, dar așteaptă s-o vezi.

Se întoarse spre regie pentru a hotărî proiecția și Eric insistă.

– Vei vedea, este o secvență foarte bună.

– Ei bine, dacă Ophelia te amuză atât de mult, de ce n-o iei în emisiunile dumitale?

Îi puse în mod brutal cimpanzeul în brațe. Eric Daniels și povara sa rămaseră la fel de uluiți amândoi. Apoi Ophelia îl adulmecă, îl împinse puțin și hotărî că-i convenea. Se instală așadar pe umerii săi și procedă la șamponarea obișnuită. Kate și Eric izbucniră în râs.

Eric nu rămase totuși pentru proiecție. După ce-și văzu cursul pe ecran, Kate trebui să recunoască faptul că el avea dreptate. Nu era numai nostim. Cu calm și obiectivitate, își putea da seama că se folosise de poznele Opheliei pentru a susține niște observații solide.

– Acum, când barierele au căzut și ai acceptat să participi la joc, ai câștigat, o asigură Stan.

Trebuiră apoi să hotărască folosirea timpului din săptămână și era trecut de ora șaisprezece când Kate se întoarse acasă. Mama sa îi lăsase un bilet pe masa din chicinetă: „Sunt la dentist cu Andreea, căreia i-a fost frică să meargă singură. Nu știu la ce oră mă voi întoarce". Nu era greu de imaginat plăcerea lui Milly Stennis. Adorase întotdeauna copiii și le făcuse comandă fiicelor sale pentru o duzină de nepoți care să-i lumineze bătrânețea. Surorile lui Kate erau pe drumul cel bun pentru a o mulțumi și nu se sustrăgeau niciodată de la a o tachina pe mezină în legătură cu acest subiect. Numai că, dacă se va căsători și va avea copii, Kate n-o va face pentru plăcerea altcuiva, nici chiar a mamei sale. Oftă amintindu-și de Todd, de succesele sale profesionale. În timpul tuturor acestor ani, nu putuse iubi un alt bărbat. Îi erau indispensabile acel respect și acea admirație pe care cu siguranță Todd Riley le merita. Din păcate, era mai puțin respectabil și admirabil în viața personală. Ah, dacă l-ar putea schimba... Adolescentă, fusese incapabilă să-l influențeze, dar acum, devenită femeie? Era unul din visele de dulce răzbunare care o obsedau de când știa că-l va vedea la viitorul congres național de antropologie. Totuși, deliciile acestei speranțe păreau că se atenuaseră. Chiar și imaginea lui Todd se încețoșa. Când închidea ochii pentru a-i regăsi trăsăturile, îi apăreau cele ale chipului lui Eric, lăsând-o confuză și nervoasă.

Se gândi să uite sub duș această zi incontrolabilă și agitată. Era mișcată că Eric venise în studio să asiste la înregistrare, dar decepționată că nu rămăsese pentru proiecție. Desigur, avea propriile sale ocupații. Și, fără îndoială, vizita sa nu fusese decât pură politețe. În acest caz, trebuia oare să-i telefoneze pentru a-i mulțumi? Se întorsese deja acasă? Poate se abandonase și el sub

un duș rece?... Scenele care îi trecură atunci prin minte, o incendiară. Închise jetul de apă și-și dădu seama că nu auzise soneria telefonului. Se înfășură în grabă într-un halat de bumbac și se duse să răspundă. Era oare Eric? Un alt fenomen de transmitere a gândurilor?

– Kate? Pari să gâfâi. Te deranjez?

– Nu, mamă, m-ai surprins sub duș, spuse ea, tamponând prosopul pe trup pentru a se șterge. Unde ești? Este târziu deja. Pot să încep să pregătesc cina?

– Nu, tocmai de-asta te-am sunat. Tocmai m-am întors cu Andy și Eric propune să ne ducă la restaurant...

– Oh, este foarte amabil din partea lui...

Își ascundea bine înțepătura din inimă? Astfel, îi mulțumea Eric mamei sale, ducând-o la cină... N-avea dreptul să se arate decepționată...

– Okay a plecat deja pentru a trece să te ia...

– Cum?

– Firește, ești invitată.

De data aceasta trebuia să-și ascundă o răbufnire de bucurie, iar Kate nu găsi tonul indignat pe care-l căuta.

– Și, normal, ai acceptat tu pentru mine?

– Oh, am greșit? întrebă cu nevinovăție mama sa. Aveai alte planuri?

– Nu, dar...

– Bun, atunci totul este perfect.

Sunetul unui pian acompania conversația și Milly Stennis exclamă vesel: „Da, sosesc!“, cuiva din încăpere, înainte de a încheia.

– Pe curând draga mea.

Și închise. Era evident ora ei de glorie și poate cea mai memorabilă vacanță pe care o petrecuse vreodată. Dar plăcerea lui

Kate nu era legată numai de cea a mamei sale. Trebui să-și tempereze entuziasmul la perspectiva de a petrece o seară cu Eric. Cu Eric, Milly și Andreea, formulă distinct, înainte de-a se întreba asupra toaletei. Rochia de muselină era prea elegantă și bluza 1900 o făcea prea elevă de liceu. Ah, chimonoul din mătase roșie ar fi ideal...

Îl scoase din dulap, îl aruncă pe canapeaua ce se putea transforma în pat și se întoarse în baie, când se ciocăni la ușă. Nici interfonul din hol, nici soneria de intrare nu funcționau și nu-și găsise încă timp să se plângă administratorului. Nu cunoștea aproape pe nimeni în New York și nu se aștepta la nici un vizitator. Verifică prin vizor dacă într-adevăr era vorba de Okay și rămase înmărmurită în fața chipului lui Eric Daniels, ușor deformat de perspectivă. Zâmbea:

– Bună seara. Este jenant să fii spionat în acest mod... Pot să intru?

Ca prin hipnoză, vocea sa o făcu să acționeze. Aproape în mod automat, descuie și deschise. Eric intră, mereu zâmbitor. Apoi râsul îi dispăru din ochi, pentru a lăsa pe trăsăturile sale o expresie ciudată:

– Mmm... făcu, închizând ușa după el. Ești adorabilă astfel.

Ea se dădu înapoi pentru a se sustrage influenței acelei priviri ciudate. Adorabilă! Nimeni nu-i atribuise vreodată acest epitet. Fusese considerată frumoasă, seducătoare, uneori chiar sublimă, dar nu adorabilă. Cuvântul, rimând cu vulnerabilă, avea o notă intimă.

– Nu sunt adorabilă, obiectă tăios.

– Ba da. Ești...

Veni încet să-i mângâie obrazul, dar mâna îi căzu pe gulerul halatului, pe care-l pipăi între degete.

– Nostim material, murmură, gânditor.

Cu răsuflarea tăiată, ea scăpă de sub influența sa. Zâmbetul reveni pe buzele lui Eric, arătând că știa exact ce efect producea.

– Știi că nu mi-ai spus bună seara?

– Îmi pare rău, bună seara. M-ai surprins, nu te așteptam.

Din fericire, în afară de bătăile inimii, reușea încă să-și controleze inflexiunile vocii.

– Nu te-a anunțat mama dumitale?

– Doar acum un minut. Mi-a spus că va trece Okay să mă ia.

– Este jos. A trecut mai întâi să mă ia pe mine de la studio.

Înmărmurită de mesajul ochilor cenușii când înaintă de această dată spre ea, fu incapabilă să reacționeze. Își puse mâna pe umărul ei.

– Oricât de uimitoare ai fi în capot, cred că ar fi de preferat să te îmbraci, înainte de a uita de ce am venit.

Ei bine, ar fi doi, se gândi ea, în timp ce ușorul impuls pe care-l dădu umărului său păru s-o elibereze. Întorcându-se, își surprinse imaginea în oglinda mare, interioară, de pe ușa dulapului, rămasă deschisă.

– Oh, nu! își pierdu ea respirația.

Bumbacul fin, umed, lipi de piele îi punea în evidență nu numai forma sânilor, ci și a areolelor roz din centrul lor. Nu îndrăzni să-și continue observația în jos.

– De ce nu mi-ai spus că eram ca și goală? se indignă, alergând spre baie.

Îi auzi răspunsul închizând ușa.

– Credeam că am făcut-o. Nu ți-am spus cât ești de frumoasă?

– Ah, nu este același lucru!

– Asta depinde de punctul de vedere...

Oglinda de lângă ușă îi confirmă temerile. Îmbrăcămintea sa lăsa puțin de imaginat. O scoase, se șterse energic și se machie. După ce-și îmbrăcă slipul și își încheie sutienul, își aminti că-și

lăsase rochia chimono în cameră. Acolo unde o aștepta Eric. Ce să facă? Să-i strige să se ducă și s-o aștepte în mașină? Ar părea ridicol după spectacolul pe care tocmai i-l oferise. În cele din urmă se acoperi din nou cu capotul și îndrăzni să scoată capul afară. Eric examina cu atenție titlurile cărților din biblioteca de pe perete, întors cu spatele.

– Te rog să nu te întorci în timp ce mă îmbrac. Aceste apartamente mici lasă puțin loc de intimități.

Reușise să se exprime pe un ton indiferent, dar avea un nod în stomac. Fără să se miște, Eric știa s-o facă să se simtă mai bine.

– Ai adus excesiv de multe lucrări pentru un sejur temporar, remarcă el.

– Lucrez încă la un articol pe care trebuie să-l prezint la congres luna viitoare. Am nevoie de toată documentația.

– Mi-ar plăcea să împrumut una. Este posibil?

– Nu știam că te interesează antropologia.

Își înnodă cordonul chimonoului, și-și privi cu satisfacție silueta pe care moliciunea mătăsii roșii și lărgimea mânecilor o făceau mai aeriană și căută o pereche de ciorapi.

– Mă interesez de tot felul de subiecte, spuse Eric.

– Oricum, nu pentru emisiune? Să nu-mi spui că telespectatoarele dumitale sunt pasionate de primate!

– Dacă ți-aș spune: De ce nu? ai găsi cu siguranță un argument, așa că prefer să tac.

– Te poți întoarce, îl anunță ea, încălțându-și pantofii negri cu toc înalt. Sunt decentă.

– Iată o veste bună!

Zâmbetul i se lărgi a apreciere în timp ce o contempla.

– Roșul ți se potrivește de minune!

De obicei, complimentele n-o tulburau. Dar acum, întrebându-se dacă nu se înroșise, reluă foarte repede:

– Aveai dreptate în legătură cu înregistrarea. Ne-am hotărât s-o folosim.

– Mi-a spus Stan. Am trecut pe la studio după întâlnirea mea, la ora patru și jumătate, dar plecaseși deja.

Nu era oare dovada că se interesa de ea? O cuprinse din nou un val de fericire, respins imediat de prudență. Era ca și când rațiunea îi interzicea să cedeze farmecului acestui bărbat. Kate își aminti că cea mai sigură călăuză este judecata.

– Ar fi fost o crimă să nu fie folosită. Era atât de naturală... Plină de căldură. Și foarte nostimă.

– Dar eu nu sunt acolo pentru a stârni râsul.

– Știu. Am înțeles că obiectivul dumitale se plasează mult mai sus. Dar nu este nici un rău să se inoculeze o urmă de umor în educație.

– Este o opinie foarte discutabilă.

– Oh, nu! făcu el râzând. Nu mă antrena într-o dezbatere pe stomacul gol!

Kate nu putu rezista acelui zâmbet uimitor.

– Ești gata? îl ironiză ea. Nu te aștept decât pe dumneata.

Ea își luă poșeta de seară asortată cu sandalele și-l precedă spre ușă. Acolo, el se așeză în fața ei și pe un ton răgușit, care nu se potrivea butadei pe care tocmai o lansase, spuse:

– Nu știu dacă sunt gata.

– Cum asta?

O prinse de braț și se cufundă adânc în ochii ei.

– Ieri credeam că ai ochi albaștri, dar acum sunt verzi. Sunt misterioși, pasionați, mai degrabă provocatori decât adorabili. Nu știu dacă sunt pregătit pentru ceea ce simt.

Lui Kate i-ar fi plăcut să continue, să descrie ceea ce simțea, pentru a putea compara cu propriile sale reacții și să învețe astfel să le controleze mai bine. Dar el se opri brusc și exclamă pe un ton liniștit:

– Oricum, sunt gata să duc la cină cele trei frumoase femei ale mele.

Nu asta era ceea ce spera să audă.

Cinară la una dintre terasele din Saint-Moritz, la sud de Central Park. Oamenii îl recunoscuseră pe Eric, dar nimeni nu veni să-l acapareze. Andreea insistă să i se explice fiecare fel din meniu, înainte de-a comanda un hamburger. Eric o lovi ușor peste cap cu meniul său, dar chelnerul, care părea să-i cunoască, rămase imperturbabil. Masa fu foarte veselă. În timp ce adulții degustau un fel de mâncare picant, fetița povesti în amănunt vizita sa la dentist, cu efecte sonore și o imitare caraghioasă a doctorului Weiner care încerca să-și relaxeze tinerii pacienți cu povestiri amuzante. Apoi, în așteptarea frigăruilor de berbec la grătar, Kate fu cea care se avântă în descrierea experienței sale televizate, Eric alăturându-se vervei sale; peripețiile nostime fură astfel zugrăvite, încât fiica îl rugă să asiste la viitoarea înregistrare în care va fi invitat cimpanzeul.

– Se numește Ophelia, spuse Kate. Este fată.

– Ah? Asta se vede ca la oameni? N-are...

– Andy! o întrerupse tatăl său cu asprime.

– Ei bine ce? este normal. Tocmai voiam să spun...

– Înțeleg că Andreea urmează deja cursurile obligatorii de educație sexuală, observă Kate amuzată.

– Da, și aveți în fața voastră un tată căruia i s-au pus deja un anumit număr de întrebări, oftă Eric.

Andreea oftă și ea:

– Dar nu este ușor! Pentru că asta îl jenează pe tata!

– Te rog, nu exagera.

– Nu mi-ai spus să mă opresc și să păstrez unele întrebări pentru mama?

Eric apelă la Kate și la mama sa.

– Anumite lucruri mi se par mai bine explicate de femei, nu credeți?

– Firește.

– Dar mama n-are niciodată timp. Chiar și când nu este în turneu, n-are timp niciodată.

Copila nu părea să se plângă, mai degrabă constata o stare de fapt, dar o suferință trecu peste chipul lui Eric. Era oare pentru că nu-i plăcea să audă ceva ce putea trece drept o critică la adresa fostei sale soții? Dar în clipa următoare tristețea dispăruse.

– Lista mea de întrebări este într-adevăr foarte lungă, anunță Andy. Am încercat s-o întreb pe domnișoara Fanny, dar îmi răspunde că este prea bătrână pentru a-și aminti treburile acestea.

Eric făcu un gest cu mâna.

– Și ați suportat asta de patru ori la rând? făcu el admirativ spre Milly Stennis.

– Kate a fost cea mai rea, mărturisi mama sa.

Și Kate se întrebă ce poveste îngrozitoare va urma.

– Îmi amintesc de momentul când profesoara sa de desen mi-a scris o scrisoare referitoare la unul din crochiurile sale...

Oh, povestea despre desenul unui bărbat gol... Nu era cea mai rea.

– ... acea sărmană femeie era scandalizată de modul în care fiica mea exagerase atributele masculine. Cred că acestea sunt cuvintele sale exacte, zâmbi Milly la acea amintire.

– Era oare începutul interesului dumitale științific pentru primate? o întrebă Eric pe Kate.

– Poate. Dar doream să descopăr eu însămi ceea ce înțelegea profesoara prin exagerarea atributelor masculine.

– Și mie de asemenea mi-ar plăcea să știu! Ce înseamnă această exagerare a atributelor masculine? întrebă Andreea atât de tare încât niște capete de la masa vecină se întoarseră.

– Îți voi explica îndată, draga mea, promise doamna Stennis cu antrenul său natural.

Și după cină, când toți patru traversară bulevardul pentru o plimbare în parc, își ținu cuvântul. Mergând în urmă, Eric și Kate prindeau frânturi de conversație. Eric clătină din cap cu admirație.

– Mama dumitale este într-adevăr nemaipomenită. S-ar spune că o cunoaște pe Andy de ani de zile.

– Da, mama este extraordinară cu copiii. A fost întotdeauna. N-a întâmpinat nici o problemă cu fetele sale. Cu excepția mea, dar de când sunt adultă.

– Îi faci probleme?

– Da... Este obsedată de căsătorie.

Se surprinse zâmbind ca el, cu jumătate de gură, prin pură molipsire.

– Oh, pare totuși foarte încrezătoare în... cariera dumitale, remarcă Eric, amintind de observația mamei sale din timpul Forumului.

Kate se gândi fugitiv la Todd, dar, din nou, nu reuși să-i refacă imaginea concretă.

– Mama exagerează, se eschivă ea, înainte de a aduce conversația la punctul de plecare: Andreea nu are bunică?

– Din păcate, nu. Nici dintr-o parte, nici din cealaltă.

– Există vecina dumitale, domnișoara Fanny.

El râse:

– Este fermecătoare, dar nu sugerează cu exactitate cuvântul „bunică".

Apoi rămase un timp gânditor, contemplând imaginea pe care o forma Milly ținând-o de mână pe fiica sa, care țopăia veselă alături.

– Cât timp rămâne mama dumitale la New York?

– Cincisprezece zile.

– Crezi că va accepta să petreacă împreună cu Andy câteva ore, când sunt la studio?

– Glumești? Va fi încântată.

– Și poate, când ești liberă, vom putea ieși toți patru, ce crezi despre asta?

Ce credea despre asta? O grămadă de gânduri bucuroase îi umplură sufletul. Dar acceptă cu un simplu:

– De acord.

Aleea înconjura un teren de joacă, acum gol, deoarece era aproape noapte. Ceea ce nu le împiedică pe Andreea și pe doamna Stennis să se instaleze lângă un leagăn. Kate și Eric se așezară pe o bancă să le privească un timp.

– Se pare că mama dumitale se amuză și mai mult decât fiica mea.

– Probabil.

– Și noi rămânem în mod stupid aici, lipiți de scaune. Vino să încercăm bascula!

Se ridicase, antrenând-o în mișcarea sa, dar ea începu să râdă.

– Este stupid, nu pot.

– Nu, nu este stupid și de ce să nu poți?

– O... să-mi rup ciorapii.

De fapt, în graba cu care se îmbrăcase, dăduse peste o pereche de colanți prea scurți, care începuseră să-i alunece pe șolduri, ceea ce nu-i putea mărturisi lui Eric.

– Ei bine, scoate-i, făcu acesta cu siguranță.

– Cum?

– Scoate-ți ciorapii.

– Aici?

– De ce nu? Cine te poate vedea, în afară de mine? Dorești să mă întorc? Încep să mă obișnuiesc.

Ea nu putu decât să cedeze. La urma urmei, această senzație de elastic pe abdomen era cu adevărat neplăcută. Îl prinse prin chimono și-l făcu să coboare până la coapse. Apoi, așezată pe bancă, se descotorosi cu toată pudoarea de ciorapi.

– S-a făcut, anunță ea.

Eric se întoarse și zâmbi văzând-o făcând un cocoloș ca spuma, care nu voia să intre în poșeta mică și plată. Îi luă din mână și-i puse în buzunar.

– Gata? făcu pe un ton de provocare, care amintea de ultimele cuvinte schimbate la ea.

Alergară râzând până la basculă, dar Kate observă curând că rămânea deseori suspendată în aer, la bunul plac al partenerului.

– Ajunge! strigă ea după câteva minute. Este nedrept, ai avantajul greutății.

El controlă scândura până când rămase în echilibru, dar Kate bănui că în clipa în care va vedea că atinge solul, va reveni acolo sus. Se pregăti pentru această manevră și triumfă:

– Știam că vei face așa. Nu ți se poate acorda încredere, Eric Daniels.

Râse și când îi permise să coboare, el veni imediat lângă ea și o împinse ușor, sub pretextul de a o ajuta mai bine, reținând-o în brațe. Râsul dispăru de pe chipurile lor. Cu respirația tăiată, Kate își puse mâinile pe reverele hainei lui, în intenția de a-l respinge. Dar degetele îi tremurau în timp ce privirea ochilor cenușii se cufunda în a sa și Eric se aplecă să-i cuprindă buzele. Fu mai întâi o simplă mângâiere pentru a-i întredeschide gura. Tot trupul i se înflăcără într-un răspuns instantaneu. Pasiunea li se dezlănțui cu o delicioasă aviditate. Avu impresia că este cuprinsă în întregime de mușchii coapselor și brațelor lui. Și când voci și râsete îi chemară de la distanță, ar fi vrut să nu le audă.

– Cred că ne-am lăsat duși, spuse el, continuând să-i susțină corpul ce-i tremura încă.

– Da, cred, șopti ea.

În acea seară, în clipa în care se culca, mama sa o întrebă în mod curios:

– N-a fost o cină plăcută?

Kate consimți dând din cap.

– Eric nu este absolut minunat?

Incapabilă să vorbească, dădu din nou din cap.

Capitolul 4

Miercuri, Eric avea niște întâlniri și Kate fiind de asemenea ocupată, doamna Stennis și Andreea petrecură ziua împreună. Prânziră amândouă în micul apartament care o uimi pe copilă. Nu mai voia să plece și la o oră după ce Okay venise s-o ia, sună Eric:

– Tocmai am aflat că fiica mea este frustrată, îi spuse lui Kate cu o seriozitate comică.

– Ah? Din ce punct de vedere?

– N-a trăit niciodată într-un apartament mic și n-a dormit niciodată într-un pat la mezanin. Mă întreabă când voi avea un apartament ca al vostru, unde toate lucrurile sunt concentrate.

– Data viitoare va avea dulapurile în care nu se poate pune nimic și niște instalații sanitare care să curgă. Spune-i că fac schimb.

– Te va crede pe cuvânt.

Mai serios, adăugă:

– Cred că-i plac locurile de dimensiunea sa, pentru că se simte prea des singură.

– Dar petreci mult timp cu ea.

– Mai mult decât pot. Și, din fericire, este o copilă independentă, dar îi place compania ta și a mamei tale. Dacă fuge de acasă, voi ști unde s-o găsesc.

– Numai până în septembrie.

– De ce, ce se întâmplă în septembrie? Apartamentul se schimbă în dovleac?

– Nu, dar Cenușăreasa se întoarce în San Francisco.

Se făcu liniște. Spera ca el să continue metafora care îi oferea o propunere lui Făt-Frumos. Dar, chibzuind, era mai inteligent din partea sa să nu facă nimic. Și Kate nu mergea până la a se lăsa cuprinsă de deziluzie pentru o asemenea neseriozitate.

– Este adevărat. Uitasem că nu ești decât în vizită.

Din nou tăcere. La naiba cu telefoanele! Dacă măcar i-ar putea vedea expresia. Vocea era indiferentă.

– Spune-mi, la ce oră mergi mâine la studio?

– Pe la ora zece.

– Bine. Ia-o și pe mama ta, cred că o voi putea face să participe la un joc televizat. Poate la „O mie de întrebări".

– Oh, Eric, ce idee bună! Cu asta, ai s-o copleșești! Am încercat s-o înscriu, dar n-am avut nici o șansă, termenele era prea lungi.

Firește, el avea acces și relații.

– Nu-ți propun să asiști...

– Nu, mulțumesc! îl întrerupse râzând. Nu sunt cu adevărat o împătimită a acestui gen de manifestații...

– Da, cred că am înțeles. Tu ai deja prejudecăți împotriva emisiunilor-dezbatere...

De ce oare îi amintea asta? Brusc îi păru rău că-și proclamase prea mult dușmănia față de televiziune.

– Oricum, sunt ocupată toată dimineața. Dar mama va fi fericită și, cine știe? Poate va câștiga ceva.

Mama sa era imbatabilă în privința micilor bârfe despre viețile vedetelor, care formau obiectul „miei de întrebări“ ale juriului. Dar Kate nu se aștepta totuși ca vorbele sale să devină profetice. Înțelese asta în clipa în care-și întâlni mama surescitată, la cafeneaua R.C.A. pentru prânz.

– Lasă-mă să ghicesc: ai câștigat un milion de dolari.

– Ba nu, la „O mie de întrebări“ nu se dau bani!

– Atunci, ce-ați câștigat?

Era vocea lui Eric. Cu gura întredeschisă, Kate ridică ochii spre el, care stătea în picioare în fața mesei.

– Pot să mă alătur vouă? Mi-ar plăcea să știu și eu sfârșitul poveștii.

Se afla aici dintr-o coincidență? Tot personalul televiziunii își petrecea în acest loc de la jumătate de oră, până la două ore. Kate se mișcă pentru a-i face loc. Se așeză atât de aproape, încât coapsele li se atingeau și ea trebui să facă un efort pentru a-i ignora căldura.

– Cum să-ți mulțumesc, Eric? izbucni Milly. M-am amuzat atât de bine! Chiar dacă aș fi pierdut...

– Este totuși plăcut să câștigi, zâmbi el aproape emoționat de această bucurie debordantă.

– Așadar, dacă nu sunt bani, ce este? reluă Kate nerăbdătoare. O călătorie exotică?

– Mai multe lucruri. Dintre care și o călătorie, dar nu tocmai exotică. Două locuri pentru Disneyland, în Orlando.

– Este minunat! O luați și pe Kate?

– Oh, nu cred că apreciază acest gen de distracții.

– Da, înțeleg ce vreți să spuneți, consimți el serios.

– Vreți să încetați să vorbiți despre mine ca și când n-aș fi aici?

Voia să se revolte, dar nu reușea, atât de veselă era atmosfera.

– Cât despre rest, reluă mama sa, mi-e teamă să nu vă pună probleme de livrare.

– Oh, nu! Nu un elefant!

– Nu fi stupidă. Nimic atât de nepractic. Am câștigat o motocicletă.

– Ce?!

– Și un scuter de zăpadă.

– Și tu numești astea practice? Dar este mai rău decât un elefant!

Eric râse din toată inima și ea simți vibrațiile.

– Mamă, ce vei face cu ele? Totuși, poți să le vinzi, dar...

– Pentru nimic în lume! Singurul necaz este că trebuie să fac astfel încât să mi se poată livra premiile în acest weekend.

– Hm, am o idee. Montank, lăsă să-i scape Eric.

Kate și mama sa se priviră ca și când vorbise chinezește.

– Montank? Este un cuvânt magic?

– Nu, un loc magic. Am acolo o vilă la malul mării, dotată cu un garaj imens de care nu mă folosesc niciodată. Am putea să mergem acolo cu Andy, să așteptăm livrările dumneavoastră. Apoi vom găsi un mijloc de-a expedia totul la Jamestown... Și, cine știe? zâmbi el spre Milly, până atunci, poate veți fi capabilă să conduceți motocicleta?

*
* *

Kate se întinse cu voluptate. Nu trăsese perdelele duble și lăsase ferestrele deschise pentru a adormi legănată de zgomotul oceanului. Acum soarele îi mângâia pleoapele și când deschise ochii, camera era scăldată în lumină. Cu decorația sa simplă, mobile albe, tapițerie galbenă stropită ici colo cu pete de oranj,

încăperea era perfect odihnitoare. „M-aș obișnui aici", își spuse ridicându-se. Întotdeauna visase o vilă ca aceasta, lângă plajă, cu o arhitectură fără pretenții, toată în linii drepte și cu ferestre mari din sticlă spre mare. Nu fusese surprinsă să afle că însuși Eric o desenase. Se înscria perfect în cadrul natural și casa îi reflecta personalitatea. În ajun, la sosirea lor, Andreea le-o arătase. În mijloc, o încăpere enormă combina bucătăria, camera de zi, sufrageria și spațiul său mergea până la acoperișul închis cu ferestre mari dreptunghiulare, care lăsa să intre lumină din abundență și noaptea oferea vedere spre stele. Din cele patru camere, cea mai mare era a lui Eric, dominată de un pat imens pe care probabil era păcat să-l ocupe singur. Dar poate uneori avea companie? Kate adormise cu această idee supărătoare și se grăbi s-o alunge când îi reveni la trezire.

Voci și râsete ajunseră până la ea. Toată lumea era deja în picioare.

– Vedeți bine că este un lucru care nu se uită! Veți reuși perfect!

Percepând încurajările din timbrul cald al lui Eric, se duse la fereastră... pentru a-și descoperi mama pedalând pe drum.

– Mamă, ce faci?

– Exersează pentru motocicletă. Asta este bicicleta mea! anunță Andreea cu mândrie.

Eric purta un șort și un tricou de culoarea paiului. Era proaspăt ras, atletic și strălucitor. Era oare permis să ai dimineața, la ora opt, o mină atât de destinsă?

– Vii să încerci? îi propuse el.

– Mă tem ca nebunia să nu fie contagioasă...

– Coboară repede! Tata n-a vrut să mâncăm fără dumneata și îmi chiorăie stomacul! se lamentă Andreea frecându-și pântecul.

– Sosesc!

Îmbrăcă repede un șort alb și un tricou scurt, roșu, fără mâneci, își înnodă părul în coadă de cal și, fără nici un machiaj, li se alătură celorlalți în curtea interioară, unde era aranjată masa.

– Kate, te regăsesc studentă! exclamă mama sa cu bucurie.

– După părerea mea arată mai mult ca o liceeană, rectifică Eric, cu ochii cenușii strălucind.

În mod obișnuit, ochii cenușii nu străluceau astfel, dar nimic nu era obișnuit la Eric Daniels, asta incluzând și efectul devastator pe care-l producea asupra lui Kate.

– Continuați așa amândoi și mă voi afla curând într-o bancă de școală, cu Andreea, replică ea, așezându-se pe scaunul liber dintre Eric și fiica sa.

– De ce-mi critici vârsta? Este bine la zece ani, interveni micuța înainte de a mușca dintr-o clătită.

– Da, dar ajunge o dată în viață.

– Sunt de aceeași părere! oftă Milly. N-aș suporta a doua oară adolescența lui Kate.

Andreea se învioră.

– Înseamnă că sunt adolescentă? Așteptam asta cu atâta nerăbdare! Credeam că nu se întâmplă înainte de doisprezece ani.

– În cazul în care nu ești precoce, cum a fost Kate.

– Oh! voi face tot ce pot mai bine! promise fetița în timp ce toți izbucniră într-un râs zgomotos la vehemența sa.

Kate înghiți cu poftă atâtea clătite încât nu-și mai putea cuprinde stomacul în haine și căzu de acord cu tânăra sa gazdă să-i acorde lui Okay premiul culinar.

– Și în seara aceasta veți cina în stil japonez, le anunță el.

– Un fel de mâncare special? făcu Kate, cu ochi pofticioși.

– Grătar de pui marinat în ulei de susan, cu lămâie și sos de soia.

– Hm... Pare apetisant. O rețetă de familie?

– A familiei dumneavoastră, poate, replică Okay cu un zâmbet. Este ideea doamnei Stennis să ne gătească.

– Cu excepția desertului. Okay se va ocupa de spuma de ciocolată.

– Totul este limpede. Mama gătește în stil japonez, Okay gătește franțuzește, cum de n-am bănuit niciodată?

Inima îi tresări când Eric, râzând, îi acoperi mâna. O duse apoi în plimbare de-a lungul plajei, în timp ce Milly și Andreea plecară cu Okay să facă aprovizionarea pentru weekend. Merseră desculți pe marginea valurilor, lăsându-și picioarele udate până la glezne.

– Apa este încă rece, remarcă el.

– Sunt obișnuită. În nordul Californiei ar părea aproape călduță. În Pacific se consideră că dacă nu te învinețești într-o secundă, înseamnă că te poți scălda.

Se întoarse spre larg și inspiră adânc o adiere de iod.

– Iubești marea, nu-i așa? constată el.

– Cu pasiune. Am descoperit-o la cincisprezece ani și a fost dragoste la prima vedere. Și tu?

– Eu la fel...

Se opri pentru a lua o șuviță lungă neagră pe care vântul i-o lăsase pe față și i-o trecu după ureche. Degetele îi rămaseră o clipă în suspensie și lui Kate i-ar fi plăcut să îndrăznească și să ducă mâna la părul ciufulit care căpăta în soare reflexe de aur. El o privea cu intensitate...

– Dragoste la prima vedere, repetă Eric, atingându-i obrazul cu o dezmierdare ușoară ca briza.

Un val ceva mai înalt îi surprinse și izbucniră în râs, apoi își reluară mersul mână în mână.

– Numai că povestea mea de dragoste cu oceanul a început mult mai devreme, îi destăinui el. Tatăl meu avea un hotel la Long Beach și-mi petreceam acolo toate verile.

– Ah? Hotelul mai există?

– Nu. A fost demolat acum câțiva ani.

– Oh, îmi pare rău că te-am tulburat cu această amintire.

– Chiar nu ai pentru ce. Așa este viața. Ceva te face fericit un anumit timp, apoi dispare, făcu el cu tristețe.

– Este o filosofie personală?

Nu cunoscuse încă această fațetă a lui Eric și era tulburată. El scutură din cap ca pentru a alunga niște gânduri negre.

– Bineînțeles. Profită la maximum de ceea ce ai în clipa prezentă. Și ceea ce ni se oferă acum, Kate, îngerul meu, este un weekend minunat.

Spusese „îngerul meu“ pe un ton absolut natural. Cum să reziste acestei experiențe? Kate nici măcar nu încercă.

Motocicleta și scuterul fură livrate după-amiază. Ultimul fu surghiunit în garaj, dar motocicleta fu imediat pusă în circulație. În euforia generală, Kate urmări cu puțină neliniște demonstrațiile lui Eric, dar după mai puțin de jumătate de oră, trebui să-și vadă mama încălecând monstrul, făcând zigzaguri și lansându-se în detunături pe drum. Când aceasta coborî, plinuță în pantalonii albi, cu părul cărunt ciufulit de casca pe care și-o scoase, chipul îi era transfigurat de un zâmbet triumfător.

– Am sosit! anunță ea în aplauzele celorlalți trei.

– Mâine veți fi oprită pentru exces de viteză pe străzile din Montank, prevesti Eric.

Ea își scutură mașinal coapsele.

– Oh, nu cred că pot face mai mult. Dar sunt mulțumită că am încercat. Este puțin prea puternică pentru mine. Un ciclomotor, dacă nu se poate altfel, mi-ar conveni de minune. Cred că voi lăsa motocicleta la dumneata. Pentru că îmi trebuie scuterul, asta este altceva! Dacă descinzi cu Andy în Jamestown pentru Crăciun, vă voi plimba cu această mică minune.

Eric zâmbi, în timp ce Andy aproba cu înflăcărare. Cât despre Milly Stennis, evită privirea amenințătoare a fiicei sale. Îndată ce rămaseră singure, Andreea plecând pe motocicletă cu tatăl său de-a lungul plajei, Kate nu-și putu stăpâni nemulțumirea:

– Mamă, n-ar trebui să-ți permiți planuri pe termen lung cu ei!

– Ce planuri pe termen lung? întrebă ea candidă.

– Știi bine ce vreau să-ți spun. Crăciunul la Jamestown.

– Oh, dar dacă doresc să vină, de ce nu? Crăciunul este o mare sărbătoare acasă. Chiar și tu vii acolo.

– Mamă! Cum te poți gândi la Crăciun încă de la începutul lui iulie! Pe de altă parte, Eric poate avea organizat altceva.

– În acest caz, ar fi spus, răspunse, pe bună dreptate, Milly. De ce te enervezi astfel, dragă? El n-a făcut caz din asta.

Era fără replică. Dar Kate păstră o anumită iritare din acest episod. Mai târziu, Eric veni s-o lase pe Andreea și fără să părăsească motocicleta, o anunță:

– Este rândul tău.

– Mă lipsesc, bombăni ea.

– Credeam că-ți place aventura! Toate acele safari în Africa...

– Cercetarea pe teren n-are nimic de-a face cu safari. Asta se numește muncă, nu aventură.

Lua oare cu ușurință profesiunea de antropolog? Dar el zâmbi din nou și ea nu putu rezista. Își puse casca și urcă în spatele lui, dar nu-i ascultă sfatul:

– Ține-te bine de mine!

Își puse doar mâinile pe talia lui și se menținu la distanță. Dar foarte repede se abandonă senzației încântătoare de libertate, de viteză, de vânt pe fața sa și de apropierea de Eric. Acesta întoarse ușor capul și strigă:

– Prinde-te mai bine de mine.

– De ce?

Vocea ajunse la ea înfundată, prin cască.

– Ascultă-mă, vei înțelege.

Luă un viraj în West Lake Drave și corpurile li se apropiară, încât acum îl ținea cu totul în brațe. Rămase lipită de el, simțind prin materialele subțiri care-i despărțeau jocul mușchilor de pe spatele și pieptul său. Căldura trupurilor se schimba între ei în curent continuu. Ar fi fost atât de plăcut să îndrăznească să-și pună obrazul pe umărul lui Eric... Acesta o luă pe un drum abrupt și, ajungând sus, opri motorul.

– Această insulă, în mijlocul lacului Montank, este Star Island. Vrei să-ți dezmorțești puțin picioarele?

– Nu, mă simt bine.

Simțea totuși o rigiditate a mușchilor pulpei. Probabil se încordase teribil.

– Ei bine, cum ți se pare motocicleta? o întrebă.

– Mai puțin insuportabilă decât mă temeam.

– Nu ți-a fost frică?

– Puțin, la început.

– Dar nu destul. Ar fi trebuit să mă strângi mult mai puternic decât ai făcut-o.

Îi observă acea inflexiune ademenitoare din voce, dar pe drumul de întoarcere, nu cedă tentației. Își menținu brațele încordate în jurul bustului său, strângându-l mai strâns doar în viraje. Când, ajunsă în fața vilei, îi propuse să încerce să conducă, nu șovăi:

– Da, mi-ar plăcea mult.

Fu recompensată din belșug de expresia lui de surpriză admirativă:

– Iată ceva ce-mi face plăcere. Te voi învăța mâine. Acum aș prefera să merg să mă scald. Tu nu?

– Orice dorești...

O învălui în acea privire blândă care nu înceta să-i facă inima să tresară.

– Nu-mi da mână liberă, Kate. Nu sunt sigur că sunt capabil să nu profit de situație.

– O amenințare sau o promisiune? îl sfidă ea, mușcându-și imediat buza: te rog uită asta. Este una dintre acele banalități spirituale, care se schimbă prin baruri.

Ochii cenușii se îngustară cu amuzament.

– Și tu nu spui niciodată banalități pseudospirituale?

– Nu cu tine.

Dumnezeule mare! De ce se încurca presupunând acum că era diferit?... Pentru că, vai, era diferit!

– Nu este genul meu, adăugă foarte repede.

– Sunt fericit să aud asta, spuse el încet. Îmi place ca femeile mele să fie directe și cinstite. Cu părul negru frumos și ochii ca cerul..., murmură desenându-i conturul feței până la gură... și buzele pline, generoase...

Buzele tocmai îi tremurau și el observă asta. Ar fi putut reveni la referirea „femeile sale", i-ar fi putut evita mângâierea. Dar nu putea să se smulgă din aura magică în care o înconjura Eric Daniels. El fu cel care rupse vraja.

– Ai costumul de baie pe dedesubt?

– Nu, mă duc să-l iau.

În acel sfârșit de după-amiază, avură impresia că se scaldă într-o baie de aur. Soarele își revărsa aurul roșu peste aurul alb al plajei, valurile mici ale oceanului scânteiau la orizont, până la cerul înroșit. Rămaseră puțin în apa încă rece și se încălziră apoi, jucându-se cu Andreea, cu discul său din plastic. Eric parcă absorbise soarele și iradia ca un zeu grec. Fetița juca mai bine decât Kate, făcând sărituri atletice pentru a prinde discul, alergând ca o săgeată, evaluând curba lansării ce-i era destinată. Kate era prea distrasă de superbele forme ale acestui bărbat plin de sănătate, solid și emoționant, care se mișca deosebit de ușor. Era

complet absorbit de joc, glumind, încurajând, își împărțea atenția în mod egal între Kate și Andreea. Râsul său se amesteca printre strigătele entuziasmate ale fetiței și amândoi simțeau în mod vizibil o egală plăcere.

După cină, care fu suculentă, de la grătarul japonez al lui Milly, la spuma de ciocolată a lui Okay, Kate crezu că vor petrece o seară liniștită în familie. Dar unul dintre vecinii lui Eric dădea o recepție și acesta promisese să apară acolo. Insistă ca ea să-l însoțească și Kate acceptă relativ repede, urmându-i sfatul de a primi plăcerile ce ți se oferă. Să fie cu el cât mai mult timp posibil, deveni una dintre prioritățile sale.

Era o serată interesantă. O treime dintre invitați erau personalități celebre, o altă treime trăiau pe spinarea acestor celebrități și restul încerca să se alăture unuia dintre cele două grupuri. Unele femei erau îmbrăcate în stilul cel mai elegant din Southampton, în timp ce altele afișau o ținută neglijentă, însă costisitoare. Costumul de culoarea coralului al lui Kate, era sofisticat după dorință, cu un decolteu adânc în V și pantalonii largi. Cordonul lung din boabe africane care-i înconjura de mai multe ori talia și colierul asortat provocară un mare număr de comentarii admirative. Femeile refuzau să creadă că aceste fleacuri le cumpărase pentru un dolar într-o piață dintr-o regiune îndepărtată din Kenya. Kate se simți deplasată în această faună snoabă și frivolă și-i mulțumi lui Dumnezeu că nu-i aparținea.

La recepțiile între universitari, se îmbrăcau în mod clasic și se așezau în cerc pentru a discuta. Uneori, se emiteau opinii diferite, dar încercau întotdeauna să comunice. Aici, vorbăria era neîntreruptă dar aluneca peste interlocutor fără a-l influența. Eric era perfect în largul său și părea să-i placă această lume, care era a lui. Fu ușurată când, după o oră, el se scuză față de gazdă și-și luară rămas bun. O distanță scurtă despărțea cele două case; se întoarseră pe plajă.

– Ești deseori obligat să participi la acest gen de serate? se interesă Kate.

– Nu sunt obligat, dar uneori este amuzant. Și Casey este un bărbat fermecător.

Casey, impresar de teatru, era vecinul care-i primise.

– Cred că avem un simț diferit al amuzamentului, făcu ea gânditoare.

– Nu-ți plac oamenii de teatru, nu-i așa?

– Nu este problema să-mi placă. Nu-i înțeleg. Fac foarte mult tapaj pentru lucruri neserioase.

– Cariera oamenilor n-are nimic neserios, Kate. Oamenii de știință n-au monopolul consacrării și al reușitei.

Exista în glasul său o duritate care o răni profund.

– Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău. N-am dreptul să impun altora judecățile mele de valoare.

Merseră un timp în tăcere. Deasupra capetelor lor cerul era imens. Din loc în loc, niște nori cenușii întunecau stelele. Ea se înfioră ușor, regretând căldura după-amiezii. Dar mai mult decât orice, îi lipsea căldura lui Eric. Detesta faptul că devenise atât de inaccesibil. Parcă simțise ce-i trebuia, deoarece îi atinse mai întâi ușor brațul, apoi îi înconjură umerii.

– Să acceptăm diferențele, Kate, îi spuse încet.

Ea înțelese că vorbea despre diferențele dintre ei, dar ce importanță avea dacă le acceptă sau nu?

În curtea interioară, Eric se opri în fața sa și-i luă mâinile.

– Ne-am amuzat bine astăzi, nu-i așa?

Din nou acel cuvânt. Când ea trăise și simțise cu totul altceva decât amuzament. Chiar și acum, nu dorea decât să șteargă îndoielile, să suprime spațiul dintre ei.

– Da, m-am amuzat bine, oftă ea.

O luă în brațe, o apropie și mâinile îi trecură în mod senzual peste spate, în timp ce se aplecă spre buzele ei. O ținu astfel o

clipă care i se păru o veșnicie. Când îi atinse ușor gura, cu buzele umede, brațele lui Kate îi cuprinseră gâtul, și ea era gata să-i primească sărutul. Acesta devenea tot mai profund, pe măsură ce el gusta deliciile pe care i le oferea. Mai întâi blând, apoi cu o intensitate sălbatică.

Ea închise ochii, abandonată mulțumii de explozii senzuale. Degetele i se afundară cu febrilitate în buclele care-i cădeau pe ceafă, descoperind cât de mătăsos era părul nemaipomenit pe care adesea își dorise să-l atingă. Mâinile lui Eric îi mângâiară spatele, coborâră spre talie și se așezară pe formele pline ale șoldurilor. Fu cuprinsă de o căldură și lăsă să-i scape un geamăt într-o respirație a sărutului lor. Se strânse mai intim lângă el, sânii i se striviră de bustul său și picioarele li se încurcară. Evidența dorinței care-i cuprindea, o electriza. Apoi, brusc, sălbăticia pasiunii proprii o înspăimântă. Respinse mâinile care alunecaseră de pe șolduri spre față, în căutarea pieptului ce vibra.

– Nu, nu... Te rog...

El rămase nemișcat și-i simți efortul de a-și înfrâna dorința. Știu că-și strânsese pumnii. Apoi îi văzu pumnii deschizându-se și venind să-i cuprindă blând fața.

– Cum vrei, Kate, spuse el tandru. Nu înainte de-a fi pregătită. Când asta se va întâmpla, vreau să fim amândoi la unison.

Mai târziu, încercând să adoarmă, Kate recapitulă ziua pe care Eric o calificase ca „amuzantă“. Oare asta era tot ce voia, să se amuze? Oh, cât îi plăceau sărutările sale! I-ar fi fost imposibil să rămână insensibilă. Însă nu trebuia să se lase dusă să le ia în serios. Doar cu acest preț va putea să nu-i mai fie teamă. El spusese bine: „Când asta se va întâmpla...“. Și nu: „Dacă se întâmplă...“.

Într-o expectativă în același timp delicioasă și neliniștitoare, în cele din urmă adormi.

Capitolul 5

Toți fură decepționați trezindu-se într-o duminică furtunoasă, rece și cenușie. Dar Eric s-ar fi hotărât oare să se întoarcă înainte de prânz, dacă n-ar fi primit un telefon de la fosta lui soție? Erau toți în salon, când Andreea răspunse la telefon, așa încât Kate nu se putu împiedica să nu asculte. Eric, dând semne de nerăbdare, aștepta lângă fetiță, care-i descria mamei sale bucuriile weekend-ului.

– ... și tata m-a luat pe motocicletă... și am înotat și ne-am distrat cu discul de plastic cu Kate, doamna Milly a pregătit cina și...

Nu trebui să fie întreruptă, deoarece se întrerupse brusc și spuse:

– Nu știu la ce oră se pleacă... Uite, ți-l dau pe tata.

Kate simți o înțepătură în inimă auzindu-l anunțând:

– Voi fi acolo pe la ora două... Desigur... Atunci, pe curând...

Închise și se scuză că scurtează weekendul. Kate îl asigură că n-are nici o importanță. Oricum, timpul era detestabil. Ginny Wells trecând pe neașteptate prin New York, era de înțeles că voia să-și vadă fiica. Era oare la fel de nerăbdătoare să-și vadă și soțul? Și acest sentiment era reciproc?

În mai puțin de o oră, toată lumea fu gata și se înghesui în mașină. Drumul era lung, dar Andy și Milly Stennis îi antrenară pe Eric, Okay și Kate într-un joc de șarade și ghicitori. Kate nu participă decât împotriva voinței ei, dar Eric, într-o dispoziție veselă și spirituală, provocă râsete dezlănțuite și menținu o ambianță exuberantă, care nu lăsa loc la nici un regret pentru întoarcere. El ținu să conducă și, alături, Kate putea vedea că depășea deseori limitele vitezei. Oare era atât de grăbit s-o întâlnească pe Ginny?

În enfuziunea de „rămas-bun“ din fața imobilului său, o sărută pe obraji amintindu-i:

– Vei avea lecția de conducere a motocicletei, ți-o datorez.

– Oh, nu, nu-mi datorezi nimic, spuse ea pe un ton pe care-l spera amical, dar care nu împiedică o cută să se sape între sprâncenele lui Eric. A fost într-adevăr un weekend foarte plăcut, se grăbi ea să adauge. Mulțumesc.

Zâmbetul îi reveni.

– Sper că vor mai urma multe altele... Te sun curând.

Făcu mai mult decât s-o sune. A doua zi după-amiază se opri la Stan și marți, veni s-o întâlnească la cafenea pentru prânz. Vorbi despre Milly, pe care n-o mai numea doamna Stennis, de când Andreea hotărâse că era prea ceremonios – despre fiica sa și despre Ginny Wells.

– Face tot posibilul pentru a-și îndeplini îndatoririle de mamă, dar acest turneu era prea important pentru cariera sa. O înțeleg că n-a renunțat.

Părea preocupat s-o apere.

– Este de asemenea greu și pentru tine.

– Mult mai puțin. Eu pot să mă acomodez. Forum mă acaparează la ore precise. Și-mi place rolul de tată.

– Teatrul nu-ți lipsește?

– Ba da. De aceea, caut o piesă acum.

Îi explică faptul că-și luase răspunderea unor trupe tinere pe care le descoperise în micile săli din oraș sau de la periferie, entru care devenise în același timp agent artistic, producător și distribuitor.

– Acest cumul de sarcini din culise este mai puțin constrângător decât scena și-mi lasă mai mult liber pentru Andy.

– Și când soția ta... fosta ta soție se va întoarce?

– Nu știu cum ne vom organiza, făcu el preocupat. Vom vedea când va veni momentul. Apropo, adăugă pe un ton mai degajat, i-am vorbit de Milly și de tine.

– Ah?... Ce i-ai spus?

– Că Andy este cu adevărat fericită că v-a întâlnit.

– Și tatăl lui Andy?

– El este și mai fericit.

Era ceea ce voia să audă, dar se îndoia că-i mărturisise asta lui Ginny Wells.

Mama lui Kate o luă pe Andy în toate excursiile sale prin Manhattan și, în acea săptămână, cinară de două ori toți patru. Kate și Eric se vedeau deseori, dar niciodată singuri. Kate oscila între frustrare și ușurare. Cel puțin această situație o obliga să-și păstreze mintea limpede. Când o chinuia amintirea săruturilor lui, își spunea că Eric Daniels aparținea unei lumi ce-i era necunoscută și pe care nu dorea s-o cunoască, o lume amăgitoare, de frivolitate și afectare, o lume instabilă, în care lucrurile nu erau ceea ce păreau. Eric era divorțat de Ginny Wells, dar rămăseseră oare legați emoțional? El era fermecător și știa să seducă, dar deoarece Kate se întorcea în septembrie în California, era evident că nu căuta decât o aventură de vară. De la Todd Riley învățase că nu era câștigătoare a... acestor jocuri de vară!

Joi, Eric anunță că trebuia să lipsească în weekend și le întrebă pe Kate și pe mama ei dacă ar accepta să rămână cu Andreea. În ceea ce o privea, Milly Stennis acceptă pe loc.

– Și tu, Kate, ai alte planuri?

– Nu. Doar puțină muncă, dar o voi putea face la tine, luxul nu-mi va displace.

De fapt, avansase mult toată săptămâna cu pregătirea cursurilor și a articolului pentru a-și păstra liber weekendul și era foarte decepționată că el nu va fi acolo.

– Și îl veți avea pe Okay pentru a vă pregăti mâncarea.

Dar se dovedi că Okay fu scutit de gătit, deoarece Milly Stennis hotărî că merita din plin trei zile de odihnă. Kate bănuia că mama sa ardea de dorința de a domni singură peste bucătăria mare, echipată ultramodern cu tot felul de mici obiecte amuzante. Andreea fu entuziasmată, văzându-le sosind pe amândouă, vineri după-amiază.

– Ce-o să ne mai distrăm! Numai fete!

– Fete? în sensul larg al cuvântului, o corectă Milly, sărutând-o cu enfuziune. Dar cred că ne vom distra.

În acea seară, o invită pe domnișoara Fanny la cină. Aceasta purta o perucă platinată și o rochie neagră, cu bretele, ce-i venea încă bine. După masă, fetița se așeză la pian și curând bătrâna artistă veni lângă ea și cântă cu o voce pițigăiată și aspră succesele sale de odinioară. După o năvalnică interpretare a unui repertoriu uneori picant, unul dintre refrene cerând „Răstoarnă-mă în trifoi...“, domnișoara Fanny se scuză, strecurând o privire seducătoare spre tânăra sa acompaniatoare:

– Probabil ea nu înțelege...

– Ba da, înțeleg! Asta înseamnă...

– Îmi vei explica mai târziu, draga mea, o întrerupse Milly rapid.

– Și îmi veți spune dacă nu mă înșel?

– Da, dar în particular.

Kate zâmbi în sinea sa. După toate aparențele, mama sa superviza educația sexuală a Andreei, fetița precoce care se arăta destul de dezghețată asupra subiectului, ca mulți dintre copiii cu dragostea împărțită. Milly Stennis știuse cu enormă finețe să le învețe întâmplările vieții pe cele patru fete ale sale. Era ciudat ca problemele sexului să fie asimilate întâmplărilor vieții. Și dragostea ce reprezenta? Bineînțeles, sexul genera viață, dar dragostea o îmbogățea.

În noaptea aceea, Milly dormi în camera Andreei și Kate în patul mare al lui Eric. Okay puse cearșafuri din in moi și curate, astfel că imaginația ei găsi parfumul bărbătesc al ocupantului obișnuit. Eric voise ca ea să ia camera lui. Dorise să simtă această intimitate? Sau o făcuse dintr-o simplă politețe cu care se ocupa de toți invitații săi?

Kate își petrecu sâmbăta cu Andreea și cu mama sa, dar nu luă decât două bilete la teatru, cu toate că Peter Pan prezentată la Lincoln Center era considerată excelentă. La muzeul de istorie naturală pe care-l vizitaseră toate trei dimineața, aprecie curiozitatea naturală a copilei și rapida sa înțelegere. Ea îi comentă gravurile care relatau originile umane și explică în ce fel se făceau săpături pentru descoperirea osemintelor. Obișnuită cu interesul studenților, simți o plăcere diferită, amestecată cu respect, pentru modul în care mintea vioaie a Andreei asimila ceea ce o învăța. Descoperea o nouă formă de comunicare sau doar pentru că era vorba despre Andreea, fiica lui Eric?

După-amiaza fu ploioasă, astfel că renunțară la vizita la grădina zoologică pe care o plănuiseră. Dar când Milly propuse o siestă pentru a fi sigură că nu se adoarme seara la teatru, Andy se simți ofensată.

– Siestă? N-am mai făcut-o de când mi-am părăsit leagănul.

O redifuzare a celor „Trei mușchetari“ la televizor semnă compromisul. Când, după cină, Kate le însoți la mama sa și pe Andy până la taxiul care le aștepta sub o ploaie torențială, o întâlni pe domnișoara Fanny în hol cu o perucă blond cenușie și foarte elegantă pentru seară.

– Vino cu mine, o invită ea. Voi cina cu unul dintre vechii mei adoratori, la Carlyle.

– Nu, mulțumesc, făcu Kate râzând. Cu siguranță, aveți o mulțime de lucruri să vă povestiți.

– Ei bine, asta este problema cu vechii îndrăgostiți. Le rămâne atât de puțin de spus când iubirea s-a terminat!

– Cum se face că nu v-ați căsătorit niciodată, domnișoară Fanny?

– Oh, aveam, cariera mea, succesul, o mulțime de admiratori și câștigam bani din abundență. Nu m-am gândit niciodată la căsătorie, credeam că am totul.

Kate sesiză o urmă de amărăciune neobișnuită.

– Și nu aveați totul? o întrebă curioasă.

– Draga mea, nimeni nu are totul, oftă domnișoara Fanny, revenindu-i veselia. Trebuie să decizi tu însuți ce este mai important... Eric mi-a spus că faceți o treabă bună la televiziunea școlară.

– Da, este mai amuzant decât aș fi crezut.

– Dacă emisiunea se dă după-amiaza, nu voi pierde ocazia s-o văd, promise bătrâna artistă, îndreptându-se spre limuzina care o aștepta.

Kate intră gânditoare în apartament. Nu folosise tocmai cuvântul „amuzant“ care o apropia de Eric? Își luase întotdeauna munca în serios... și nu-și schimbase punctul de vedere, dar trebuia să recunoască faptul că aspectul distractiv nu-i pricinuia nici un rău. Își adună notele pentru articolul pe care-l va prezenta la congres. Era analiza oaselor, dinților și a fosilelor recent

descoperite în Macedonia, care dovedeau ipoteza sa că uranopitecul frecventase această zonă. Acest articol, concluzie a mai multor ani de cercetări personale, trebuia s-o consacre ca cercetător profesionist. Era atât de absorbită, încât tresări când sună telefonul. Era mama sa. Se uită la ceas.

– Mamă, ce s-a întâmplat? Era ora zece și jumătate. N-ar fi trebuit să vă fi întors?

– Ne-am întors, dar la tine și înotând.

Ploua așa de tare, încât ieșind de la teatru nu putuseră găsi un taxi. Așa că, spre cea mai mare bucurie a Andreei, hotărâseră să meargă să doarmă la Kate, al cărei apartament era doar la un pas de Lincoln Center.

– Voi dormi la mezanin! striga vocea entuziasmată a copilei.

– După cum poți auzi, această întâmplare neprevăzută nu deranjează pe toată lumea, râse mama sa. Ne vom întoarce mâine dimineață. Nu te vei teme într-un apartament așa mare, complet singură?

– Bineînțeles că nu. Voi dormi buștean.

Prea obosită acum pentru a-și continua munca, își aranjă hârtiile și puse la loc dosarele pe biroul lui Eric, remarcând titlurile pe care adineaori nu le văzuse: Adopția, Școlile religioase, Sectele americane, Modernismul la un pas de moarte... Subiectele erau diversificate și toate de un interes capital. Mapele conțineau o documentație solidă și abundentă, adnotări, tăieturi din file dactilografiate. Eric își pregătea emisiunile cu o grijă extraordinară, era așadar un prezentator ce-și lua emisiunea foarte în serios. Dar Kate nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că era păcat că risipea astfel atâta talent și inteligență.

Numai când fu sub duș se întrebă despre propria sa intoleranță. Oare nu se închisese prea mult în constrângerea rigidă a oamenilor de știință? După ce se spălă pe cap, își făcu un ceai și se uită la Femeia anului, cu Katharine Hepburn și Spencer

Tracy, în timp ce i se usca părul. În această seară se lăsă captivată în mod special de povestea acestor două ființe complet diferite, care se îndrăgosteau unul de celălalt.

– Kate?

Pe neașteptate, Eric se afla lângă ea. Nu auzise ușa ascensorului și mocheta groasă neutralizase probabil zgomotul pașilor. Kate tresări atât de puternic, încât ceaiul îi pătă cămașa din satin verde.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Nu te ridica... spuse el luându-i ceașca din mâinile tremurânde. Erai atât de liniștită astfel ghemuită... cel puțin până când te-am făcut să mori aproape de frică. N-aveam această intenție.

Privirea îi aluneca asupra ei, peste formele pe care faldurile cămășii de noapte i le etala. Ba da, trebuia să se miște! Trecută spaima surprizei, rămânea aceea că Eric Daniels prezenta un alt fel de pericol. Se ridică având în minte cea mai mare confuzie. De ce se întorsese pe neașteptate? Părul îi mai era încă ud? Și pata asta de ceai de pe cămașă! Ce va crede el găsind-o în această ținută? Dar cum putea bănui că va apărea?

Eric întinse mâna spre pata de ceai de sub talie și ea făcu un salt înapoi.

– Iartă-mă, mă întorc imediat.

Alergă spre cameră și îmbrăcă un capot căruia îi strânse panglica de mătase la guler. Ținuta îi rămânea intimă, dar totuși mai puțin revelatoare și mai pudică decât cămașa de noapte. Când reveni în salon, Eric, întors spre televizor, privea succedându-se genericul.

– Te-am făcut să pierzi sfârșitul, se scuză el.

– N-are nici o importanță, l-am văzut deja. Filmele cu Tracy și Hepburn se termină întotdeauna bine.

– Este ceva rău în asta? făcu el, în fața tonului ei disprețuitor.

– Să spunem că nu este tocmai realist.

– Ei bine, în ceea ce mă privește, am suferit destul realism de-a lungul unei zile.

Ea văzu atunci că părea foarte obosit. Fusese la Hartford să vadă o piesă pe care spera s-o facă să se joace la New York. Kate ghici că se întorsese decepționat și-l întrebă.

– N-avea nici o valoare, confirmă el. Autorul confundă realismul cu buimăceala. Actorii erau proști și spectatorii, inclusiv eu, se plictiseau. De aceea m-am întors imediat, n-aveam nici un motiv să mai rămân... În paranteză fie spus, sunt înfometat. Există ceva de mâncare?

– Îți pot prepara o omletă.

El zâmbi pentru prima dată.

– Foarte bună idee! Dar fă-o încet, să nu-i trezim pe ceilalți. Dacă se trezește, Andy va mânca jumătate.

– Oh...

Kate se opri în cadrul ușii de la bucătărie.

– Ceilalți nu sunt aici...

Îi explică circumstanțele cu o voce pe care încerca s-o facă naturală.

– Vrei să spui că suntem singuri?

Ea intră în pas rapid în bucătărie, știind că o urma îndeaproape.

– Da. Sper că asta nu te deranjează?

– Să mă deranjeze? Sunt încântat. Nu voi împărți omleta... și nici altceva.

Ea îl făcu să vorbească din nou despre piesă, sperând că vor putea menține un raport prietenesc, dar inima îi bătea într-un ritm galopant, care nu catadicsea să încetinească. După ce mâncă omleta cu poftă, Eric o întrebă la rândul său despre weekend.

– Fără probleme, zâmbi ea. Au fost două zile foarte plăcute.

– Și poate le vom putea încheia și mai plăcut.

Oh, această seducție care se degaja din toată ființa lui! Cum să-i ignore acel mesaj arzător al privirii? Dar cum să știe că nu se juca? Spectacolul făcea parte din firea sa. Poate își interpreta propriul personaj...

El se ridică și-i luă mâinile.

– Simți ce ni se întâmplă, nu-i așa?

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Kate crezu că se va putea eschiva cu o vorbă de duh, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze.

Niciodată nu fusese cochetă și nu putea începe cu el. Consimți cu o mișcare lentă a capului și privirea tulburată.

– Da, dar nu trebuie să ne lăsăm dominați de impulsuri.

– De-aia suntem singuri... îi spuse cu o voce seducătoare... Și întrucât este aproape miezul nopții... Și întrucât ești divină în acest neglijeu... Se asortează cu ochii tăi...

O sărută pe frunte și coborî spre obraz într-o dâră de foc. Mâinile i urcară de-a lungul mânecilor de mătase, până la panglica ce-i încrețea gulerul.

– Mi-ar plăcea să aflu dacă ochii tăi își schimbă culoarea când îndepărtez asta...

Nodul fu desfăcut și cu același gest, fără grabă, îi degajă umerii și capotul căzu pe dale. Sânii lui Kate înfloriră în palmele care tocmai îi apăsau delicat cu degetele care începură să deseneze cercuri magice. Dorința izbucni, nu numai în vârful sânilor, ci mai profund, în trupul și în sufletul său. Avusese întotdeauna îndoieli că relația fizică este atât de importantă cât se spunea. Experiența sa trecută o făcuse neîncrezătoare față de acest subiect. Dar când Eric se aplecă și-i sărută vârfurile deja întărite ale sânilor, se arcui brusc. Și de-abia începuse s-o mângâie! Încercă să se stăpânească. Cum el se dovedea a fi un virtuoz al plăcerii, să cedeze era și mai periculos. La Montank promisese să aștepte până când va fi pregătită. Putea să-l oprească acum, dacă voia. Dar gura lui Eric urcă spre gâtul și spre bărbia sa... Când îi mușcă buza inferioară, se oferi sărutului său, afundându-se în catifelarea umedă și călduță, apoi nu dori decât ca el să nu se oprească. Îl atrase spre ea și răspunse sărutului cu o dorință care o depășea și se cerea potolită.

– Te doresc, Kate. Oh, Dumnezeule, cât te doresc. Spune-mi că simți același lucru...

O strângea atât de puternic, de parcă voia să-i smulgă prin înflăcărarea sa răspunsul așteptat.

– Da, șopti ea. Și eu te doresc.

Era prima dată când făcea o asemenea declarație unui bărbat și o demonstră sărutându-l cu pasiune. El se desprinse într-o clipă, o prinse de mână și o luă cu sine.

– Să ieșim din bucătăria asta stupidă!

– Doar nu crezi că ai să mă târăști astfel! râse ea zgomotos, cu respirația tăiată, ci să mă iei în brațe și să mă duci până la pat.

El o ascultă imediat.

– Oh, iartă-mă, n-am citit scenariul.

Când o așeză în camera mare, plăcut luminată, rămase asupra ei.

– Deocamdată, ochii îți sunt verzi ca oceanul.

– Și precum cămașa de noapte, preciză ea. Ce se va întâmpla dacă o scot?

Făcu să-i alunece decolteul pe umeri și mătasea se desfășură în corolă la picioare. Nemișcat, Eric o contempla, sorbindu-i parcă goliciunea cu înghițituri mici. Respirația îi era întretăiată și privirea întunecată. Ea începu să tremure, uimită că doar asaltul acestei priviri putea declanșa o reacție atât de puternică. Ce se va întâmpla când o va atinge? Va afla curând. Într-un minut, el își scoase hainele. Își aminti cât era de frumos scăldat în soare pe plajă, dar era și mai frumos acum, când nimic nu-i mai ascundea virilitatea. Într-un avânt, întinse mâna spre a-l atinge, apoi o retrase. Atunci, el îi luă mâna și i-o îndreptă spre sine:

– Da, îi șopti cu o voce răgușită de dorință, vreau ca trupul meu să n-aibă nici un secret pentru tine și nici al tău pentru mine. Vreau să cunosc și să iubesc fiecare părticică din tine.

O întinse pe pat și se întinse și el alături, cercetându-i formele cu mângâieri electrizante, declanșând incendii pe care gura

umedă nu le stingea, dimpotrivă. Tremurând, dar prinzând curaj, cercetă cu vârful unghiilor părul fin, blond, de pe piept, care se pierdea într-un vârf ascuțit spre buric, apoi palma i se opri pe abdomenul plat. Curând, copleșită de voluptatea pe care i-o transmitea, se arcui și-i trase spre ea fața, pentru a regăsi gustul buzelor sale. Pasiunea sărutului o electriză. Gemu, și când el îi lăsă gura se auzi murmurând:

– Oh, Eric... Te rog... Te rog...

– Spune-mi ce dorești, Kate, îi ordonă el înverșunat. Următorul „te rog", va însemna că vrei să mă opresc.

– Nu, nu... Te vreau... Vino, acum, îl rugă ea.

Eric îi cuprinse picioarele, dar rămase o clipă nemișcat asupra ei, pătrunzând-o doar cu privirea. Atunci se agăță de el cu ambele mâini, obligându-l cu o mișcare a șoldurilor s-o satisfacă. Dar când îi simți vigoarea se controlă involuntar. Fu necesară toată tandrețea unui ritm legănat pentru a se abandona din nou plăcerii care revenea în valuri, tot mai puternice, cu fiecare unduire. Deodată fu ca un val seismic ce risca s-o înghită și se miră. Capul i se agită dintr-o parte în alta pe pernă și strigă într-un suspin numele lui Eric. El era prea transportat pentru a nu atinge culmea pasiunii, dar părea că știa că de fapt Kate refuzase să-l urmeze. Îl dorea cu disperare, dar o veche teamă de capitulare o împiedicase.

Acum se temea ca Eric să n-o întrebe ce nu mergea, deoarece în mod cert nu cunoștea răspunsul. N-avea nici un fel de experiență în această materie. Todd fusese pasional, dar dominator. Îi arătase cum să-i satisfacă lui plăcerea și pe vremea aceea era prea candidă pentru a protesta. După Todd, nu întâlnise niciodată un bărbat care să-i trezească dorința de a fi iubită. Existase un episod nefericit cu un prieten, un tânăr amabil și plăcut, a cărui stângăcie îi stânjenea pe amândoi. Weekendul lor se încheiase cu mărturisirea reciprocă a unei greșeli. Și asta fusese

tot. Reușise să-și înfrâneze senzualitatea până când acest Eric Daniels i-o ațâțase cu dorința sa imperioasă. Își închise pleoapele peste lacrimile de frustrare.

Dar Eric n-o întrebă nimic. Îi murmură la ureche cuvinte tandre și fraze incoerente, dar liniștitoare și treptat îi apăru sensul. Nu trebuia să aibă teamă. Nu era nimic de demonstrat. Nu exista limită de timp. Nici o lege, nici o regulă. Da, era un risc de-a se lăsa purtată, dar acesta putea fi de asemenea minunat. Și, încetul cu încetul, simți cum dorința îi sporește din nou. Când el începu să se miște cu o infinită tandrețe, mâinile ce de-abia îi apăsau șoldurile o făcură să-și impună ritmul său și i se supuse cu totul. Pragul fu repede depășit și curând, Kate fu luată de un vârtej. Atunci el preluă comanda și o îndreptă spre acel orizont necunoscut unde, cu mușchii încordați până la durere, descoperi cu el cea mai plăcută dintre agonii.

– Oh, da... da... șopti Kate în timp ce valuri de voluptate o străbăteau cu reverberația triumfătoare.

Strâns îmbrățișați, rămaseră astfel mult timp, așteptând să se liniștească. Chiar și acest moment era încântător. Cât îi plăcea acest contact al trupurilor lor lascive, jilave încă după ce făcuseră dragoste. Oare el bănuia că nu trăise niciodată așa ceva? Va vorbi despre asta?

Dar nu. Îi mângâia doar tandru obrazul.

– Să știi că ochii tăi și-au schimbat culoarea. În culmea pasiunii sunt de un albastru închis.

– Și ce culoare sunt acum?

– De culoarea turcoazei.

Dar puțin timp după aceea, erau din nou albastru închis.

Capitolul 6

Somnul îi fu tulburat de prezența neobișnuită de lângă ea. Prima dată, brațul lui Eric i se lăsase peste piept și se trezi tresărind. Apoi își aminti. Era Eric, a cărei mână apăsa pe sânul ei gol, ale cărei coapse puternice le ținea prizoniere pe ale sale, a cărei respirație călduță îi atingea ușor umărul. În penumbră, îi cercetă profilul celebru. Putea fi idolul a mii de femei, în această noapte îi aparținea numai ei. Îi plăceau trăsăturile puternice pe care dragostea le îmblânzea. Mai dormi puțin, dar se trezi din nou, cuibărită cu capul pe umărul lui și mâna pusă pe părul mătăsos de pe pieptul lui. Nu se putu stăpâni să n-o facă să alunece încet până pe locul inimii. Și imediat Eric deschise ochii:

– Cum îmi bate pulsul? o tachină el cu o voce catifelată.

– Foarte regulat.

N-ar fi putut spune același lucru despre al său, dar Eric nu-i lăsă timp pentru asta. Îi acoperi sânul stâng cu palma moale și caldă.

– Al tău este puțin sacadat. Probabil pentru că n-ai putut dormi, îi șopti la ureche, provocându-i frisoane delicioase în tot trupul.

– Nu... sunt obișnuită să am pe cineva în patul meu...

– Patul tău?...

Își înăbuși râsul răgușit în părul ei și insistă:

– Ce pat spuneai că este?

– Amănunte... Amănunte fără importanță.

Și toate amănuntele fură uitate când el își lăsă degetele să alerge peste abdomenul său, degetele minunate a căror atingere atât de ușoară era atât de profund tulburătoare. Se aplecă pentru a o săruta pe piept, apoi coborî pentru a-i prinde vârful sânilor între buzele calde. Kate fu stupefiată. Cu mai puțin de trei ore în urmă îi trezise admirația și dorința era gata să izbucnească din adâncurile insondabile ale sexualității.

– Nu... reușesc să cred ce mi se întâmplă, murmură ea.

– Ce ni se întâmplă, o corectă el. Este reciproc, în caz că n-ai observat.

Niciodată nu și-ar fi închipuit că într-o zi va putea glumi despre aceste lucruri. Și totuși, nu-i păsa.

– Pari complet reînsuflețit acum.

– Complet. Și cum vei remedia asta?

– Eu? Ce-aș putea face? spuse cu maliție, făcând pe inocenta.

El își strecură coapsa între ale sale și Kate se arcui instinctiv, cu ochii măriți de dorință.

– Cred că va trebui să-ți arăt... și de data aceasta, fii foarte atentă...

Dimineață, Kate era înfloritoare ca o femeie iubită și pe deplin mulțumită. Chiar și ușoara durere de mijloc era amintirea unei pasiuni împărtășite. Îl contemplă pe Eric dormind, știind că dacă deschidea ochii și făcea un gest spre ea, era gata din nou să se înflăcăreze. Era doar șase și jumătate, dar se hotărî să se ridice, neștiind când se vor întoarce mama sa și Andreea. Cu un oftat de regret, se dădu jos din pat.

Se examină cu minuțiozitate în oglinda de la baie. Purta oare pe corp semnele nemaipomenitei metamorfoze? Dacă era cazul, spera că vor dispărea sub duș, înainte de întoarcerea celorlalți.

Eric putea s-o audă, dar n-avea ce face. Dacă se trezea, poate va veni să i alăture sub jetul de apă.

„Ei bine, râse ea, asta se întâmplă numai în filmele erotice!". Râse și mai puternic la gândul că viața îi devenise la fel de amețitoare ca un film erotic și că era absolut încântată de acest fapt.

Când se întoarse în cameră, Eric se întindea, încă adormit.

– Cât este ceasul?

– Aproape șapte.

– Ce ți se întâmplă? mormăi el. Credeam că-ți place să dormi până târziu dimineața?

– Foarte exact. Dar îmi place și decența și cred că ar fi de preferat să fim îmbrăcați pentru a le primi pe mama și pe Andy.

– Dar nu vor sosi atât de repede!

– Cine știe? Poate sunt deja pe drum.

– Vino aici, o rugă el pe un ton capricios. Ești irezistibilă, înfășurată în prosopul acela.

– Nici nu se pune problema. Scoală-te.

– Bine, dacă asta este dorința ta... făcu el împotriva voinței lui.

Nu, nu era deloc dorința ei, dar trebuia să fie rezonabilă și se abținu să-l corecteze.

– Haide, în picioare!

– Lasă-mă mai întâi să te privesc îmbrăcându-te.

Se ridică mai confortabil pe pernă și o contempla cu o privire galeșă. Kate deveni conștientă că nu era singură și fu jenată. Era oare obișnuit să privească femei care se îmbracă în camera lui, femei superbe, mândre de corpul lor, grațioase în mișcări?

Se grăbi spre pat, scoțând un cearșaf pe care îl ținu ca protecție în fața sa, dar fulgerător, Eric îl trase spre el, o dezechilibră și o prinse.

– Nu vreau să-ți ofer un spectacol! protestă ea cu o asprime batjocoritoare.

Ar fi adăugat că el era cel care amuza publicul, nu ea, dar îi impuse tăcere cu un sărut lung, blând și tandru. Când, în cele din urmă, îi dădu drumul, Kate remarcă:

– Nu săruți niciodată de două ori în același fel.

– Cum? făcu el, ridicând întrebător o sprânceană.

– Nu săruți niciodată de două ori în același fel, repetă Kate. Ai un adevărat repertoriu de sărutări.

– Un bărbat diferit pentru fiecare ocazie, ăsta sunt eu!... Lasă cearșaful ăsta și-ți dau imediat o privire de ansamblu mai vastă asupra repertoriului în chestiune.

Încercă să-i îndepărteze materialul, dar ea îl ținea cu putere, cu toate că se simțea istovită și cu respirația tăiată.

– Am impresia că nu te-ai opri niciodată să săruți...

– Cred că impresia ta este exactă, oftă el.

Kate îl împinse.

– Ești nesătul.

– Numai cu tine...

Zâmbetul îi dispăru și repetă cu o privire gânditoare, ca și cum era și pentru el însuși surprinzător:

– Numai cu tine...

Așa că fu tulburată când se îndreptă sărind în picioare pentru a o anunța:

– Ai dreptate. Pregătește o cafea până fac un duș.

Ea se îmbrăcă rapid. Înțelegând împrejurările, era de preferat ca el să-și înfrâneze pasiunile și să se cumințească. Dar nu cumințenia era ceea ce iubea cel mai mult la Eric Daniels. A iubi...

Se opri asupra unui nasture al bluzei sale indiene albastre. Cuvântul îi veni în minte în sensul lui larg. Nu, doar nu se va îndrăgosti de un star al micului ecran, care cunoștea toate stratagemele pentru a cuceri orice femeie. Ceea ce-i trebuia era un bărbat solid, un profesionist serios cu care să împartă punctul său de interes, munca și viața. Eric Daniels o încurca. Avea și el trebuințele sale, dar erau complicate și mai puțin clare. Ceea ce totuși era limpede, era această fantastică noapte pe care o petrecuseră. Acum, Kate nu voia să se gândească mai departe. Își îmbrăcă blugii, ușurată că Eric n-o mai privea.

Cafeaua era gata când el intră în bucătărie, cu părul încă ud, în cămașă roșie și pantaloni din pânză. Privirea lui Kate se aținti asupra buzunarului de la piept.

– I-ai scos emblema, remarcă ea. Se văd încă urmele cusăturilor.

– Detest orice pune o etichetă asupra mea.

Nu fu surprinsă.

– Ce vrei pentru micul dejun?

– Tu ai gătit aseară, în dimineața aceasta este rândul meu. Taie-ne un grepfrut și voi face eu restul.

Era plăcut să fii servită de el. Îl privea pregătind ouăle ochiuri cu dexteritatea unui bucătar priceput, aruncându-le direct în apa fierbinte, fără să folosească micile recipiente din aluminiu pe care Kate le considera indispensabile.

– Ți-am spus că tata avea un hotel lângă Long Beach, îi aminti el, când își exprimă admirația. Acolo mi-am făcut o mare parte din cursurile culinare.

Kate dori să afle mai multe despre copilăria sa și el nu se lăsă rugat pentru a-i povesti verile la mare:

– Dădeam spectacole în fiecare sâmbătă seara. Primeam comici, prestidigitatori, cântăreți, dansatori... Acolo s-a născut fără îndoială pasiunea mea pentru teatru.

– Era vorba mai mult de varietăți decât de teatru.

Ochii cenușii se îngustară.

– De ce vrei întotdeauna să cataloghezi fiecare lucru într-un sector strict?

– Ah... bâigui ea. N-am observat asta.

Eric păru că-și regretă acuzația.

– Cu siguranță, este o deformație firească a antropologului... Am vorbit destul despre mine, îi zâmbi. Este rândul tău: cum s-a născut interesul pentru primate?

– Nu înainte de a intra în clasele superioare, admise ea. Am fost entuziasmată de primul curs pe care l-am avut cu acest subiect. Mi se deschidea o lume... Este drept că, după părerea mea, acum este un tunel. Nu mă gândesc decât la cariera mea.

– Și îți dă satisfacții?

– Bineînțeles. Munca este cel mai important lucru din viața mea.

– Nu mă îndoiam. Dar există și alte plăceri, Kate, făcu el cu un zâmbet dezarmant în colțul gurii. Plăceri ca această noapte, de exemplu.

Nu putea să nege.

– Da... A fost plăcut.

– Plăcut?! exclamă el. Dar a fost fantastic.

Kate nu se putu împiedica să nu râdă.

– De acord, fantastic. N-am prea multe puncte de comparație, admise cu o timiditate neobișnuită.

– Am bănuit...

Îi acoperi mâna.

– Pentru că era ceva... nu știu cum să mă exprim... aproape feciorelnic în reacțiile tale. Ca și cum pentru tine era prima dată.

– Într-un anumit sens, așa era, Eric, mărturisi în șoaptă. N-am simțit astfel niciodată, înainte.

Subit, simți nevoia să-i vorbească despre Todd. Nu se cruță în povestire, prezentând tabloul unei tinere prostuțe, ușor înșelată de carisma unui profesor remarcabil și suveran. Todd nu era vinovat, nu-i ceruse pasivitatea. Dimpotrivă, o încurajase să fie activă, dar într-un mod care servea propriei sale plăceri. Și pe baza acestei experiențe se definise din punct de vedere sexual... până noaptea trecută.

– Datorită ție, mă simt femeie, spuse încet. Îți mulțumesc pentru asta.

După expresia sa, înțelese că n-ar fi trebuit să folosească acest cuvânt.

– Îmi mulțumești? Nu mi-am dat seama că făceam o faptă bună. N-am stil de cercetaș. Spune-mi, acest Todd Riley mai gravitează încă prin împrejurimi? Are încă un loc în viața ta?

– Nu... l-am revăzut de ani de zile, șovăi ea.

Omise faptul că va asista în august la congres. Era sigură că Eric va interpreta prost această informație. Dar o ului, ghicind:

– Îl vei vedea la congres, nu-i așa?

– Întâmplător, da.

– Și... de asemenea întâmplător, aștepți cu nerăbdare ziua regăsirii?

Oare de ce vocea îi devenise atât de dură?

– Desigur, sunt curioasă...

– Curioasă?

– Da, nu se mai controlă ea, exasperată. Todd m-a aruncat cu un bobârnac și m-a tratat ca pe o puștoaică stupidă și agasantă, dar avea dreptate. Și acum, mi-ar plăcea să mă recunoască drept un antropolog împlinit și prețuit în slujba sa.

– Și drept o femeie împlinită?

– Da, desigur! Drept o femeie și nu adolescenta naivă pe care a sedus-o.

– În acest caz, sunt fericit că am eliberat femeia din tine, Kate, făcu el sarcastic. Înțeleg pentru ce-mi mulțumești.

– Eric, nu...

Era îngrozită de reacția sa, dar el continuă cu răceală:

– Nici o problemă. Să considerăm asta ca fapta mea bună a zilei: te-am pregătit pentru Todd. Acum, deoarece eu am gătit, te deranjează să strângi? Am câteva telefoane de dat.

Își descărcă toată furia și disperarea asupra veselei, făcând mai mult zgomot decât era necesar, ca pentru a-i comunica starea ei lui Eric, care telefona din salon. Noaptea trecută nu avea nimic de-a face cu Todd Riley. Singurul bărbat care-i umpluse gândurile era cel care o posedase și-i satisfăcuse trupul cu atâta pasiune. Nu fusese loc pentru nimeni altcineva. Dar viața sa avea un trecut și un viitor. Da, nutrise anumite iluzii în perspectiva revederii lui Todd. Acum știa că el nu va putea niciodată s-o tulbure așa cum făcuse Eric. Nici un alt bărbat nu va putea. Ah, măcar dacă s-ar fi lăsat pradă unui acces de gelozie. Dar rămăsese de-o lipsă de sensibilitate care dovedea că numai mândria îi fusese atinsă.

Kate nu-l înțelegea cu adevărat. Dar cum oare să-l fi înțeles? Evoluau în lumi atât de diferite. Îi reunise un accident pe traseu... și se afla prinsă în cursă, cu certitudinea că nu-l mai putea da înapoi pe Eric Daniels la rangul de animator de emisiuni lipsite de importanță, că nu mai putea uita tandrețea și pasiunea pe care le împărțiseră, căci le împărtășiseră!

– Kate, îmi pare rău și-ți datorez scuze.

Era în cadrul ușii. Ea se întoarse pentru a închide mașina de spălat vase și cu inima palpitând își trecu mâinile prin apă. Când se duse să ia șervetul atârnat lângă chiuveta din bucătărie, i-o luă înainte. Mâinile îi tremurau în timp ce el i le ștergea, dar puțin îi păsa.

– Am impresia că sunt o copilă! exclamă cu un râs nervos.

– Eu sunt cel care s-a purtat copilărește! Nu meritai această răutate.

Apoi, pe un ton tăios, aproape arțăgos, îi explică faptul că atunci când o întâlnise pe Ginny Wells, ea tocmai divorțase de prima dragoste de adolescentă, un locotenent din Forțele Aeriene, care vrusese s-o oblige să părăsească scena, pentru a-l urma în deplasările sale. La un an după căsătoria cu Ginny, locotenentul apăruse și Eric observase că soția lui era încă amorezată de el. Așa că se despărțiseră.

– Dar apoi cuplul vostru s-a refăcut, notă ea. Așa că te-ai înșelat.

– Nu. Bart a murit într-un accident de avion. Ginny avea nevoie de mine și am mai făcut o încercare. Atunci s-a născut Andy. După asta, ne-am despărțit din nou, iar ne-am împăcat, apoi ne-am despărțit.

– Și acum, în ce fază sunteți?

Răspunsul nu fu mulțumitor.

– Oh, Ginny revine când are nevoie de un sfat sau de o consolare, de un umăr pe care să se odihnească sau să plângă...

Kate nu-l făcu să precizeze ceea ce ghicea prea bine.

– Este un lucru bun pentru ea să te aibă.

– Nu mă are cu adevărat. Suntem divorțați, sublinie el. Și Ginny este o femeie foarte independentă, dar n-a putut niciodată să-l uite definitiv pe Bart. Așa că... am această neîncredere în primele iubiri...

Nu exista nici o îndoială în zâmbetul său. Buzele strânse erau o linie dreaptă. Măcar redevenea încrezător.

– Situația este diferită, spuse ea încet.

– Poate, poate nu... Oricum, n-aveam dreptul să-ți vorbesc astfel, Kate. Noaptea trecută m-ai dominat într-un mod pe care nu-l puteam prevedea. Te descopeream atât de vulnerabilă, încât mă simțeam răspunzător pentru tine.

– Sunt singura răspunzătoare pentru mine însămi, îi replică ferm, șocată de folosirea acelui cuvânt.

– Cred că iar am spus ce nu trebuia, oftă el.

În acea clipă auziră ușa ascensorului și chemările vesele ale Andreei.

– Iat-o pe fiica mea, singura pentru care sunt cu adevărat răspunzător. Rămânem prieteni, nu-i așa? O prietenie tandră...

O urmă a farmecului irezistibil îi reapăru în colțul gurii.

– Prieteni, acceptă Kate, primind mâna pe care i-o întindea.

În timp ce încerca să-și stăpânească agitația pe care i-o produsese această atingere, mama sa intră și privi ciudat această strângere de mână.

– Tată! exclamă Andy, grăbindu-se în brațele sale. Cum de ești acasă?

Și, fără să-și aștepte răspunsul, îi povesti despre weekend-ul său, în care totul fusese „superteribil", muzeul, Peter Pan și noaptea la Kate.

– Am dormit la mezanin, patul este superconfortabil! Aș vrea să-l încerci și tu.

– Poate, dacă mă invită Kate, spuse el reluând tonul de glumă galantă.

Tristețea lui Kate se agravă. După noaptea pe care o petrecuseră, această atitudine era un regres. Eric așeza definitiv relația lor într-o „prietenie tandră", adică o aventură trecătoare. Și, privindu-l ascultându-și fiica având acea afecțiune în ochi, văzându-i trăsăturile frumoase și energice, aspectul voinic, știu că dorea să prelungească această relație cât de mult timp posibil, chiar și în acești termeni. Apoi observă expresia emoționată și complice a mamei sale. Trebuia să-i tempereze entuziasmul și s-o informeze că nu se auzeau clopote de nuntă la orizont – oricum, nu cu Eric Daniels.

– Și este serbarea cartierului, anunță Andy neobosită. Am văzut cu doamna Milly pregătindu-se majoretele și toate decorațiunile. Începe la ora zece. Putem merge, tată. Ne-am amuzat bine anul trecut.

– Eu nu foarte tare când ai vomitat pe pantalonii mei.

– A fost din cauza chifteluțelor cu piper! îi aminti copila indignată. Promit că anul acesta nu mănânc deloc mâncare mexicană. Doar înghețată, hamburgeri, prăjituri și plăcintă imperială.

– Și probabil în această ordine! râse tatăl său. De acord, vom merge. Dar eu voi fi cel care-ți hotărăște meniul. Există în fiecare an o serbare, le explică lui Kate și lui Milly, care reunește toată vecinătatea. Este unul dintre motivele pentru care am ales să trăiesc în West Side. Ambianța este aici mai provincială.

Mama fu entuziasmată, dar Kate pretextă munca pentru a nu-i însoți. Voia mai ales să fie singură, la ea acasă. Ochii umbriți ai lui Eric părură uluiți, dar nu insistă și propuse s-o aducă pe Milly mai târziu.

„Mai târziu“ se dovedi a fi aproape ora nouă. În fața cinei solitare, Kate se bucură că mama sa se distra, dar își regretă fapta nesăbuită. De ce să nege bucuria pe care i-ar fi făcut-o compania lui Eric și a Andreei? Nici măcar nu-și putu reciti notițele în acea după-amiază, atât examinase în amănunt ceea ce se întâmplase. Se desprinseseră de altfel unele concluzii. Există trepte de plăcere într-o relație și nu trebuia să refuze ceea ce-i oferea Eric, sub pretext că nu putea avea totul. O aventură scurtă putea fi excelentă, veselă și însuflețită, chiar fără un angajament etern. Și cum și-ar putea împărți viața cu un bărbat cu care nu avea în comun nici munca, nici interesul, n-ar fi regretat nimic când divertismentul s-ar sfârși.

Când intră mama sa, fiind în această stare de spirit, Kate fu deziluzionată că Eric nu urcase cu ea până la apartament. Dar deziluzia fu curând înlocuită de stupefacție și de un caleidoscop de alte sentimente greu de definit.

– Trebuie s-o sun pe Louise în seara aceasta, anunță Milly.

Louise era sora mai mare a lui Kate.

– Telefonul îți stă la dispoziție, făcu aceasta. Ai un motiv special?

– Trebuie s-o anunț că nu mă întorc acasă la sfârșitul săptămânii, cum am prevăzut.

– Sunt încântată de asta, mamă. Știi că poți rămâne aici cât de mult timp dorești.

– Dar nu voi rămâne aici, Kate, spuse Milly cu ochii strălucind de surpriza pe care i-o pregătea. Știu că sunt inoportună într-un spațiu atât de mic.

– Nu fi ridicolă, mamă. Unde te-ai putea duce?

– Am găsit de lucru.

– Tu... Ce? Despre ce vorbești?

Ea însăși stând ca pe jar, Milly nu mai putu amâna mult timp.

– Eric mi-a propus să fiu un fel de damă de companie pentru Andy până la sfârșitul verii și să mă instalez la el. Nu este minunat?

Mama sa locuind la Eric! Kate era prea năucită pentru a răspunde.

Capitolul 7

Din fericire, mama sa nu profită de ocazie pentru a-l antrena pe Eric în intrigi romantice. Și dacă prudența îi dicta lui Kate să se țină la distanță de frumosul apartament din West Side, lucrurile erau puțin mai comode, de când cele trei persoane care contau cel mai mult în viața sa locuiau acolo. Mama și Andy veneau aproape în fiecare zi să prânzească împreună cu ea, la cafeneaua unde Eric li se alătura uneori pentru cafea. Dar refuză frecventele invitații la cină ale lui Milly, cedând doar când insista Eric.

El nu mai menționă niciodată numele lui Todd și arăta o atitudine prietenească, afectuoasă chiar. Termenul de „prietenie tandră" era luat în accepțiunea sa strictă, ceea ce Kate ar fi trebuit să prevadă. În diminețile în care nu înregistra, începuse să se ducă să asiste la Forum. Curând, trebui să admită că nu era vorba despre o emisiune superficială. Subiectele alese erau de importanță capitală, invitații reprezentau o autoritate în domeniul lor. După dosarele pe care le frunzărise pe biroul său, Kate înțelese că prezența lui Eric nu era doar consecința fizicului sau a talentului său de actor. Își pregătea întrevederile cu grijă, ca un

adevărat profesionist. Era de asemenea un uimitor psiholog, știind să încurajeze participarea auditoriului și să-i descurajeze agresiunile, înlăturând intervențiile în afara subiectului. Și totuși, nu era niciodată arogant. Ce profesor minunat ar fi fost! Chiar dacă erau similitudini reale între cele două profesii, lumea spectacolului și cea universitară rămâneau niște entități total diferite...

În ceea ce-l privea pe Eric, acesta continua să se intereseze de înregistrările ei. Stan Fried, impresionat de frecventele apariții în studio ale vedetei de la Forum, insinua deseori că acest interes nu era numai profesional.

– Dacă ar fi pasionat de cursurile tale, o ironiză el într-o zi, le-ar putea privi la televizor.

Difuzarea emisiunii trebuia să înceapă lunea următoare.

În ajun, Eric le duse pe „cele trei femei ale sale“, cum spunea el, să asiste la un concert în Central Park, înainte de-a reveni să savureze o cină festivă pe care le-o pregătise Okay. Când Milly și Andreea se instalară pentru obișnuita lor partidă de table, el o duse pe Kate pe terasă, pentru a-i arăta plantele de tomate pe care mama sa se hotărâse să le cultive în ciubere mari.

– Ar trebui să te înscrii la cursurile mele, la reînceperea lor. Acum ești destul de priceput în antropologie.

– Hm... Și aș avea dreptul la note bune dacă sunt drăguț cu profesoara?

– Depinde cât ești de drăguț.

– Cum, profesor Stennis! exclamă el, prefăcându-se a fi șocat. Ai putea fi cumpărată?

Stăteau lângă balustradă și nu aprinseseră lumina exterioară. Cum Eric era întors cu spatele la fereastra cu geamuri de unde venea lumina din salon, nu-i putu distinge expresia. Dar inflexiunea vibrantă a vocii era suficientă pentru a-i accelera pulsul.

– Oh, dacă prețul este interesant, de ce nu? spuse ea pe un ton degajat. Dar nu portocale, te rog.

– Ce fel de răsplată ai în minte?

Ea ridică mâna și atinse cu vârful degetelor conturul feței lui:

– Ai putea începe cu un sărut, murmură.

Devenea din ce în ce mai greu de păstrat tonul de glumă.

– Ca acesta.

Buzele îi tremurară când Eric i le cuprinse cu ale sale. O prinse în brațe și o strânse pe neașteptate cu frenezie.

– Oh, Kate... Kate, nu mă ispiti, murmură el cu respirația întretăiată.

Ei îi fu rușine. Era exact ceea ce încerca să facă. Da, îl dorea pe Eric Daniels, dar nu trebuia să joace un asemenea joc. Farmecul, seducția calculată, nu erau oare armele lui? Oricum, asta gândise încă de la prima lor întâlnire. Prin ce fenomen se inversaseră pozițiile?

Kate îl respinse și încercă să-și regăsească degajarea.

– Dacă mă gândesc bine, prefer să nu-mi compromit convingerile morale. Dacă îți vrei diploma, va trebui să studiezi comportamentul primatelor.

El îi acceptă schimbarea de dispoziție cu un zâmbet malițios și dându-i drumul, se rezemă cu spatele de balustradă.

– Oare nu asta era ceea ce mă pregăteam să fac?

– Ce?

– Să experimentez comportamentul primatelor.

– Eu îți propuneam să studiezi, nu să experimentezi, replică ea, regăsindu-și controlul simțurilor.

– Atunci, cred că renunț.

Kate se întreba dacă renunța la studiu, sau pur și simplu să continue pe acest subiect primejdios. El nu se abătuse niciodată de la prietenia tandră. Ea ar fi preferat o iubire prietenească.

Când, a doua zi dimineață văzu acasă prima difuzare a cursurilor sale, avu un șoc. Era o mare diferență între proiecția din studio, în mijlocul membrilor echipei ce-o linișteau cu comentariile lor și produsul final, prezentat pe micul ecran miilor de telespectatori. Kate observă fiecare ezitare, fiecare gest stângaci, fiecare timp mort și se găsi îngrozitoare. În același moment în care începea genericul final, Eric telefonă pentru a o felicita.

– Este foarte amabil din partea ta, făcu ea pe un ton acuzator. Am fost oribilă.

– Îți bănuiam reacția. Toți simțim asta prima dată când ne vedem. De aceea te-am sunat imediat.

Aceste cuvinte încurajatoare o calmară. În definitiv, Eric era un profesionist care vorbea din experiență. Imediat ce închise urmă Stan, apoi mama sa și Andreea, Louise, sora mai mare din Jamestown, care o felicitară și-i redară încrederea. Dar ea era fericită că primul care o felicitase fusese Eric. Va păstra asta într-un colț al inimii sale.

Tot Eric fu cel care organiză o mică petrecere după-amiază, în studio. Tocmai terminase înregistrarea unui alt curs cu puiul de cimpanzeu. De data aceasta, Kate fiind mai relaxată, Ophelia mai puțin agitată, lucrurile se desfășuraseră perfect. Gavin, asitentul cercetător de la grădina zoologică, se pregătea să plece cu protejata sa, când Eric veni să-i ceară să se oprească pentru câteva minute în sala de conferințe.

– Fiica mea m-ar omorî dacă te las să pleci fără să i-o prezinți pe Ophelia.

Dar Andy nu era singura care aștepta în sala mare. O însoțea Milly Stennis, precum și domnișoara Fanny și o sticlă de șampanie de doi litri trona pe masă într-o frapieră imensă, în mijlocul feliilor de pâine prăjită cu diverse garnituri și fursecurilor. Toată echipa fu invitată să sărbătorească succesul de la televiziune.

– S-a născut o stea! lansă Stan în glumă, ridicând cupa spre Kate.

Aceasta era îmbujorată de surpriză, de jenă și de o plăcută căldură datorată emoției. Dar Ophelia îi uzurpă curând rolul de vedetă, spre marea bucurie a Andreei. Când nebunaticul cimpanzeu începu să golească un pahar pus pe masă, Gavin consideră mai prudent s-o ducă repede în cantonamentul său și atmosfera se calmă treptat.

– Mulțumesc pentru această surpriză plăcută, spuse Kate când rămase singură cu Eric, Stan luându-le pe Milly și pe Andreea într-o vizită în studio.

– Și ce-ai spune despre o adevărată sărbătorire mâine? Am putea cina într-un restaurant excentric și...

– Nu pot, regretă ea sincer. Iau avionul de Atlanta cu Stan, avem întâlnire cu directorul de la Yerkes Center.

Era una dintre universitățile cele mai cunoscute în studiul comportamentului animal.

– Când te întorci?

– Joi.

– Așadar, toată această săptămână vom fi în călătorie. Joi și vineri eu am o emisiune în direct în Philadelphia, pentru comemorarea zilei de 4 iulie. Mama ta și Andy vor veni după mine acolo vineri, pentru a vizita Clopotul Libertății și restul. Ne vom întoarce duminică.

Ei îi veni greu să-și ascunsă deziluzia, sperase un weekend la Montank.

– Mama nu mi-a vorbit despre asta.

– S-a hotărât numai în dimineața aceasta. Speram că vei dori să ni te alături.

Mai întâi, ea nu reuși să răspundă. Putea să pretexteze munca sa, să ia un aer detașat... La naiba cu aerele ce nu-i exprimau sentimentele!

– Este o atenție delicată, Eric. Am dorit întotdeauna să văd Clopotul Libertății.

Nu mințea, chiar dacă mărturisirea sa ascundea motivația reală.

– În acest caz, de ce n-ai veni joi, direct din Atlanta? Ai vreun motiv special pentru a trece prin New York?

– Nu... nu... nu, pentru că joi, 4 iulie, este zi de sărbătoare. Stan n-a prevăzut nimic special și asta m-ar scuti de o călătorie cu trenul. N-am fost niciodată o mare iubitoare a trenurilor.

Exact în acea clipă, nu simțea nici un sentiment pentru trenuri, nici negativ, nici pozitiv. O singură idee îi umplea sufletul: aceea de a petrece o seară singură cu Eric!

*
* *

Anunțându-l că va lua un taxi până la Philadelphia Center Hotel, nu se aștepta să-l vadă la aeroport. Totuși, era acolo, zâmbitor, luându-i geanta de călătorie și ținând-o de cot pentru a o conduce prin mulțime. Trăia o asemenea bucurie, încât nu se gândi să și-o ascundă pe a ei.

– Nu este Eric Daniels? exclamă o voce. Este absolut extraordinar.

– El este, el este, confirmă o altă voce agitată. I-ai văzut emisiunea din această dimineață? Era...

Kate nu auzi urmarea, deoarece Eric o îndemnă spre ușa automată unde îi aștepta Mercedesul.

– Nu voiai să știi ce credeau despre emisiunea ta? îl întrebă ea.

– Cum? Cine?

Era oare inconștient de reacțiile pe care le provoca?

– Vorbeau niște femei despre tine.

El deschise portiera din partea pasagerului și o ajută să urce.

– Este mult timp de când am învățat să nu mai dau atenție acestui gen de lucruri.

– Vrei să spui că celebritatea îți este indiferentă? îl ironiză în timp ce el se așeza la volan.

– Nu întotdeauna.

Arătă cu bărbia spre un polițist.

– Am binecuvântat-o când datorită ei mi-a permis să parchez în zona interzisă în aeroport... Și ce spuneau despre emisiune? întrebă el curios, după o tăcere.

Kate izbucni în râs.

– N-ai să știi niciodată, m-ai grăbit afară înainte de-a putea auzi. Dar erau cu siguranță complimente. Erau euforice și exaltate de admirație.

– Mulțumesc. Așadar, altfel le vezi pe admiratoarele mele? Euforice și exaltate?

De ce oare lăsase să-i scape aceste calificative disprețuitoare? Eric părea amuzat, dar se concentrase asupra manevrelor și expresia îi rămase indescifrabilă.

– Nu pot altfel, dădu ea înapoi, deoarece încep să fac parte dintre ele.

La asta îi zâmbi, riscând spre ea o privire fericită, înainte de a-și concentra din nou atenția asupra circulației. Îi vorbi despre emisiunea de dimineață, descriind greutățile pe care le întâmpinase într-un studio străin și lăudând entuziasmul participanților din Philadelphia. Apoi o întrebă cum s-a desfășurat călătoria sa și părea fascinat de munca pe care o făcuse în Atlanta.

– Uneori regret că n-am cele nouă vieți proverbiale ale pisicii, încheie el.

– Pentru a face tot ceea ce n-ai timp să faci într-o viață?

– Exact, făcu el surprins că-i sesizase atât de bine gândul.

– Și eu simt același lucru. Ți-ar plăcea să fi antropolog într-o reîncarnare?

– De ce nu? Și tu, poate ai fi actriță.

– Crezi că ne-am întâlni?

– Sunt sigur.

Ajunși la hotel, o conduse direct spre ascensor.

– Totul este rezolvat. Am închiriat un apartament de două camere pentru Andreea și Milly, de mâine. Nu este nici un motiv ca, pentru moment să-l lăsăm neocupat.

Într-adevăr, nu era nici un motiv. Camera imensă în care Eric îi lăsă geanta era confortabilă și aerisită, cu o mochetă groasă de un albastru regal, cu mobile scandinave și două paturi mari.

– A mea este absolut identică, îi spuse el, dar în roz.

– Rozul este pentru fete.

– De asta am ales-o. Îmi place să sfidez convenienţele.

– Un punct bun pentru tine.

Kate se adaptă perfect dispoziției sale vesele. Îl iubea când era atât de voios și o antrena într-un vârtej, conducând-o deja spre ușă.

– Dar unde mergem? râse ea. Nici măcar nu mi-am desfăcut geanta.

– Mai târziu, mai târziu! Va fi ora patru și riscăm să pierdem ultimul troleu.

– Un troleu? Ce troleu?

Află imediat. Pe timpul primăverii și verii, un troleibuz de demult îi plimba pe turiști, traversând orașul de la Visitors Center la Parcul Fairmout, oprindu-se des în stații. Ceilalți călători, o pereche tânără, erau în mod vizibil rupți de lume, îmbrățișați pe o banchetă din spate.

– Sunt în călătorie de nuntă, zâmbi șoferul, în timp ce Eric și Kate luau loc în față.

Apoi, demarând, începu să le povestească despre monumentele care-i marcau drumul, dezaprobând pentru ei

faptul că vizita în casele mari ale familiilor bogate și la muzee s-a încheiat la această oră, recomandându-le să nu rateze lămâiul secular din Maurion, uimind-o pe Kate prin verva lui și cunoștințele istorice și artistice. Dar curând îl auzi pe Eric murmurându-i la ureche:

– Ce păcat că nu suntem tineri căsătoriți, n-am fi fost obligați să-l ascultăm.

– Trebuia să-i spui că suntem, șopti ea malițioasă.

– Acum este prea târziu, i-am răni buna-credință. Dar îți propun că coborâm la viitoarea oprire și să continuăm să mergem pe jos până în parc. Pe jos, se descoperă mai bine un oraș.

Kate fu cu totul de acord. I-ar fi plăcut orice, din moment ce era cu el.

În Walnut Street, Eric se postă în fața unei sculpturi imense aflate în fața unei clădiri mici.

– Ce este asta? îl întrebă ea.

– Tu ce părere ai?

Kate studie masa care părea fără formă.

– Un mare maldăr de haine.

– Privește mai bine! râse el. Vei recunoaște două „maldăre de haine".

– Nu cred... Oh, așteaptă. Ba da... Două siluete umane. Care se sărută.

– Foarte bine. Sărutul. Așa se și numește. Este o sculptură de Oldenburg.

– Nu știam că te interesezi de artă.

– Îmi place arta modernă – nu toată, evident. Philadelphia are niște piese foarte frumoase.

– Eric, mă uluiești.

– De ce? Pentru că nu mă încadrez în criteriile tale de actor tipic?

– Atinsă! mărturisi ea râzând. O meritam. De fapt, nu te încadrezi în nici unul dintre criteriile mele, indiferent de tipic.

– Tocmai ești gata să mă încadrezi între excentrici?

– Nu, să spunem că ești unic.

– Oh, da, să spunem așa, îmi place mai mult! Asta înseamnă că sunt de neînlocuit, nu-i așa?

Ea consimți, dar această concluzie era tulburătoare.

Seara, o duse la Moshulu, un superb restaurant cu atmosferă victoriană, într-un vapor mare, ancorat în Pen's Landing. La o masă, dând spre port, comandară mâncare ușoară, salată de spanac și crabi fripți pe grătar, însoțiți de o carafă de vin alb din regiunea față de care Kate nu se putu împiedica să nu glumească.

– Cum se face că nu te supui numărului uimitor de a consulta o listă de vinuri de zece pagini, pentru a comanda o podgorie ce nu se poate pronunța, de o sută de dolari sticla?

– Pentru că n-am pe nimeni de impresionat, zâmbi el. Așa fac bărbații cu care ești obișnuită?

– Le place deseori să-și etaleze cunoștințele în acest domeniu, recunoscu ea.

– Dar, amintește-ți, eu nu sunt ca alții...

Nu exista nici un pericol să uite.

– Pe de altă parte, țin să-mi păstrez mintea limpede în această seară, pentru a fi atent la teatru.

„Timpurile de altădată", prima piesă a unui autor care publicase mai multe romane, debutase cu critici elogioase, săptămâna precedentă la Forrest Theatre și Eric era nerăbdător s-o vadă.

– Crezi că ar putea fi piesa pe care o cauți?

– Nu știu. Am fost deseori dezamăgit de o piesă bună.

Kate întinse mâna pentru a o acoperi pe a sa. Era prima dată când își permitea asta.

– Să găsești un spectacol de calitate este într-adevăr important pentru tine, nu-i așa?

– Foarte. Mă pregătesc să risc o parte din capitalul meu într-o producție. Asta îmi stă cu adevărat pe inimă și nu-i ușor. Ce optimist stupid spunea că toate comediile muzicale sunt succese?

Ginny era vedeta uneia dintre aceste comedii cu succes efemer. Se lansa oare în producție pentru a-i dovedi ceva?

– Și presupunând că piesa pe care o alegi n-ar avea răsunetul dorit?

– Atâta timp cât voi fi mândru că am ales-o, voi fi mulțumit. Înțelegi, Kate?

Da, înțelegea. Îi strânse mâna cu putere și zâmbi.

– Am presentimentul că în această seară vei găsi ceea ce cauți.

– Clarviziune de vrăjitoare?

– Doar un presentiment.

Părăsind Moshulu, preferaseră să meargă pe jos până la teatru. Noaptea era minunată și Kate nu regretă rochia din tafta albastră care-i lăsa dezveliți umerii și spatele. În ciuda hainei foarte ușoare, Eric rămânea rigid și crispat.

– Sper că există aer condiționat, spuse ea intrând în sală.

Sala era într-adevăr răcoroasă și aerisită, însă înainte de sfârșitul primului act, temperatura nu mai conta pentru ei. Presentimentul lui Kate se dovedi profetic. Alături de Eric, simțea și participa la entuziasmul lui crescând. Piesa avea rezonanțe politice, deoarece personajul principal era un prizonier de război evadat din teritoriile inamice și revenit deziluzionat în America. Dar momentul esențial al dramei era confruntarea cu fiul său de optsprezece ani, licean, conservator, suspicios și rușinat de întoarcerea tatălui său. În ciuda replicilor nemiloase, piesa rămânea emoționantă și spectaculoasă.

La sfârșit, nu vorbiră prea mult, dar Kate se simțea foarte aproape de Eric. Tocmai împărțeau un moment de intensă emoție. Știa că găsise ceea ce căuta, dar nu schimbară nici o impresie înainte de întoarcerea la hotel.

– Clarviziunea ta a funcționat foarte bine în seara aceasta, zâmbi el.

– Oh, da! Rolul principal, cel al tatălui, este extraordinar.

– Da, extraordinar. Din păcate, Ferris nu-i evidențiază meritele.

Ferris era actorul din rol și când Eric îi explică în ce fel ar fi trebuit să-l joace, pasiunea sa izbucni cu toată puterea.

– Ești tentat, nu-i așa?

– Tentat de ce?

– Ți-ar plăcea să interpretezi rolul tatălui.

– Încetează să-mi citești gândurile. În seara aceasta ești cu adevărat vrăjitoare.

– De ce nu l-ai interpreta?

El luă cheia de la recepție înainte de-a răspunde.

– N-ar fi cinstit față de Andreea. Un producător nu trebuie să fie prezent la fiecare reprezentație, ca un actor. Mama ta este un neprețuit ajutor pentru părinți, nu un înlocuitor. Și nu-i pot cere să rămână la nesfârșit. Andy are nevoie să fiu liber.

Era răspunsul pe care-l aștepta de la el. În clipa în care ușile ascensorului se deschiseră la etajul al șaselea, se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută pe obraz. El o luă de braț cu o expresie de surpriză bucuroasă.

– În cinstea cărui fapt?

– Doar pentru a-ți mulțumi că ești tu.

– Dar întotdeauna am fost eu și până acum nu m-ai sărutat niciodată.

– Cred că îmi amintesc de nenumăratele sărutări pe care le-ai primit într-o singură noapte, îi spuse ea abia șoptit.

– Numai că data aceasta tu ești cea care preia inițiativa.

Un licăr de emoție îi trecu prin privire, dar nu văzu mai mult. El închise după ei ușile apartamentului și, fără să aprindă lumina, o cuprinse pe Kate în brațe și o ținu lângă el, așa, fără înflăcărare, mult timp. Făcea și asta parte din dragoste. Să rămâi alături și să împarți tăcerea. În timp ce continua s-o țină astfel, un val de dorință urcă în ea. Voia să fie și mai aproape, să fie unul singur. Picioarele i se muiară și își înnodă brațele în jurul gâtului său, oferindu-i buzele tremurânde.

– Nu-ți cer să mă iei în seara aceasta, Eric. Eu sunt cea care te ia pe tine.

Capitolul 8

Weekend-ul se desfășura într-o deplină încântare, în special a Andreei, în ciuda deziluziei că nu putuse auzi sunând Clopotul Libertății. La întoarcerea la New York, duminică seara, Okay le pregătise o cină ușoară și Kate se află o clipă singură cu mama sa la masa așezată pe terasă.

– Ai petrecut plăcut joia, cu Eric?

Milly știa că întrebarea era inutilă, dar cum Kate nu răspunse decât printr-o înclinare din cap, insistă.

– Eram sigură că vă veți înțelege îndată ce vă veți cunoaște puțin mai bine. Aveți atâtea în comun.

– Mamă, avem foarte puține în comun.

– Ce vrea să însemne în comun?

-Asta înseamnă că oamenii împărtășesc aceleași sentimente, aceleași interese, explică Milly.

– Ca noi, atunci! încheie bucuroasă fetița.

– Da, ca noi.

Kate le observă, gânditoare. Ce putea împărtăși exact mama sa cu o copilă de zece ani? Tablele, Cei trei mușchetari, Muzeul de

istorie naturală, reprezentau ceea ce făceau împreună. Dar ceea ce împărtășeau era dragoste și încredere.

– Dar asta nu vă împiedică pe amândouă să plecați la sfârșitul verii, oftă Andy, bosumflându-se. Trebuie într-adevăr?

– Iubito, casa mea este la Jamestown, nu la New York. Și oricum, în septembrie te vei întoarce la școală și mama ta va reveni.

– S-a stabilit întoarcerea? întrebă Kate cu o neliniște amestecată cu curiozitate, în perspectiva unei întâlniri cu Ginny Wells.

– Cred că așa am înțeles, îi răspunse mama sa.

Milly îi pândea în mod vizibil reacția. Vedea oare această întoarcere a fostei soții a lui Eric drept o amenințare a proiectelor matrimoniale pentru fiica sa? Kate respinse repede cele două idei, aceea a căsătoriei și aceea a amenințării.

– Pe bună dreptate, întări Andreea. Tata va fi foarte singur atunci. De ce nu rămâi tu, Kate?

– Pentru că și eu am o casă și o slujbă la San Francisco.

Era ciudat cum cuvântul „casă“ suna deodată fals. Încetase oare să se gândească la San Francisco ca fiind „la ea acasă“?

Nu știa prea bine ce să spună. Kate auzise de-o universitate în zona New York-ului care recruta profesori la congres pentru noul său departament de antropologie.

– Dacă poți, de ce nu rămâi? Kate, rămâi! Ar fi atât de amuzant! trepida Andy, încântată.

Kate preferă să se eschiveze printr-o butadă:

– Imposibil, închirierea mea se termină în septembrie și va trebui să dorm în stradă.

– Nu. Vei rămâne aici. Așa, tata nu va fi singur.

– Îl are pe Okay, glumi ea, refuzând să ia lucrurile în serios.

– Okay este O.K., dar tata pe tine te preferă.

– Ia te uită! De unde știi?

– El o spune.

– Ce spune? făcu Kate, intrigată.

Trăsăturile fetiței, atât de asemănătoare cu ale tatălui său, erau preocupate de reflecția sa.

– Spune că ai cele mai frumoase picioare.

Kate izbucni în râs.

– Minți!

– Nu. Văd bine cum îți privește picioarele. Îi plac într-adevăr. Nu mi-a spus-o de fapt, dar nu este complet o minciună. Nu-i așa, tată? îl luă îndată ca martor, deoarece tocmai li se alăturase.

– Nu-i așa, ce?

– Este oare o minciună că găsești frumoase picioarele lui Kate?

Eric râse, alunecând cu privirea peste tot trupul lui Kate, cu o admirație exagerată și oprindu-se asupra picioarelor.

– Nu este o minciună. Picioarele lui Kate sunt foarte frumoase și nici restul nu este rău.

– Și o iubești mai mult decât pe Okay, nu-i așa? insistă fata.

Această întrebare declanșă un râs și mai sonor.

– Dar despre ce vorbeați? Să spunem că-i iubesc în mod diferit.

– Vezi? triumfă Andy. Este exact ceea ce spuneam, în sfârșit, aproape. Așadar, rămâi Kate?

– Mi se poate împărtăși și mie secretul? făcu Eric, derutat, examinând cu maliție obrajii îmbujorați ai lui Kate.

– Este foarte simplu, interveni Milly pe un ton vesel. Fiica dumitale o invită pe a mea să rămână aici să-ți țină companie când va pleca ea.

Kate ar fi omorât-o.

– Nu este o idee bună, tată?

În acea clipă, Okay apăru cu căruciorul cu cina, scutindu-l pe Eric să răspundă. Kate se întrebă dacă trebuia să fie ușurată sau decepționată.

*
* *

În următoarele două săptămâni, programul lui Eric fu dat peste cap și Kate de-abia îl văzu. El se întoarse la Philadephia de mai multe ori pentru a revedea piesa și a negocia cumpărarea drepturilor. Societatea de producție era lacomă de bani și Eric era frământat. Forum îl obliga să părăsească New York-ul pentru douăsprezece zile, începând din 20 iulie, și ar fi trebuit să lase negocierile pe mâinile avocaților săi.

Kate nu-i putu reproșa că-și petrece cea mai mare parte a timpului liber cu Andreea. De altfel, și ea era mai ocupată decât de obicei. Articolul pe care-l pregătea pentru congres îi ceru subit un surplus de muncă. Tocmai aflase că studii recente erau în curs de publicare asupra subiectului pe care-l cerceta și că puteau să infirme concluziile ei. Printr-un noroc, un profesor de la Yale avea copiile acestor raporturi și Eric i-l puse pe Okay la dispoziție să se ducă să le ia din Connecticut. Și asta nu fu cel mai greu. Necazurile începură când trebui să facă analiza minuțioasă a textelor, care încă nu fuseseră traduse din italiană, și să extragă de acolo baza argumentelor de cercetare. După nopți de muncă, își dădu seama de evidență – își pierduse timpul cu un raport de mântuială, care nu se baza pe nici o comparație sănătoasă cu alte lucrări precedente, deși provenea de la un antropolog cunoscut, care cu siguranță nu merita această celebritate.

Când se întorcea, Eric nu uita niciodată s-o întrebe despre munca sa, dar Kate evita întotdeauna această întrebare. Avea propriile sale probleme și nu-i putea cere să-i înțeleagă frustrările profesionale. El nu mai abordă subiectul și, când venea uneori să petreacă o seară singur cu ea, în micul său apartament, întreținea conversații mai ușoare, sau mai bine nu vorbeau deloc, savurându-și magia pasiunii ce nu înceta să renască.

Deoarece se iubeau de fiecare dată altfel. Eric era capabil de o infinită varietate de nuanțe în exprimarea sexualității. Dar ceea ce-o surprindea mai mult pe Kate, era că avea și ea această capacitate. În noaptea ce precedă plecarea sa la Chicago, rămaseră mult timp îmbrățișați în patul de la mezanin după niște hârjoneli de-o intensitate formidabilă și pasionată.

Gânditoare, încă sub impresia plăcerilor senzuale, Kate înfășura în jurul unghiilor părul fin de pe pieptul lui Eric.

– Crezi oare că vom reuși într-o zi să ne epuizăm toate talentele?

– Din punct de vedere sexual, nu. Împreună, suntem inepuizabili.

– Numai din punct de vedere sexual? remarcă ea, mângâindu-și obrazul de umărul lui. Ai așadar o limită?

Era o întrebare menită să-l tachineze, dar tonul răspunsului îi dădu o seriozitate pe care Kate n-o prevăzuse:

– Nu eu, Kate. Numai tu impui limite. Eu nu fac decât să le accept.

Părea atât de serios, încât ea înălță capul pentru a-l privi. Da, era serios, teribil de serios.

– Ce vrei să spui?

– Cred că știi. Ai hotărât că este singurul lucru pe care-l împărțim.

– Dar nu este adevărat! se revoltă ea. De la Philadelphia, totul s-a schimbat.

– Am crezut asta când ai făcut primul gest spre mine. În acel moment, toate barierele au căzut. Cel puțin barierele sexuale...

Se exprima fără mânie, doar cu resemnare. Kate ar fi preferat să se înfurie.

– Și atunci? îl întrebă ea neliniștită.

– Atunci, reciprocitatea s-a oprit la domolirea dorinței noastre fizice. În alte domenii, te închizi, nu faci schimb. Este ca și când ți-ai compartimenta viața și eu n-am dreptul decât la un compartiment de acolo.

– Întocmești portretul unei persoane reci! exclamă ea consternată.

– Nu aveam, această intenție. Tu nu ești o persoană rece, ți-o pot demonstra... N-ar fi trebuit să dau curs acestei conversații.

Îi netezea părul, dar tristețea din zâmbetul său nu avea nimic liniștitor.

– Vezi Kate, ai tendința de-a eticheta oamenii și eu nu știu în ce categorie m-ai plasat, dar asta nu are importanță. Ceea ce este important, este să te cunoști pe tine însăți. Tu trebuie să alegi genul de viață pe care îl vrei și genul de bărbat pe care-l vrei.

– Te gândești la Todd, nu-i așa?

– Da... pentru că știu că și tu te gândești la el. Trecutul nu este întotdeauna trecut, încheie el cu un râs scurt.

– Oare nu este valabil și pentru tine? răspunse Kate. Ești mereu interesat de Ginny.

– Situația este diferită. Ea este mama Andreei.

Și aceasta era o legătură permanentă și bineînțeles mai puternică decât o legătură din adolescență, se gândi ea. Își stăpâni tristețea.

– Ai dreptate, n-ar fi trebuit să ne hazardăm în această conversație. Reușim mai bine fără cuvinte.

Ea îi căută buzele, sperând să-i înlăture îndoielile, dar sărutul lor avea un gust amar. După plecarea lui Eric, se simți pustiită.

El îi telefonă de dimineață, înainte de a pleca la aeroport.

– Cum te simți?

– Perfect! Și tu?

– La fel.

Mințea oare, ca și ea? Nu părea. Vocea îi era veselă și la fel de fermecătoare și râse, adăugând:

– Tocmai am avut o discuție foarte edificatoare adineaori, luând micul dejun cu mama ta. Am putut întrezări ceea ce te îngrijorează în legătură cu obsesia sa de a te căsători.

– Oh, nu! exclamă ea.

– Cred că bănuiești că se întâmplă ceva între noi.

– Eric, n-ai spus nimic...

– Bineînțeles că nu, dar este foarte perspicace. În această dimineață, a lăsat să-i scape câteva remarce.

– Doar nu te-a întrebat ce intenții ai?

– Nu... ezită el cu o ironie amabilă. Și dacă ți-aș spune că mi-a cerut să fac din tine o soție virtuoasă?

– M-ar mira! Este incapabilă de asta. Nu te-ar pune în încurcătură. Pe mine da, dar pe Eric Daniels, niciodată.

– Celebritatea are avantajele sale.

Lui Kate nu-i plăcu această concluzie. Firește, ea nu-i va permite mamei să intervină, dar trebuia oare ca Eric să se arate atât de ușurat de asta?

– Să ai grijă de tine, Kate, încheie el. Succes la congres, ne vom vedea când mă întorc.

Era atât de natural, bucuros și prietenos. Exasperant! Kate închise furioasă când el îi spuse un ultim cuvânt tandru în loc de la revedere. Era oare modul său de-a semnala sfârșitul unei relații? La fel procedase și cu Ginny? Nu era de mirare că ziarele de scandal fuseseră decepționate.

După plecarea lui Eric se simți cu atât mai singură cu cât mama sa și Andreea profitară de ocazie pentru a se folosi de călătoria la Disneyland câștigată la O mie de întrebări, apoi să petreacă restul timpului la Montank, cu Okay. Kate acceptă invitația lui Gavin Eliot să observe experiențele cu cimpanzeii de la departamentul de cercetare de la grădina zoologică. Ophelia o recunoscuse imediat și o întâmpinase cu efuziune. Kate descurajă interesul sporit pe care i-l arăta Gavin, dar aprecia compania sa, din punct de vedere profesional. Își petrecea serile singură, lucrând la articolul său.

Eric o sună de la Denver pentru a o anunța că audiența sa la Chicago fusese spectaculoasă, că la Denver promitea să fie la fel de bine și că de acolo va zbura spre Los Angeles.

– Îmi lipsești, îi spuse ea.

– Și tu mie.

Dar nu insistă mai mult asupra acestui subiect.

– Voi fi complet depășit de treburi la Los Angeles și nu știu când te voi putea suna din nou.

– Nu te neliniști pentru asta, ne vom vedea la întoarcerea ta.

Turneul lui Ginny includea un program de trei săptămâni la Los Angeles. Era acolo oare, acum? Din acest motiv va fi Eric copleșit de treburi?

– Ce păcat că televiziunea noastră școlară nu se captează pe canalul național. Îmi pare rău că ți-am pierdut cursurile. Cum se desfășoară?

– Foarte bine, dacă este să-l cred pe Stan. Tocmai m-a informat că universitatea se gândește să se folosească de înregistrări la cursuri.

– Oh... Cine le va preda?

– Acum, pentru că eu strălucesc la televiziune ca profesor, desigur, îmi vor propune mai întâi mie postul.

– Ești interesată?

Ea conferi vocii o urmă de emoție.

– Încă nu știu, răpunse sincer. Depinde...

– Poate vei vedea mai limpede după congres?

– Poate.

De ce nu-i spusese că vrea să rămână? Putea oare să spere că, instalându-se la New York, relația lor va dura la nesfârșit? Închise, aproape regretând că o sunase. Rămânea atât de rezervat... La întoarcerea sa, ar trebui să aibă o conversație serioasă, se hotărî măsurându-și nervoasă apartamentul în lung și în lat. Va reveni în plin congres.

Congresul... Todd Riley... Oare Eric avea în minte această alăturare? Pentru el, „vei vedea mai limpede după congres", însemna „vei vedea mai limpede după ce-l vei întâlni pe Todd"? Drace! Încă își imagina că s-ar putea entuziasma pentru această iubire din tinerețe?

Se calmă. Într-un sens, bănuielile lui Eric erau justificate. Fusese nerăbdătoare să-l revadă pe Todd. Nutrise anumite speranțe ca urmare a reîntâlnirii lor. Visase că formau un cuplu dinamic, împărțind amândoi munca pe teren, făcând descoperiri uimitoare, primind aceleași premii care să le încoroneze succesul comun. Apoi, aceste imagini se estompaseră și în cele din urmă dispăruseră de când îl întâlnise pe Eric. Dar își recunoștea reticențele de-a împărți cu el greutățile profesionale. Oare o

influența încă spectrul lui Todd Riley? Nu... Era o explicație prea simplistă. Eric Daniels și cu ea veneau din lumi foarte diferite, așteptând de la viață lucruri diferite. Doar un miracol le permisese satisfacție fizică împreună... Și totuși, la amintirea acestei pasiuni care-i unea, un elan interior îi schimbă expresia, Oh da, era important! Dar era oare suficient?

În ciuda stării emoționale haotice, Kate luă parte cu bucurie la congresul de antropologie. Avu aici ocazia să se pună la curent cu ultimele descoperiri, cu noile teorii, cu cercetările cele mai recente și cu cele mai de efect mici povestiri. Fiecare era dornic să descopere ce găsiseră ceilalți și ce vor expune, interes stimulat deseori prin a recunoaște argumentul combătut în concluziile avansate. Kate era acum obișnuită cu acest fel de controverse, această aptitudine de a provoca niște controverse fiind un semn de importanță.

Nimeni nu provoca mai multe dispute decât Todd Riley. Kate își dădu seama că avea arta de a-și exagera descoperirile și de a grăbi impresia puternică prin concluzii premature, chiar dacă revenea cu timpul asupra lor, ceea ce provoca o altă senzație spre marea sa bucurie, fiind atunci lăudat pentru onestitatea sa rară.

La ora prânzului, Kate își întâlni câțiva prieteni și colegi din Berkeley și-l observă nu departe pe Rupert Grayson, rectorul de la universitatea sa, într-o importantă discuție cu Todd. Grayson profită de prima ocazie pentru a-i prezenta, gratificând-o pe Kate cu comentarii elogioase asupra muncii sale și a raportului pe care-l va prezenta la congres.

– Oh, Katie, noi ne cunoaștem foarte bine! întrerupse Todd călduros.

Printr-un zâmbet apreciator și indulgent știu în același timp să-i reamintească intimitatea lor trecută și s-o pună la locul ei de

tânără studentă. Acel „Katie“ declanșă în ea un clocot de mânie, stins imediat pentru a lăsa loc unui amuzament ironic. Incontestabil, Todd se schimbase: nu mai avea puterea s-o impresioneze sau s-o amăgească. Nervozitatea dispărându-i, rămase perfect rece și cu excepția curiozității, indiferentă la această întâlnire.

În sala mare a restaurantului unde hazardul îi așeză la aceeași masă, nu fură destul de aproape pentru a conversa, dar Kate îi simți ochii ațintiți în direcția sa, mai ales când discuta cu Gavin Eliot, care-i era vecin. Competiția îl stimulase întotdeauna pe Todd și atenția deosebită pe care i-o acorda Gavin îi stimulase probabil interesul. Dar Kate nu profită de situație. Ea păstră față de asistentul cercetător de la grădina zoologică o atitudine prietenoasă, fără să amestece în ea vreo cochetărie care nu i-ar fi adus decât o modestă satisfacție a amorului propriu și ar fi fost necinstit față de tânăr.

Nu reacțiile lui Todd fură cele care o mirară, ci ale sale. În nici o clipă nu simțise deziluzie sau speranță: pur și simplu Todd nu mai avea importanță. Cât de neserioase i se păreau acele vise romantice despre regăsirea lor! Și cât era de ușurată să constate asta. Se putea concentra, cu mintea limpede, asupra plăcerii de a participa la congres. Dacă cel puțin ar fi fost Eric aici...

Era târziu când se întoarse acasă, în prima seară. În cămașă de noapte și capot se așeză să recitească și să finiseze expunerea pe care o va prezenta peste două zile, dar nu putu să se concentreze. Eric îi lipse atât de mult, încât simțea aproape o durere fizică. Schimbase toată ziua idei cu niște oameni, dar el era cel cu care dorea să facă schimb de impresii și sentimente. La ora unsprezece, telefonul sună și vocea cunoscută o umplu de bucurie.

– De unde știai că aveam atâta nevoie să te aud?

– Transmitere de gânduri... Darurile tale de vrăjitoare o influențează sau doream eu însumi să te văd.

– Să mă vezi? izbucni ea într-o cascadă de bucurie. Eric, unde ești?

– La aeroport. Pot să fiu la tine într-o oră. Va fi prea târziu?

– Oh, nu! Nu... Vino!

Inima îi bătea repede când închise. Ce importanță are timpul! Eric va fi aici. Îl va ține în brațe!

Îndată ce-i auzi pașii, deschise larg ușa, înainte de a suna.

– Te credeam în California.

– Am fost acolo, dar acum, evident, sunt aici.

– Evident, murmură ea, strângându-se lângă el. Ești aici. Cu totul aici.

Câteva clipe nu auziră decât zgomotul răsuflărilor lor, în timp ce fiecare redescoperea gustul buzelor celuilalt. Nesațul sporea, înflăcărându-le sărutările. Corpurile se înlănțuiseră deja, tremurânde, mâinile febrile se căutau. În cele din urmă, Eric o respinse ușor și o tachină:

– Este plăcut să fii atât de bine primit.

Ea reveni imediat cu picioarele pe pământ și se desprinse cu un râs răgușit și sacadat.

– Dorești fără îndoială o ceașcă de cafea sau altceva?

– „Altceva“ nu mi-ar displăcea...

– Ți-e foame?

– Sunt înfometat.

O luă cu înflăcărare în brațe și realitățile materiale fură imediat uitate în văpaia dorinței reciproce. Dorise să-i vorbească, dar discuția putea aștepta. Tot trupul i se înfioră când, făcând să-i alunece cămașa de noapte, el îi acoperi cu sărutări fiecare bucățică

din pielea expusă. Apoi îl ajută să se dezbrace și contactul palmelor cu mușchii puternici și elastici declanșară o dorință ce-o arcui spre el.

– Cred că nu mai pot să aștept, murmură Eric.

– Te rog, nu aștepta.

Într-un elan sălbatic, o ridică brusc, obligând-o cu un gest să-și înnoade picioarele în jurul șoldurilor sale. Îl primi cu surpriză, tandrețe și o infinită fericire. Dar el simți curând dorința unei îmbrățișări mai confortabile și o întinse pe canapea unde suspinele lor de încântare se confundau în ritualul ritmat al dragostei. În acea noapte nu existaseră încetineli de flux și reflux, un val seismic o purtă curând pe Kate spre punctul culminant.

Mai târziu, mult mai târziu, îl simți pe Eric ridicându-se și scoase un oftat de protest la pierderea căldurii și apăsării corpului său.

– Sunt greu, murmură el.

– Oh, n-are nici o importanță.

Dar se rostogoli de pe canapeaua îngustă și ea nu se putu stăpâni să nu râdă de modul în care își recăpătă echilibrul pe sol. Râsul lui se amestecă vesel cu al ei.

– Cred că acum aș bea cu plăcere acea ceașcă de cafea.

În timp ce făcea cafeaua, el îi explică faptul că emisiunea de a doua zi fusese înregistrată excepțional în studio în acea dimineață și astfel își putuse schimba planurile și să zboare imediat spre New York.

– Dar ce este cu emisiunea viitoare din Miami?

– Este prevăzută tot pentru joi.

– Poimâine?

– Da, iau avionul mâine.

– Vrei să spui că ai făcut acest ocol doar pentru o zi? În cinstea mea?

– Trebuie să-l văd pe Larry mâine dimineață.

Ea făcu o grimasă.

– Hm, credeam că eu eram motivul principal. Cine este Larry? îl întrebă ea pe un ton degajat pentru a-și ascunde decepția.

– Avocatul meu. Trebuie să aibă noi propuneri pentru drepturile la „Timpurile de altădată".

Societatea de producție continua să pretindă un procentaj asupra drepturilor de cinema și televiziune, dar Larry Klein se părea că poate obține un compromis. Kate spera sincer că va reuși. Această piesă era foarte importantă pentru Eric. În clipa în care-și lăsă ceașca de cafea goală, ea îi remarcă trăsăturile trase. Desigur, o asemenea călătorie după șase ore de înregistrare de dimineață, îl epuizase.

– Dacă am merge să ne culcăm? zâmbi ea.

– Este o propunere?

Gura i se arcui în acel mod diabolic și irezistibil. Câteva minute mai târziu, Kate era cuibărită lângă el la mezanin.

– Vorbește-mi despre turneul tău...

– Oh, nu sunt prea multe de spus. Totul s-a desfășurat bine, cu excepția unei izbucniri la Los Angeles în emisiunea despre fostele vedete de cinema. Două actrițe s-au tranformat în furii, insultându-se și vrând să se încaiere. A trebuit să intervin. Los Angeles este un oraș primejdios, cred că prefer New York-ul.

– Și Ginny se plânge?

– Cred că pentru ea locul n-are importanță. Din moment ce este pe scenă, este mulțumită.

Și nu insistă mai mult asupra lui Ginny Wells. Kate așteptă doar câteva clipe în tăcere, înainte de-a se mira:

– Nu mă întrebi despre congres?

– Credeam că dacă era ceva de spus, ai fi făcut-o. Cred că nu-ți prezinți lucrarea înainte de marți?

– Este adevărat, dar deschiderea a fost astăzi.

– Cum s-a desfășurat?

– Foarte bine, după învălmășeala obișnuită a înscrierilor și înregistrării invitaților. Programele sunt atât de dense și interesante, încât este greu de ales. Am revăzut o grămadă dintre prietenii vechi...

Se opri și, cum Eric rămânea mut, preciză:

– Asta incluzându-l și pe Todd Riley.

Se opri din nou, pândindu-i reacția, care nu veni.

– Așadar? făcu ea pe un ton malițios.

– Așadar, ce?

– Nu te interesează câtuși de puțin?

– Ba... da, admise el cu o încetineală exasperantă. Ați căzut unul în brațele celuilalt?

– Credeam că acest gând te impresionează mai mult.

Ea se sprijini în cot, cu fața la nivelul feței lui, dar nu putea judeca după expresia sa, dacă-și ascundea cu adevărat sentimentele.

– Nu, n-am căzut unul în brațele celuilalt.

– Ce s-a întâmplat?

– În sfârșit! Începeam să mă întreb dacă te va interesa vreodată! Nu s-a întâmplat nimic. Nimic. Și asta este important. Todd nu mă mai emoționează deloc și eu nu-l impresionez mai mult ca odinioară. Faptul de a mă revedea, evident nu i-a marcat existența.

– Găsesc asta greu de crezut, spuse el mângâindu-i obrazul. Kate, ești sigură că nu exagerezi?

Eric se încruntă ușor și, amintindu-și de atenția pe care i-o acordase Todd la prânz, ea admise o oarecare exagerare.

– Pentru el, fiecare femeie este o cucerire potențială și eu nu reprezint decât una dintre numeroasele posibilități. Dar ceea ce este important, nu mai reprezintă absolut nimic pentru mine. Trecutul este trecut, Eric. Cel puțin în ceea ce privește aventura mea cu Todd Riley.

Cuta se afla încă între sprâncenele sale și ochii cenușii o studiau cu intensitate când întrebă:

– Ești sigură că strugurii nu sunt prea acri?

Aluzia o tulbură.

– Vrei să spui că renunț la el pentru că nu-l pot avea?

– Să spunem că ar fi de preferat să te asiguri de asta.

– Ce vrei? Să-l seduc cu înverșunare pentru a vedea ce se întâmplă? exclamă, incapabilă să-și ascundă frustrarea.

O atrase spre el și-și afundă fața în părul ei, la nivelul umărului.

– Acum încerci să mă rănești. Fii sinceră, Kate. Ai fi vorbit astfel dacă Todd s-ar fi arătat impresionat în clipa în care te revedea?

– Așa cred.

Înțelese verbul pe care-l folosise prea târziu, când Eric îl corectă.

– Trebuie să știi, Kate. Detest ideea să-l seduci pe Todd Riley. Dar m-aș detesta pe mine însumi dacă te-aș împiedica să vezi limpede în sentimentele tale adevărate.

Capitolul 9

Dimineața, Eric o lăsă la Statler înainte de a se duce la avocat.

– La ce oră te întorci mâine de la Miami? îl întrebă.

– Depinde de avionul pe care-l voi putea lua. La ce oră îți prezinți referatul?

– La ora trei. Dar nu făceam nici un fel de aluzie...

– Știu. Te-ar deranja dacă aș asista?

– Nu. Sunt obișnuită să mă vezi lucrând. Și-mi place să te știu aproape de mine.

„Ce declarație am făcut!", se gândi Kate un minut mai târziu, privind mașina îndepărtându-se.

În acea dimineață erau numeroase programe, dar conferința lui Todd Riley fu de departe cea mai frecventată. Când Kate intră în sală, toate locurile erau ocupate, dar o reperă pe Rachel Katz în primul rând. Fosta sa colegă de cameră din universitate își rugă vecinii să se înghesuie puțin pentru a-i face un loc. Todd sosi cu întârziere, un obicei pe care-l practica și aruncă asupra auditoriului o privire satisfăcută.

– Privește-l, murmură Rachel Ce cabotin! Iată unul căruia îi place teatrul!

Teatrul? Nu era oare acesta domeniul rezervat lui Eric? Dar Todd Riley se dădea literalmente în spectacol, cu un extraordinar simț teatral. Nu-și pierduse nimic din dinamism, avea un stil remarcabil și era conștient de asta. În timp ce vorbea, Kate avu impresia că privise de mai multe ori în direcția sa, dar era o privire impersonală. Își aminti ce o făcuse Eric să simtă, cu un zâmbet, chiar înainte s-o fi cunoscut, deși era pierdută în numerosul auditoriu. Cei doi bărbați aveau moduri diferite de comunicare cu publicul lor. La sfârșitul conferinței, Todd fu asaltat și Kate hotărî să-l felicite mai târziu. Își croia drum cu Rachel pe marginea sălii, când se ridică o voce imperativă:

– Vocea maestrului tău, o ironiză Rachel, care era la curent cu deziluziile sale de studentă.

– Nu acum, răspunse ea fără emoție.

– Kate! Kate Stennis! Să nu îndrăznești să pleci.

Întinsese spre ea un deget autoritar. Nu, nu se schimbase. Întotdeauna dădea ordine. Kate îi zâmbi cu un ușor semn din mână și își continuă drumul spre ieșire. Discută cu niște prieteni pe hol, când o mână posesivă o prinse de braț.

– Katie, de ce n-ai rămas? Nu m-ai auzit?

Ea se întoarse și-l măsură din cap până în picioare, în ciuda acelui diminutiv exasperant.

– Ba da, te-am auzit. Aveai aerul că îți consemnai unul dintre studenți, după ore.

– Adevărat? râse el. Îmi pare rău. Este felul meu de-a fi, ar trebui să știi asta, Katie.

Ochii de culoare închisă alunecau peste taiorul bej de vară, cu apreciere.

– Kate, te rog, îl corectă ea.

– Ai dreptate. Katie amintește o tânără nevinovată, pe când este evident că ești o femeie în deplină glorie și maturitate. Și se vorbește despre tine cu mult respect în profesiune. Nu mi-am dat seama că ai început să-ți faci un nume.

– Să știi că lumea a continuat să se schimbe de la... de când nu ne-am văzut.

– Este prea mult timp, murmură el.

Își trecu brațul pe sub al său și o conduse departe de grup. Cu coada ochiului, Kate observă sprânceana ridicată a Rechelei. Prietena sa putea fi liniștită. Nu mai era deloc sensibilă la farmecul lui Todd, doar curioasă de interesul lui subit. Cercetase auditoriul și decisese că era cea mai atrăgătoare candidată pentru a-și exercita seducția?

Kate profită de această conversație între patru ochi pentru a-i arăta cât se deosebea de studenta naivă de odinioară, dar el nu făcu decât să-i aprecieze și mai mult schimbarea. Poate într-adevăr se schimbase și el? Interesul îi părea sincer și puternic. Când Kate se scuză pentru a asista la o sesiune notată în programul său, o făcu să-i promită că cinează în aceeași seară cu el.

Dar acea cină la restaurantul hotelului nu-i aduse intimitatea pe care și-o dorea în mod vizibil. Fură întrerupți fără încetare de cunoscuți care treceau pe la masa lor pentru a-i saluta.

– Este imposibil! exclamă el în cele din urmă. Nu avem nici o șansă să vorbim liniștiți aici. Să luăm o cafea în camera ta.

– N-am o cameră. Nu sunt cazată la hotel.

Îi explică faptul că lucra în Manhattan în timpul verii și închiriase un apartament.

– Așadar, ești la televiziune. Cât este de neserios din partea ta.

Îi simți puternic sarcasmul. Dar oare, nu avusese și ea, la început, aceleași prejudecăți?

– Neserios nu este cuvântul exact. De fapt, apreciez provocarea pe care o lansează micul ecran.

– Oh, dar înțeleg! Să vorbim despre asta în fața unei cafele în camera mea.

Nu asta era ceea ce dorea Eric? Să-și aprofundeze natura sentimentelor pentru Todd Riley? Ei bine, asta va face, deoarece se știa dinainte capabilă să controleze situația.

Todd, înclinat mai mult să vorbească despre el, decât să asculte aventurile sale la televiziune, desfășură un farmec seducător mai mult decât dominator, ghicind că nu mai era femeia care să-i accepte vechiul comportament. Ea îl puse la locul său cu un zâmbet ironic când vru s-o facă să creadă că nu uitase niciodată tandra lor intimitate.

– Kate, ai devenit cinică, se lamentă el.

– Nu. Doar mai perspicace în ceea ce privește bărbații. Numește asta cinism, dacă vrei.

El își puse ceașca de cafea pe masa joasă, ale cărei reverberații ale platoului metalic îi accentuară trăsăturile.

– N-ar fi trebuit niciodată să te las să pleci, Kate. Nu ești ca altele.

Această reminescență o crispă. „Altele“ fuseseră atât de numeroase! Se aplecă spre ea și, cu o voce gravă, teatrală, afirmă:

– Mi-ai lipsit, Kate.

– În acest caz, ai fi încercat să mă găsești, îi replică fără nici o urmă de tristețe sau de mulțumire.

– Poate nu mi-am dat seama până în această clipă... M-am schimbat, Kate.

Era în zâmbetul său o oboseală care nu existase odinioară. Era încă un bărbat frumos, dar părea obosit și avea unele dificultăți în a-și menține antrenul obișnuit. Brusc, îi fu milă de el și, mirată de acest sentiment neașteptat, se ridică.

– Este timpul să plec, Todd.

Fu imediat lângă ea, cu o mână pe brațul ei.

– Rămâi, Kate! Rămâi cu mine în seara aceasta.

Nu-i rezistă când el o îmbrățișă, căutând undeva în ea un ecou al încântării pe care o nutrise atât de mult timp în vis. Dar nici cel mai mic fior nu-i tulbură calmul.

– Kate, cred că eram făcuți pentru a ne revedea și asta vine într-un moment bun... Pentru mine, timpul vagabondajului s-a terminat, o asigură cu un zâmbet trist. Sunt gata să mă retrag într-o anumită stabilitate. Chiar să mă căsătoresc. Nu este minunat că destinul te aduce la mine la această schimbare a vieții?

Te aduce la mine... Ca și când era un fel de cadou. Acesta era modul său de-a gândi și cuvintele reflectau atitudinea interioară. Ca și sărutul său, când îi luă buzele în posesie. Acel sărut era aspru, dominator, pretinzând capitulare și Kate își aminti că această apropiere era la fel ca înainte. Doar reacția ei se schimbase. Cu Eric, descoperise bucuria pasiunii împărtășite, nu să se supună. Și nu voia pe nimeni altul, decât pe Eric.

Îl respinse ferm.

– Nu, Todd. Nu cred că este minunat.

– Kate, te doresc, pledă el, încercând s-o apropie din nou.

– Dar eu nu te doresc.

– Nu te înșela. Nu te vreau doar pentru o noapte, insistă el convingător.

– Asta n-are nici o importanță, Todd. Eu nu te vreau nici pentru o noapte, nici pentru mai multe. Acum, lasă-mă să plec.

O lăsă cu regret, dar o sună în aceeași seară în apartamentul său, obținând numărul printr-o relație comună.

– Te previn, Kate, spuse el regăsindu-și întregul orgoliu. Nu voi suporta un refuz de la tine.

Ea nu se simți nici măcar măgulită de această insistență. După toate aparențele, Todd se hotărâse să se retragă din viața galantă pe care o dusese în toți acești ani și considera căsătoria un refugiu pentru bătrânețe. În timp ce căsătoria putea fi o deschidere spre o relație vie, exclusivă, în care două ființe se dăruiau complet. Todd nu era capabil să dăruiască din sine. Păstra cea mai bună parte din el însuși pentru munca sa și acea parte era cea pe care o admira Kate. Dar nu-l iubea.

Astăzi, Eric nu va mai putea pune refuzul lui Kate pe seama strugurilor prea acri. Dacă l-ar fi vrut pe Todd Riley, l-ar fi putut avea, ca amant, poate chiar ca soț. Dar optica i se schimbase și doar un bărbat îi putea satisface toate dorințele: Eric Daniels. Cum să se asigure oare că și el simțea același lucru pentru ea?

A doua zi, Kate veni să verifice pentru ultima dată echipamentul pe care-l ceruse în sala de conferințe. Și-i prinse bine, deoarece unul dintre aparatele de proiecția diapozitivelor nu funcționa și trebui înlocuit. La insistențele sale, scaunele din sală fuseseră așezate în semicerc. Chiar și în sala de cursuri prefera acest aranjament care-i permitea să-i vadă pe toți studenții și să le judece interesul. Nu se aștepta să umple rândurile; ea nu era ca Todd, o vedetă a congresului. De altfel, nu ăsta era scopul pe care-l căuta. Întotdeauna visase realizarea mai degrabă decât gloria. Dacă spera să lase o urmă pe drumul contribuțiilor semnificative în domeniul său, îi plăcea mai ales să predea teoriile altora. Todd considera profesoratul ca pe o corvoadă necesară, ce-l abătea de la cercetarea personală, dar care îi aducea în compensație un surplus de admiratoare tinere.

Nici o nervozitate nu o tulbura pentru conferința ce urma. Experiența de la televiziune îi sporise încrederea în ea, ca și, într-o oarecare măsură, relația cu Eric. Va fi cu siguranță mai ușor să înfrunte o sută de antropologi decât să-i spună lui Eric ceea ce

simțea de câteva ore. Va putea oare să-l convingă că nu mai simțea nimic pentru Todd și că pe el îl iubea? A iubi... Cât de ciudat suna acest cuvânt când izbucnea dintr-un adevăr lipsit de fantasme și de vise. Dar el, o iubea oare? Un lucru era sigur: relația lor nu va putea rămâne statică. Trebuia să evolueze sau să se întrerupă. Fizic, n-avea nici o îndoială asupra a ceea ce simțea el, dar putea fi mulțumită cu această stare de fapt?

Dimineața, asistase la conferința lui Jason Phillips, antropologul ale cărui concluzii despre săpăturile din Grecia de nord se deosebeau total de ale sale. Referatul lui Phillips nu mai avea ținuta articolelor pe care le citise, dar Kate se abținu să se angajeze într-o controversă. De-a lungul dezbaterilor care urmară, o făcură alții pentru ea. Va avea ocazia să-și prezinte punctul de vedere în această după-amiază și n-avea nici un interes să suscite rivalități.

La prânz nu-l putu evita pe Todd, care-i rezervase un loc alături, la masa celor mai eminenți participanți la congres. Încerca oare să-i dovedească în ce măsură îi putea fi util din punct de vedere profesional? Nu se îndoise niciodată de această putere, dar pur și simplu nu accepta să includă un atașament personal. Eric o acuzase că-și compartimentează viața. Știa că de acum îl va lăsa să ajungă la fiecare fațetă a sa – deoarece ființa sa nu va mai fi niciodată fragmentată.

– Kate ești la ani-lumină de aici.

Observă că Todd îi vorbea și o obliga să urmărească discuția. La ce-i folosea să se gândească la Eric, de vreme ce nu putea face nimic până când nu-l va revedea?

Când pătrunse în sala de conferințe, cu puțin înainte de ora trei, fu plăcut surprinsă să nu descopere decât câteva scaune libere. Nu prevăzuse atâta lume. Jason Phillips era evident prezent, gata să-i respingă concluziile. Și acolo, așezat modest în

al cincilea rând, se afla Eric! Când se întorsese? El îi dedică un zâmbet încurajator pe care îl primi fără să împingă mai departe comunicarea. Nu voia ca prezența sa s-o conturbe Cât era de fericită că venise! După toate aparențele, nimeni din sală nu-l recunoscuse. Se putea avea încredere în oamenii de știință pentru a rămâne impasibili în fața celebrității. Ea însăși se comportase astfel până când o anumită celebritate pusese mâna pe ea. Nu, până când Eric Daniels pusese mâna pe ea. Acesta era bărbatul pe care-l iubea, nu vedeta.

Când Todd intră, cu privirea sa obișnuită, Kate trebui să facă o pauză în mijlocul introducerii din cauza rumoarei pe care o produse și pentru că lui i-ar fi părut rău să n-o producă. De parcă era de datoria lor, oamenii din primul rând se împinseră pentru a elibera un scaun. Când fu instalat, îi zâmbi conferențiarei și-i permise cu un gest să continue. Da, ce actor, într-adevăr! Și ce ironie să folosească acest cuvânt în sensul său apreciativ!

Ea vorbi cu entuziasm și umor, bazându-se pe diapozitive pentru a-și ilustra argumentele. Simți că ține atenția sălii desfășurând firesc ceea ce învățase de la Stan și de la Eric la televiziune. Nu se mai exprima ca un simplu profesor. Știa să captiveze, să se joace cu aplauzele și intonațiile pentru a sublinia punctele forte ale discursului. După ce încheie, se angajă în dialog și controversa așteptată cu Jason Phillips începu.

Adversarul său arăta atâta agresivitate, încât Kate crezu un moment că pierde teren. Todd o privea cu curiozitate, așteptând să vadă cum se va descurca. Dar privirea calmă a lui Eric fu mai încurajatoare decât dacă ar fi învârtit un drapel deasupra capului. Eric părea că știa că se descurca. Neliniștea trecătoare dispăru imediat și pară atacurile repetate ale lui Phillips cu argumente foarte puternice și energice, până când auditoriul îl rugă să pună capăt acestor intervenții.

Când ședința fu închisă, oamenii se grăbiră s-o felicite și să-i ceară copii după referat și curând fu copleșită, fericită de aceste reacții pozitive, mai fericită însă că de acum se putea consacra lucrului care îi era cel mai drag.

– Katie, inimioară, ai fost minunată! proclamă Todd cu o voce sonoră, în timp ce se făcea loc în fața lui.

Își sublinie lauda cu o îmbrățișare și peste umărul său ea îl văzu pe Eric în marginea grupului întorcându-se ca pentru a pleca. Respingându-l pe Todd, se duse spre el.

– Eric!

Cu el voia să-și împartă bucuria.

– Cum ți s-a părut? îl întrebă ajungând în dreptul lui.

El luă mâinile care i se întindeau și zâmbetul aprobator o încălzi. Într-o clipă, înțelese că succesul profesional nu era pe deplin satisfăcător dacă nu era garantat de iubire.

– A fost bine, spuse el. Firește, eu sunt un profan, dar...

– Bine?! A fost extraordinar! corectă Todd cu emfază apropiindu-se cu un zâmbet sarcastic spre mâinile lor unite. Nu cred că am avut onoarea să vă cunosc, adăugă el spre Eric. Dar ați spus profan...

Eric îi dădu drumul în timp ce ea făcea prezentările. Cei doi bărbați își strânseră mâinile, măsurându-se ca și când se jupuiau reciproc. Mai întâi amuzată, Kate fu stupefiată de tensiunea ce creștea între ei. Înainte de a răspunde colegilor care continuau să o abordeze, făcu în așa fel încât să le poată percepe conversația.

– Daniels... Daniels? Nu sunteți din industria spectacolului?

– Într-adevăr.

– Chipul dumneavoastră îmi spunea ceva. Moderați o mică emisiune matinală, nu-i așa?

Eric primi înțepătura cu o indiferență plină de umor, dar pe Kate o cuprinse mânia.

– Într-adevăr, repetă el.

– Privesc puțin la televizor, continuă Todd pe același ton zeflemitor. Foiletoanele, desenele animate și filmele vechi nu-mi reține interesul.

– Dacă-mi pot permite, ce vă reține interesul, domnule Riley?... Iertare, profesore Riley.

Cu obișnuita sa perspicacitate, ghicise că Todd ținea la titlu.

– Știința, spuse acesta, încununând cuvântul cu o aură de sfințenie. Munca mea, precizã, incluzându-se în aură.

Și adăugă, în clipa în care Kate se eliberă pentru a li se alătura:

– Și Katie, aici prezentă.

Îi cuprinse acesteia umerii cu un gest posesiv. Ea văzu cum ochii lui Eric se îngustează. Nu-l asigurase oare că Todd fusese indiferent revăzând-o? Ce va gândi acum? Se eliberă rapid.

– Te-am rugat deja să nu-mi mai spui Katie, replică ea pe un ton ciudat de calm, în timp ce furia clocotea în ea.

– Iertare, am uitat... Astfel o numeam când de-abia ieșea din copilărie. Știți, Kate mi-a fost studentă.

– Nu mă îndoiam că ați avut o mare influență asupra ei, îl persiflă Eric cu o indiferență rece. Todd ignoră sarcasmul.

– Am parcurs un drum lung împreună, Kate și cu mine.

– Da. Acum o bună bucată de timp, dacă am înțeles bine.

– Oh, făcu Todd, evitând cu un gest, toate astea se vor schimba acum. N-am intenția s-o pierd când tocmai am regăsit-o.

– Todd! protestă ea, încremenită în fața răcelii indiferente a lui Eric.

– Sper s-o conving să vină cu mine în Kenya în septembrie, continuă Todd ca și cum ea nu era acolo. Vom lucra împreună timp de trei luni. I-am vorbit lui Grayson după-amiază, Kate, și a acceptat bucuros să-ți acorde un concediu.

– Tu... Cum?! izbucni ea indignată la ideea că își permisese să-i vorbească rectorului de la universitate fără s-o consulte. N-aveai nici un drept!

– Nu te înfuria, Kate! Voiam pur și simplu să sondez terenul. Firește, este hotărârea ta, dar Grayson nu-și poate imagina că vei refuza o asemenea șansă.

Era adevărat că nici unul dintre colegi, în situația sa, n-ar fi refuzat-o. Dar Kate, oricât îi plăcea cercetarea pe teren, nu era dispusă să se lase manipulată și nu avea nici o dorință să petreacă trei luni cu Todd Riley, indiferent ce i-ar aduce asta pe plan profesional.

– Haide, Kate, nu refuza. Ne vom putea regăsi ca în vremurile bune, adăugă el, pentru a-l face în mod intenționat pe Eric să creadă că legătura lor se putea reînnoda.

– Nu, Todd, mulțumesc, dar pur și simplu oferta ta nu mă interesează, făcu ea pe un ton tăios.

Todd deschise gura pentru a răspunde, dar Eric i-o luă înainte.

– Kate, trebuie să plec, n-am trecut încă pe acasă.

Așadar, venise direct de la aeroport! Valul de satisfacție pe care-l simți se sfărâmă când adăugă:

– Pe de altă parte, se pare că aveți amândoi de aranjat niște planuri și vă deranjez.

Să-i deranjeze? Cum putea spune asta în timp ce ea nu-și dorea decât să fie singură cu el? Todd era în plus, nu el.

– Nu Eric, nu pleca. Nu este nimic de aranjat. Nu voi merge în Kenya.

– Cum poți hotărî asta înainte să-ți explic scopul cercetării? interveni Todd.

Și, spre dureroasa ei stupefacție, Eric aprobă:

– Profesorul Riley are dreptate, Kate. Așteaptă să afli exact ceea ce refuzi.

După un scurt la revedere, părăsi grăbit sala. Kate rămase un timp tăcută, cu ochii ațintiți asupra ușii pe care tocmai dispăruse silueta sa. Apoi se întoarse pentru a-i ține piept lui Todd Riley.

Cum se putuse comporta în acest mod meschin și arogant cu Eric Daniels? Nu-și putu reține mânia și-i spuse ceea ce gândea despre purtarea sa, dar el o opri imediat.

– Haide, Kate, nu te ambala astfel. Acest tânăr se poate apăra singur, nu are nevoie să-i iei tu apărarea.

– Da! Ai încercat să-l înjosești, să-i minimalizezi munca, dar nu s-a lăsat intimidat, nu-i așa? În consecință, ai schimbat tactica și l-ai lăsat să creadă că între noi a fost permanent ceva!...

– Dar, Katie dragă, există ceva între noi.

– La timpul trecut, Todd. Și nu sunt „Katie dragă".

El făcu un pas, dar ea se dădu înapoi. De acum, nu se mai punea problema s-o atingă. Nici fizic, nici emoțional.

– Nu mă mai interesezi, Todd Riley. Ți-am spus-o deja aseară.

– Din cauza lui Eric Daniels?

– Da, din cauza lui Eric Daniels. Și nu te voi lăsa să distrugi ce am în comun cu el.

– Te rog, Kate! făcu el nerăbdător. Ce-ai putea avea în comun cu un animator de televiziune? Îmi vine greu să-ți înțeleg entuziasmul, dar ești femeie și ți-l iert. Numai să admiți că este vorba despre o aventură...

Continuă să vorbească, descriind cu convingere avantajele unei colaborări profesionale, articolele pe care le-ar putea semna împreună despre munca lor în Kenya. Dar Kate nu-l mai asculta. Ce avea în comun cu Eric Daniels? Multe lucruri mai importante decât o carieră. La amintirea ultimei conversații cu Andreea, zâmbi. Fetița știa că dragostea era primordială.

– Încetează acest discurs, Todd, îl întrerupse brusc. Nu-mi voi schimba părerea. În schimb, îmi voi schimba răspunsul.

El ridică dintr-o sprânceană, mirat.

– Ce răspuns?

– Nu din cauza lui Eric Daniels nu mă mai interesezi. Ci pur și simplu din cauza mea și a ta. Nu te iubesc, Todd, și cred că nici tu nu mă iubești.

Îi făcu favoarea de a adăuga chiar că-l credea incapabil de-a iubi orice femeie.

– Există diferite feluri de dragoste! izbucni el iritat.

– Nu pentru mine. Pentru mine nu există decât un singur fel: acela care înglobează totul.

– Dar ai devenit o romantică fără speranță!

– Nu. O romantică plină de speranță! Și consider asta ca un compliment.

Deodată, se simți complet ușurată. Indiferent ce se va întâmpla cu Eric, nu-și va regreta niciodată atitudinea actuală.

– Kate...

– Nu.

– Nu este loc pentru a vorbi. Să mergem la hotel și...

Făcu un gest spre ea, dar Kate îl surprinse.

– Am spus nu.

Mâna lui Todd rămase suspendată un timp, apoi căzu:

– Îl iubești cu adevărat pe acest tânăr, nu-i așa?

În sfârșit, accepta! Oftă ușurată.

– Da, îl iubesc. Dar chiar dacă nu l-aș iubi, adăugă cu blândețe, între tine și mine nu este loc decât pentru prietenie, Todd. Dacă o accepți.

– Așa să fie, exclamă el ironic.

Îi lăsă ultimul cuvânt, simțindu-se într-o dispoziție generoasă.

*
* *

Taxiul care o ducea înapoi acasă se afundă în ambuteiaje. Ce zi! Crucială, se gândi ea. Când totul era atât de limpede în mintea sa, în inimă, rolul lui Todd nu era lipsit de ironie. Fără să vrea, fusese avocatul diavolului, prezentându-se într-un asemena contrast cu Eric. Să spună că putea să se gândească la faptul că Eric și cu ea veneau din lumi diferite! Avea mai multe afinități cu el decât cu fostul său profesor de antropologie! Și Eric știa atât de bine să facă să cadă barierele! Mai mult: nu le făcea să cadă, nu le recunoștea existența! Se interesa destul de mult de ceilalți pentru a fi capabil să-i emoționeze, să-i facă să le vibreze coardele sensibile. De aceea avea o asemenea prezență pe un platou, pe o scenă. Kate voia să-l încurajeze să accepte rolul tatălui din „Timpurile de altădată". Ar fi fost minunat! Oh, câte lucruri avea să-i spună!

– Nu puteți merge mai repede? îl întrebă pe șofer.

– Dacă aveți bagheta magică pentru a transforma mașina în elicopter...

Dacă ar fi avut bagheta magică l-ar fi materializat imediat pe Eric alături de ea și n-ar mai fi fost grăbită. Acum că-și lămurise propriile sentimente, era atât de nerăbdătoare să se pună de acord cu el. Îi putea explica ce simțea, dar nu putea controla, nici prevedea răspunsul său.

Intrând în trombă în apartamentul său, își aruncă poșeta și alergă direct la telefon. Începu să formeze numărul și subit, i se goli creierul și fu incapabilă să-și amintească ultimele cifre. Era ridicol! Se pregătea pentru cea mai importantă comunicare telefonică din viața sa și numărul lui Eric îi scăpa. Trânti receptorul și căută în agendă... În mijlocul enervării, îi apăru umorul situației și izbucni în râs.

Mai calmă, formă din nou numărul, dar nu primi răspuns. Încercă de mai multe ori în interval de un sfert de oră și nerăbdarea i se transformă în îngrijorare. Își pregăti o salată pentru cină, tăie câteva pătrățele de brânză și se forță să mănânce. Dar nu-i era foame decât de Eric, de mâinile mângâietoare pe corpul ei, de presiunea sărutărilor sale. Se înfioră de intensitatea dorinței. Acum voia mai mult, voia să-și împartă toată viața cu el. Dar pentru această noapte, dorea atât de mult să-l strângă în brațe...

Când la ora nouă sună telefonul, sări în picioare. Dar era mama sa...

– Kate, voiam să te felicit. Eric mi-a spus că ai făcut o conferință senzațională. Nu eram sigură că te găsesc. Nu ești la congres în seara aceasta?

– Oh, nu era nimic foarte interesant, minți ea. Când ai vorbit cu Eric?

Era greu să ia un ton indiferent.

– Acum mai puțin de-o jumătate de oră. De ce?

– Nimic deosebit. Am încercat să-l sun...

– Nu este acasă.

– Mamă, este evident, altfel mi-ar fi răspuns.

– Sunt o proastă! pufni Milly. A telefonat adineaori de la avocat.

– Așa târziu?

– Am impresia că maestrul Klein lucrează până la ore imposibile. Neliniștită, draga mea? o întrebă pe un ton glumeț.

– Nu, voiam pur și simplu să-i vorbesc.

– Îi voi spune dacă-l văd, dar m-ar mira acum. Plecăm mâine la Montank. Vii cu noi?

Invitația venea oare de la el?

– Nu știu. Voi vedea, mamă. Mai întâi, trebuie să vorbesc cu Eric.

– Înțeleg, sunt sigură că te vrea... cu noi, strecură ea înainte de a-i ura noapte bună fiicei sale și de a închide.

Kate nu împărtășea această frumoasă încredere. Se culcă după miezul nopții, fără să aibă alte vești. De ce n-o suna? Fusese oare complet dezgustat de comportamentul lui Todd? Sau îl va folosi ca pretext? În acest caz, de ce ar fi venit la Statler direct de la aeroport? Era acesta gestul unui bărbat care își pierde interesul? Sau era gestul unui prieten prevenitor, afectuos, dar nu îndrăgostit? Atmosfera de la mezanin deveni sufocantă. Această așteptare devenea o agonie.

La ora șapte și jumătate se ridică din pat înainte să sune deșteptătorul, după o noapte fără somn, în care oscilase între planuri optimiste de viitor cu Eric și perspectiva unei vieți anoste și dezolante fără el.

Își făcu dușul, se îmbrăcă, alegând taiorul alb la care puse o bluză bleumarin. Clasic, practic și distant. La ora opt era gata de plecare, dar Eric tot nu sunase. Dimineața trebuia să asiste la o reuniune-dezbatere asupra inovațiilor în învățământul universitar și fu retransmis unul din cursurile ei televizate. Nu se va putea sustrage. Ora opt și un sfert. Dacă nu plecase deja la studio, Eric era pe punctul să plece. În cazul în care se va întâmpla să-l prindă, nu va putea vorbi mult timp, dar cel puțin să-i spună că dorea să-l vadă. Privi ușa, privi telefonul și se hotărî să formeze numărul. Nici un răspuns. Sau plecase deja, sau nu se întorsese să doarmă în apartament. De ce nu-i dăduse nici un semn de viață? Fugea de ea? Dar din ce motiv? Nu aștepta nimic de la el... O minciună, dar pe jumătate: spera totul de la el, dar nu aștepta nimic. Voia pur și simplu să-i spună ce simțea.

După colocviu se întâlni cu Rachel Katz în hol la Statler.

– N-ai uitat că prânzim împreună?

– Oh, Rachel! Îmi pare rău... Nu pot. Trebuie să fiu în altă parte.

„Altă parte“ era imobilul mare și modern al R.C.A., unde se hotărî să-l caute pe Eric.

– Ce păcat! Și eu care credeam că ne vom lăsa pradă amintirilor nostalgice... Vii în această după-amiază la conferința lui Horowitz?

– Cred.

– Bun, atunci pe curând. Poate vom putea cina împreună după aceea?

Grăbită să plece, Kate avu o mișcare evazivă din cap. Nu voia să se angajeze înainte să știe... Să știe ce? S-ar fi spus că, pentru moment, cele mai mici fapte și gesturi ale sale depindeau de Eric.

Dar Eric nu era în biroul lui.

– Cred că a plecat pentru prânz, o informă secretara. Probabil la cafenea, deoarece a anunțat că se va întoarce într-o oră.

Era aceeași blondă frumoasă pe care Kate o întâlnise în ziua în care i se schimbase viața. Asta se petrecuse într-adevăr doar cu mai puțin de două luni mai înainte?

Eric nu era nici la cafenea. Era ora douăsprezece și jumătate și personalul era numeros, căutând cu privirea mese neocupate. Kate se așeză într-o despărțitură cu ochii ațintiți la intrare.

Apoi el apăru brusc. Inima îi tresări în timp ce ridică mâna pentru a-i atrage atenția, dar n-o remarcă imediat. Nu era singur și discuta cu o însuflețire bucuroasă. Kate recunoscu femeia uimitoare căreia îi zâmbea într-un mod atât de fermecător. Avea o fotografie în camera Andreei. Era Ginny Wells.

Capitolul 10

Kate își dori să nu fi venit niciodată, dar era prea târziu. Eric o zărise. Ea încercă să-și compună o atitudine în timp ce el își conducea fosta soție spre masă. De ce era Ginny Wells atât de frumoasă? Traversă toată sala ca și când își făcea intrarea pe o scenă. Totul la ea era seducător: rochia neagră, aproape sobră prin simplitate, îi punea în evidență părul superb de un roșu strălucitor și pielea ca fildeșul.

– Cine este? întrebă o femeie vecină, din separeul din spatele lui Kate.

– Nu știu, dar cu siguranță este cineva.

– Ah, dar este Eric Daniels. N-o fi fosta lui soție?

– Vrei să spui fosta și mereu noua? o corectă interlocutoarea cu un râs înfundat.

Ginny de-abia îi lăsă timp lui Eric să facă prezentările.

– Ne putem așeza la masa dumneavoastră? întrebă, strecurându-se pe scaunul din față, fără să aștepte răspunsul lui Kate.

Eric ezită o secundă și luă loc alături de Ginny. Kate avu impresia că inima i se face fărâme.

– Muream de dorința de-a vă cunoaște, continuă actrița. Andreea este în culmea entuziasmului față de dumneavoastră și de mama dumneavoastră. Dacă nu aș fi atât de recunoscătoare, aș fi geloasă... Mint, reluă ea cu un zâmbet nevinovat. Nu în ceea ce privește recunoștința, însă sunt într-adevăr puțin geloasă. Mi-a dat să înțeleg că vă așază alături de Ioana d'Arc. Poate este puțin prea sus... Apropo, nu sunt nici măcar sigură că Andy știe de existența Ioanei d'Arc...

Se întoarse spre Eric.

– După părerea ta, inimioară? Andy știe oare cine este Ioana d'Arc?

Eric o privea cu indulgență, ca și când era o copilă adorabilă. Kate nu reușea să creadă că aveau acest fel de relație. Știa cum reacționa Eric față de dependență. Dacă acesta era genul de legătură care-i unea, se putea spune că era solidă.

– Nu știu, spuse el zâmbind. Ai fi pe un teren mai sigur cu Groucho Marx.

– Sau Charlie Chaplin. Îi plac la nebunie vechile filme comice. Dar acum, singura sa eroină sunteți dumneavoastră... Într-adevăr, ar trebui s-o vedeți cât este de mândră să numere un arheolog printre prietenele sale.

Zâmbetul îi era irezistibil.

– Sunt antropolog.

– Oh, îmi pare rău... Am comis o eroare gravă? Nu este același lucru?

Părea atât de sincer mâhnită, încât Kate o liniști cu un semn din cap. Cum să fie jignită de atâta candoare? Trebuia să fie greu să te superi pe Ginny Wells.

– Nu, este doar o mică greșeală pe care mulți oameni o fac.

– Asta mă va învăța minte s-o mai impresionez pe prietena fiicei mele, făcu ea, dând roată ochii negri strălucitori.

Această amintire neîncetată a prieteniei sale cu Andreea era oare intenționată? Ce știa despre relația sa cu Eric? Acesta era motivul care o adusese la New York? Disperarea lui Kate creștea. Conversația particulară cu Eric nu va mai avea loc. Poate era mai bine astfel. Îl iubea pe Eric, dar nu era pregătită să-l împartă cu o fostă soție care pretindea timpul și afecțiunea sa. Ginny Wells avea multe atuuri, trebuia să recunoască. Spontaneitatea făcea parte integrantă din frumusețea ei și când își desfășura în toată splendoarea personalitatea, cum făcea acum în fața lui Kate, nu se putea să nu cedezi farmecului său.

– Eram convinsă că această copilă va urca pe scenă înainte de a ajunge la pubertate, exclamă ea. Și acum nu vorbește decât despre intrarea la colegiu pentru a studia dinozaurii.

– Vizita la Muzeul de istorie naturală a marcat-o pentru un anumit timp, dar va trece, fără îndoială.

– Sper că nu. Îmi place mai mult dorința de a-și continua studiile. Eu n-am făcut-o să descopere atâtea lucruri educative, ca muzee și altele... De fapt, n-am avut niciodată timp...

Cu un zâmbet vesel, adăugă:

– Adevărul este că eu însămi nu sunt prea pricepută în acest gen de activități. Eric este intelectualul familiei.

– Numai prin comparație, făcu acesta modest.

– Vrei să spui că am creierul atât de gol, încât pe lângă mine treci drept Einstein?... Cel puțin știu cine este Einstein, sublinie ea cu umor. Oh, îmi amintesc... Am dus-o o dată pe Andy la muzeu. La Wax Museum, la San Francisco... Oare asta contează? Probabil nu, continuă ea, fără să lase timp pentru un răspuns. Oricum, sunt cu adevărat fericită că polii săi de interes depășesc lumea spectacolului.

Kate ridică o față intrigată.

– V-ar deranja să facă o carieră pe scenă?

– Nu mă deranjează, făcu Ginny gânditoare. Doream pur și simplu să-i ofer un evantai mai larg de alegeri. Iubesc scena, dar ea nu rezervă o viață ușoară și nu ajută cu nimic la stabilitatea familială. Nu-i așa, Eric?

El nu răspunse decât printr-o ridicare din umeri.

Kate simțea între ei asemenea curenți ascunși, încât lucrurile nu aveau nevoie să fie formulate. Venise să-i spună lui Eric că-l iubea, să-l întrebe ce simțea pentru ea! Ce bătaie de joc! Nu numai că nu putea spune nimic, întreba nimic, dar nu reușea nici măcar să-l privească drept în ochi, de teamă să nu citească acolo sentința care înseamna despărțirea.

Totul, acum, îi era atât de drag la el. Profilul puternic, buclele rebele ale părului de culoarea alunei, ochii cenușii care se umbreau de pasiune și acel zâmbet teribil în colțul gurii, care-i pătrundea drept în inimă. Și aceste calități nu mai aparțineau unei celebrități, ci lui Eric, bărbatul care o deschisese spre dragoste.

Existau totuși anumite fapte ascunse pe care Kate nu le putea ghici. Întâlnirea dintre el și Ginny era întâmplătoare? Sau o hotărâseră când se văzuseră în California? Din cauza lui Ginny n-o sunase Eric? Fără îndoială, din cauza ei nu-și petrecuse noaptea în apartamentul său? Inima i se strânse, deși încerca să-și înfrâneze o disperare fără fundament.

Conversația se opri în timp ce făcură comanda chelneriței. Kate luă ca toată lumea un hamburger, neștiind cum îl va putea înghiți cu acel nod ce-l simțea în stomac. După toate aparențele, Ginny nu cunoștea acest gen de probleme, deoarece mușcă poftioasă din sandviș, îndată ce-i fu așezat în față.

– E o fericire că-mi place asta! În tot turneul practic n-am mâncat altceva.

– Trebuie să fie dur să călătorești astfel, fără încetare, spuse Kate.

– Da, dar îmi și place! Este toată viața mea și n-aș fi putut pleca fără devotamentul lui Eric.

Privirea plină de tandrețe pe care o schimbară nu-i scăpă.

– Nu mi-am dat niciodată seama cât este de neînlocuit până când am divorțat, continuă Ginny. Este un fost soț perfect!

– Nu sunt sigur că sunt flatat de certificat, o ironiză el.

– Ba da, trebuie să fii! exclamă Ginny, răsplătindu-l cu o îmbrățișare călduroasă. Și-ți voi da în curând dovada, într-un mod pe care nici nu ți-l imaginezi.

Nodul din stomacul lui Kate se strânse. Oare căsătoria lor instabilă aborda o nouă fază de împăcare? Deodată, nu mai avu decât o dorință: să iasă din acest trio infernal. Simți privirea lui Eric asupra ei, dar se prefăcu absorbită de mâncare pentru a o evita. Ginny continua să vorbească. Trecerea sa prin New York fusese programată? De Eric?

– Cât timp rămâneți? se auzi Kate întrebând.

– Doar timpul necesar pentru a aranja niște... o afacere, răspunse Ginny cu un zâmbet misterios. Asta îmi dă ocazia s-o văd pe Andreea și să mă odihnesc câteva zile. Sunt nerăbdătoare să mă întorc la Montank!...

Se lumină sub o subită inspirație.

– Kate, de ce n-ai veni cu noi? Eric și cu mine plecăm cu mașina în seara aceasta. Vino să participi la lovitura mea strălucită. Vei vedea răsunetul.

Kate își aminti de un joc din copilărie în care, la un strigăt, participanții trebuie să rămână încremeniți în poziția lor, ceea ce făcu ea. Astfel, era de încremenită de când Ginny anunțase că se ducea cu Eric la vila lor de pe malul mării. Bineînțeles, Montank! Ce loc mai propice pentru o împăcare romantică? Durerea îi măcina inima înghețată. Și atunci, în mod inexplicabil, Eric reînnoi invitația.

– De ce n-ai veni?

– De ce n-aș veni? nu putu ea decât să repete.

Îi era destul de greu să rămână aici, să-i privească așezați în fața ei, foarte aproape! Așadar, se vor împăca. La provocarea cui? Și de ce insistau să participe la asta?... Dar nimic nu mai avea importanță, decât să reușească să se ridice și să plece.

– Va fi un weekend „superspecial", cum ar spune fiica mea. Ginny nu era răutăcioasă, n-avea nici o idee de răul pe care i-l făcea. Dar Eric? Oare cum putea fi atât de dur? Își imagina că nu simțea nimic? Și ea care-i iubea atât de mult sensibilitatea! Dacă o acuzase că nu voia să împartă cu el decât patul, nu vedea oare acum că nu era adevărat, că se pregătea să i se dăruiască total?

El o fixa cu o privire pătrunzătoare.

– Nu este ceea ce crezi tu, Kate.

Dar ce altceva putea crede?

– Care este această ocazie specială? întrebă ea.

Eric îndepărtă mâinile în semn de neștiință.

– Ginny nu mi-a spus încă.

– O surpriză. Dar vă garantez că va fi plăcută.

Atunci se înfurie. Ce făceau oare amândoi? Jucau un vodevil? Hotărât lucru, nu înțelegea această mentalitate de actori. Revenea la prejudecățile de la început, dar ele o protejau cel puțin de confuzii. Își luă geanta și se ridică.

– Iertați-mă, trebuie să plec.

– Dar nu ți-ai terminat prânzul, protestă Ginny.

– Nu mă dau în vânt după hamburgeri.

– Atunci, de ce ai luat unul?

– Nu este singurul lucru stupid și irațional pe care l-am făcut în ultimul timp.

Ochii vioi ai lui Ginny treceau de la Kate la Eric și o expresie stupefiată i se zugrăvi pe chipul frumos.

– Kate, pentru ceea ce va fi la Montank, nu vrei într-adevăr să vii?

– Nu pot, congresul nu s-a terminat.

– Dar se termină mâine, remarcă Eric. Ai putea să lipsești în ziua închiderii.

– Și de ce aș face-o? îl sfidă ea.

– N-o face dacă tu consideri că este important să asiști la asta, răspunse Eric.

Ochii îi erau de oțel și nu le putu suporta impactul. Murmură câteva cuvinte despre seminarul din după-amiaza care tocmai începuse, spuse la revedere și se năpusti spre ușă. Eric o ajunse la intrare.

– Așeaptă, îi spuse prinzând-o de braț și obligând-o să se întoarcă.

– Să aștept ce?

– Trebuie să vorbim.

Să vorbească? Cu ce intenție alergase spre el acum mai puțin de-o oră? Ce îmbrățișare diferită de această mână pe brațul său visase!

– Nu văd ce avem să ne spunem.

– Devii puerilă.

– Și tu devii plictisitor. Lasă-mă să plec, nu vreau să întârzii.

– De ce? Te așteaptă Todd Riley?

Ea rămase cu gura căscată, uluită. Todd era așa de departe de mintea ei, încât nu reușea să înțeleagă asociația de idei a lui Eric. Dar desigur, era normal, pentru că nu avusese ocazia să-i facă mărturisiri.

– De ce nu m-ai sunat? îl întrebă pe un ton acuzator.

Dacă măcar îi anunța prezența lui Ginny s-ar fi putut pregăti pentru această experiență.

– M-am întors la ora două, noaptea aceasta. Și când am încercat să te sun la studio, erai deja plecată...

În cele din urmă, un semn de emoție îi tulbură vocea când adăugă:

– Pe de altă parte, mi se părea că aveai nevoie de timp pentru a-ți pune gândurile în ordine. Ți-aș fi telefonat în seara aceasta.

– Înainte de-a pleca la Montank, nu-i așa, sau după?

El o duse departe de trecerea unde, în jurul lor era o mișcare continuă. Chiar așa, mânioasă, tristă și confuză, Kate reacționă la apropierea sa. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și respirația i se acceleră.

– Kate... Nu trage concluzii pripite. Nu este vorba despre o întâlnire galantă cu Ginny.

– În acest caz, ar trebui s-o informezi. Împăcarea este fundamental întipărită pe chipul ei. N-ai citit-o?

– Poate ai citit tu greșit. N-o cunoști pe Ginny, este debordantă, comunicativă. Dar nu mai există între noi decât o prietenie tandră.

– O prietenie afectuoasă? îl ironiză ea. Ca a noastră?

– Nu, nu ca a noastră. Tu și cu mine am depășit acest stadiu.

– O constatare îngrozitoare, s-ar zice.

– Ar putea fi așa dacă nu încercăm să ne înțelegem.

Nu mai suportă să arunce vina asupra ei și-i aminti pe un ton tăios:

– Plecarea ta de ieri după-amiază n-a ajutat la asta.

– Ai dreptate, făcu el cu un oftat ce se auzi. Cu o zi înainte mă anunțaseși că Todd Riley te-a ignorat complet și când v-am văzut împreună se comporta ca și când te avusese. Nu știam ce să cred.

– Ce-i mai rău, evident. Cheia poveștii, Eric, este că Todd juca marea sa scenă din actul patru.

– Pentru mine?

– Oh, pentru noi trei... De altfel, era singurul actor? Nu te-am mințit niciodată referitor la Todd, nu s-a purtat în acest fel înainte.

– A ajuns foarte departe, foarte repede.

– Și tu te-ai retras.

Nu se putu împiedica să nu-i compare pe cei doi bărbați. Todd o asaltase ca un buldozer. Încă de la început, Eric îi simțise rezerva, n-o forțase și acceptase situația. Poate în beneficiul propriei sale rezerve. Fie că recunoștea sau nu, Eric se ferea de orice angajament personal.

– Am greșit, spuse el.

– Poate nu, Eric. Ai deja atâția oameni care se bizuie pe tine încât, inconștient, te temi de noi greutăți.

Un fulger de furie trecu prin ochii întunecați.

– Nu încerca să mă analizezi, Kate, nu de asta am nevoie acum.

O atrase spre el și o sărută, dar pentru Kate fu mai mult un supliciu, decât o fericire. Îl împinse.

– Iar eu am nevoie să mă lași să plec.

– Kate, uită de congres, mâine.

– Oricum, nu vă voi însoți pe amândoi la Montank.

„Amândoi". Expresia îi veni atât de ușor pe buze... Nu-i considerase ca un cuplu îndată ce-i văzuse împreună?

– Ți-am spus deja că nu este vorba despre ceea ce crezi.

– Tu așa gândești, dar Ginny are evident alte idei și alte planuri.

– Oare nu ceea ce cred eu este important?

– În cazul în care ai fi incapabil să-ți schimbi părerea... Eric, ai mai făcut dragoste cu ea de la divorț? nu se putu stăpâni să nu întrebe, știind totuși că întrebarea era ridicolă.

Trăsăturile atât de dragi se înăspriră.

– Nu adeseori. Și cu siguranță, nu de când te-am întâlnit.

Dat fiind faptul că Ginny lipsise în acest ultime două luni, consolarea era jalnică.

– Dar înainte? insistă ea.

– Uneori. Oamenii se apropie pentru diferite motive, Kate. S-a întâmplat ca Ginny să aibă nevoie de afecțiune și de consolare.

– Și o simpatie verbală n-ar fi fost de ajuns, i-o reteză ea pe un ton aspru, înainte de-a relua: Oh, Eric. Îmi pare rău. N-am nici un drept să fiu geloasă.

– În nici un caz, nu pe trecut.

Ah! doar prezentul și viitorul o priveau pe Kate și era cert că Ginny Wells se aștepta ca Eric să fie disponibil pentru ea întotdeauna. Pentru afecțiune, consolare sau orice altceva. Și va fi el capabil să-i refuze ceea ce-și dorea?

– Și dacă Ginny îți va cere să te întorci la ea?

– N-o va face.

– Cum poți să știi, când nu cunoști surpriza pe care ți-o pregătește?

– Fii realistă, Kate, o rugă el încruntat. Ginny este cu adevărat o copilă când este vorba despre secrete. Andy și mama ta sunt la Montank. Nu este oare dovada că nu este nimic romantic în ceea ce ne pregătește? Altfel te-ar fi invitat acolo?

– Ginny este actriță. Poate îi place să aibă publicul său.

Kate se detestă pentru această remarcă amară și nepoliticoasă. Dragostea trebuia să te facă bucuros, deschis, dragostea trebuia să cuprindă totul. De ce o aruncase în acel vârtej de dezordine?

Eric scutură capul cu nerăbdare.

– N-are sens să continuăm pe această cale...

Și cu siguranță nu făcea referire numai la conversația prezentă. Punea capăt acestei pasiuni care trebuia să evolueze sau să moară. Tot ceea ce trăiseră în comun nu însemna nimic pentru el, decât o aventură de o vară. De ce oare Kate își pierduse controlul emoțiilor? Acum era prea târziu.

– Ne vom întoarce duminică, urmă el. Te voi revedea atunci. Te pot suna diseară?

– Pentru ce motiv?

– Cum pentru ce? Ca să vorbim! izbucni el exasperat.

Kate se simți moale, complet fără putere.

– Am impresia că să vorbim nu duce la nimic, nu-i așa? Ar fi mai bine să te întorci în sală, Ginny se neliniștește probabil.

Nu-i așteptă răspunsul și plecă în grabă.

Seara, după conferința lui Horowitz, la care asistase fără să înțeleagă nimic, cină la hotel cu Rachel. Evocară amintiri din studenție până târziu în noapte și prietena sa îi propuse în cele din urmă să împartă camera cu ea.

– Sunt două paturi mari, dintre care unul nu folosește la nimic. De ce să te întorci la tine? Va fi ca pe vremea când locuiam în aceeași cameră.

Kate ezită, dar inima îi era atât de grea încât până la urmă acceptă această companie ca pe o salvare. Îl făcuse pe Eric să înțeleagă limpede că nu era obligat să-și dea osteneala s-o sune și dacă, în mod excepțional, o făcea, ea n-ar fi avut nimic să-i spună. În cameră, comandară cafea și continuară să vorbească despre trecut, dar Rachel bănuia că ceva nu era în ordine.

– Mă poți trimite să mă ocup de ceea ce mă privește, dar uneori ajută să-ți descarci sufletul, spuse ea simplu.

Kate îi zâmbi cu afecțiune. Rachel fusese întotdeauna perspicace. Trăsăturile ascuțite, cinstite, refrectau spiritul său de dreptate. La vârsta studenției își făcuseră confidențe, dar Kate considera că vârsta adultă îți interzicea să-ți etalezi sentimentele. Poate ochii Rachelei, cenușii ca ai lui Eric, plini de amabilitate și compasiune, fură cei care o hotărâră. Se surprinse povestindu-i prietenei sale ce se întâmplase.

Când încheie, o cută gânditoare se săpase între sprâncenele fin arcuite ale confidentei sale, care pe deasupra își mai mușca și buza inferioară, semn că trăsese o concluzie pe care Kate nu dorea s-o audă.

– Am impresia că te porți într-un mod stupid, articulă ea în sfârșit.

Kate se refugie în spatele unui umor protector.

– Astea-s prietenele! Eu îmi deschid sufletul în speranța unei simpatii și mă trezesc atacată pe la spate!

– Eu nu atac, analizez. Nu uita că sunt sociolog antropolog.

– Care este legătura dintre aventura mea și antropologie?

– Definiția: studiul bărbatului... și al femeii. În măsura în care indivizii urmează procesul evolutiv, să știi.

– Împingi comparația puțin prea departe. Nu cred că vorba stupid se înscrie în calificările științifice.

– Să admitem că lărgesc puțin domeniul. Indivizii evoluează, se maturizează fizic, intelectual și ceea ce este mai greu de învățat, emoțional.

– Mă consideri înapoiată emoțional?

– Nu, ezită Rachel, tandru ironică. Dar poate dai semne de stagnare a dezvoltării emoționale.

– Mulțumesc mult!

Kate n-ar fi suportat de la nimeni altcineva o asemenea critică, chiar enunțată cu gentilețe, dar învățase de-a lungul anilor să aprecieze înțelegerea precisă a oamenilor pe care o avea prietena sa și inteligența cu care le ajuta să-și rezolve problemele. Rachel o făcu să observe că după Todd evitase orice relație serioasă cu un bărbat. Nu făcuse decât să se amăgească, dorind să retrăiască diferit aventura din tinerețe.

– Dar Todd Riley nu mă mai interesează acum, protestă ea. Din cauza lui Eric sufăr.

– O știu, acceptă Rachel cu vocea caldă de simpatie. Pentru că dragostea te face teribil de vulnerabilă. Dar poate Eric este la fel de vulnerabil ca tine, Kate.

– Nu este posibil! El o are pe Ginny...

– Și tu îl aveai pe Todd. Eu nu știu ce mai este încă între ei doi, dar nici tu. De ce nu crezi ce-ți spune Eric despre relația lor? Speri ca el să creadă ceea ce îi spui tu despre Todd, nu-i așa?

– Dar Todd nu mai face parte din viața mea.

– Este doar o întâmplare.

– Ce vrei să spui?

– Presupune că, tocmai înainte de a-l întâlni pe Eric, ai fi lucrat din nou la niște cercetări cu Todd, sau că v-ați fi regăsit profesori la aceeași universitate și că v-ați fi văzut aproape în fiecare zi? Asta ar fi schimbat ceea ce simți pentru Eric?

– Într-adevăr, asta n-ar fi fost comod. Dar situația nu este aceeași.

– Să admitem comparația ca lipsită de exactitate. Dar dacă Eric îți afirmă că nu mai există nimic între el și fosta sa soție, nu vrei să-l crezi?

– Ba da... Oh, ba da!

– Dar ți-e teamă să-l crezi?

– Ai găsit! Asta este exact.

– Kate, ce se poate întâmpla cel mai rău?

– Cel mai rău?

– De ce te temi cel mai mult? Că Ginny Wells încearcă să-și recâștige soțul?

Kate înțelese unde voia să ajungă Rachel.

– Nu. Am acceptat deja această posibilitate, chiar și această posibilitate. Și eu nu pot avea controlul asupra ei.

– Așadar, de ce te temi cel mai mult?

– Că Eric îi cedează și se hotărăște să se întoarcă la ea.

– Iată ce te exasperează! Acum că lucrul cel mai rău este definit, încearcă să gândești pozitiv. Tocmai ai admis că nu ai control asupra actelor lui Ginny Wells.

– Nu le pot controla nici pe cele ale lui Eric. Și nici măcar n-am dorința s-o fac. Trebuie să ia singur propriile decizii.

– Știe cât de mult îl iubești?

Kate ezită.

– Ar trebui...

Dar o știa, într-adevăr? Kate își mărturisise până la urmă ei însăși iubirea profundă pentru Eric, dar vorbele nu-i trecură niciodată de buze.

A doua zi dimineață, Kate nu dormise, dar petrecuse cea mai minunată noapte albă.

– S-a produs o transformare în aceste ultime ore, o anunță ea veselă pe Rachel. Brutalitatea ta de aseară a ajutat.

– La ce-ar fi buni prietenii dacă nu ne-ar brutaliza din când în când.

– Foarte bine. Nu voi rata să-ți întorc serviciul cu prima ocazie.

– Exact de asta mă temeam, se strâmbă Rachel. Așadar, ce vei face acum? continuă ea.

– Nimic.

Rachel avu o tresărire de surpriză.

– Vrei să spui că renunți la Eric?

– Cu siguranță nu, dar n-am nici o posibilitate să acționez înainte de întoarcerea sa, mâine.

– Și dacă din întâmplare aveai dreptate, apropo de Ginny? Dacă i-a propus să revină la ea?

– Atunci îi voi face o contrapropunere. O ofertă pe care n-o va putea refuza.

Avea în voce hotărâre și umor, dar și speranță de reușită.

– În sfârșit, concluzionă Rachel, iată o gândire pozitivă.

Capitolul 11

Starea sa pozitivă o susținu pe Kate în tot timpul ultimei zile a congresului deosebit de activă. Avea un colocviu despre problemele administrative ale cercetătorilor, o întâlnire cu un editor care voia să-i publice articolul într-o revistă de specialitate și două programe de la care nu voia să lipsească. Orice s-ar întâmpla cu Eric, munca rămânea o parte importantă a vieții sale.

Rachel avea dreptate. Kate trăgea concluzii pripite asupra lui Eric. El afirmase că nu mai avea cu Ginny decât raporturi prietenești. De ce oare nu acceptase pur și simplu această declarație? Eric nu era un mincinos. Trebuia mai degrabă să-și recunoască semnele propriei nesiguranțe, îndoiala de a putea rivaliza cu uluitoarea actriță, dacă aceasta voia să-și recâștige fostul soț. Acum, hotărârea sa era categorică: nu va ieși din competiție.

Îl iubea pe Eric Daniels și voia să-și petreacă restul vieții cu el. Mai mult încă: voia să-și împartă viața cu el.

Dacă el accepta, niciodată n-o va mai putea acuza că-și păzește grădinile ei secrete. Dacă el acceptă... Mâine se va întoarce. Dar mâine părea atât de departe pentru nerăbdarea sa.

Ziua fu de fapt foarte productivă și Kate se felicită pentru această distragere. Îl văzu pe profesorul Kressky, rector al unui colegiu din New York ce recruta profesori pentru departamentul universitar pe care-l deschidea la începerea cursurilor. Era foarte interesat de candidatura ei eventuală, chiar temporar dacă nu permanent. Nu putea decide nimic fără Eric.

După-amiază asistă la o conferință demonstrativă organizată de doctor Ramon Rodriguez, directorul de cercetare al lui Gavin Eliot, asupra comportamentului cimpanzeilor.

După care trebui s-o pună la curent pe Rachel cu favoarea specială pe care i-o solicitase tânărul său coleg.

– Glumești! exclamă Rachel. Vrei să-ți petreci seara făcând pe dădaca unui cimpanzeu în camera mea?

Rachel nu se dăduse niciodată în vânt după micile primate poznașe.

– Nu toată seara. Gavin și cu mine ne vom împărți timpul la bachet. Eu voi cina cu cei de la congres și el îmi va succeda pentru cafea și desert, unde speră să revadă o biologă pe care tocmai a întâlnit-o. Nu puteam să-l refuz.

– De ce?

Kate avu un zâmbet poznaș.

– Să spunem că simt o oarecare vinovăție că l-am refuzat de fiecare dată când îmi propunea să ies cu el. Acum pare serios cucerit de această tânără asistentă din Boston, dar din păcate ea trebuie să se întoarcă acasă imediat după închiderea congresului și Gavin speră să prindă în această ultimă seară, ultima sa șansă de a încerca o apropiere. În mod decent, n-o poate lua cu el pe Ophelia la banchet.

– De ce nu? repetă Rachel amuzată. Probabil ar sta la masă mai bine decât cea mai mare parte dintre antropologi... Dar de ce n-o duce Gavin pur și simplu la grădina zoologică?

Kate înțelesese că el și directorul său, doctor Rodriguez, o supravegheau cu rândul, o săptămână unul, o săptămână celălalt. Gavin se angajase pentru aceste două zile, fără să-și imagineze că serviciul său benevol se va interfera cu începutul unei cuceriri romantice.

Să lipsească la jumătatea unui banchet, nu fu pentru Kate o privațiune. Todd onorase prea mult whiskyul în timpul aperitivului ce-l precedase și era odios. Oscila între sarcasm și măgulire, dar Kate îl găsea la fel de detestabil. Din fericire, el cina la masa de onoare, iar ea fu încântată să dispară înainte de ora zece și să evite o penibilă scenă de adio.

În camera Rachelei, Gavin și Ophelia o întâmpinară cu efuziune. Gavin îi explică faptul că a evitat să treacă prin fața recepției, o luase pe scara de serviciu.

– Bună idee! exclamă el, descoperind fructele pe care Kate le adusese într-un șervet. Cu asta îi vei menține buna dispoziție. Dacă se agită, deschide televizorul. Adoră asta, chiar și informațiile... Ești sigură că nu te deranjează, Kate?

Kate nu se putu stăpâni să nu râdă, deoarece era la jumătatea drumului spre ușă.

– Nu, nu, într-adevăr, Gavin. Du-te repede, petrece o seară frumoasă, dar să te întorci până la miezul nopții.

O ținea în brațe pe Ophelia, care se juca atentă cu părul său.

– Da, știu! La a douăsprezecea bătaie a ceasului, Rachel ne transformă în dovleac.

– Oh, sociologii antropologi n-au atâta putere... La revedere, distracție plăcută.

– Urează-mi noroc.

Cu un semn din mână, el ieși pe ușă.

De ce noroc? se întrebă Kate. În dragoste nu trebuia să te bazezi decât pe tine însuți. Era suficient să ai încredere în celălalt și să fii capabil să-i exprimi sentimentele. Ce ar putea fi mai simplu?

Ophelia își înnodă brațele în jurul gâtului său, scoțând sunete slabe de protest, pentru că n-o legăna. Kate îi dădu imediat satisfacție. Cuvintele nu erau întotdeauna indispensabile pentru a te exprima. În orele următoare, se jucă împreună cu animalul, împiedicându-l să agite hotelul sau să spargă ceva. Fructele o ajutară.

Puțin după ora unsprezece, Kate deschise televizorul și se abandonă într-un fotoliu.

– Nu știu cum ești tu, dar eu sunt extenuată, spuse ea ținând cu fermitate turbulenta primată în poală.

Dar observă foarte repede că nu trebuia s-o constrângă pe Ophelia, care se cuibărise confortabil, cu ochii mari, admirativi, ațintiți asupra ecranului.

– Ar trebui să te uiți la Forum, a lui Eric Daniels, Ophelia. Gavin avea dreptate, ești o telespectatoare pătimașă. Ce-o face el acum? Stă de vorbă în cursul unei plimbări pe plajă sau este singur?... Singur? Nu, nu-mi da voie să mă gândesc mai departe...

Deodată, râse în fața comicului situației: Eric la Montank împreună cu Ginny, Gavin lângă asistenta cercetătoare și ea uitându-se la informațiile de seară în compania unui cimpanzeu. Încheie prin a căsca și se amuză văzând-o pe tânăra primată deschizând exagerat gura pentru a o imita.

– Și tu te-ai plictisit de faptele diverse, nu-i așa? Dacă am încerca să găsim un film cu Tarzan pe alt canal?

Dar când să apese pe buton, Kate își opri gestul cu ciudata impresie că știa decorul de pe ecran... Desigur! Era Montank. Casa lui Eric! Atunci, comentariul jurnalistului ajunse la mintea ei și inima încetă să-i bată.

– ... o scenă idilică de la recăsătorirea surpriză a lui Ginny Wells...

Nu, nu, nu era posibil. Pur și smplu nu era posibil.

Camera era fixată pe chipul încântător al lui Ginny. Apoi, prin îndepărtarea ei, cadrul se mări treptat. Bărbatul cărui îi oferea acel zâmbet radios era înalt, blond, dar nu era Eric. Când fotografia de familie se lărgi mai mult, Kate le observă pe Andreea și pe Milly Stennis radiind de bucurie. Lângă ele se afla Eric, spectator binevoitor. Ginny Wells comentă reporterului că tocmai se căsătorise cu Rory Fletcher, producător hollywoodian.

Kate o strânse probabil cu putere, deoarece Ophelia scoase un mormăit de protest.

– Oh, îmi pare rău, Ophelia, îmi pare rău, fredonă ea, inflexiunile din voce arătând mai mult bucurie decât dezaprobare.

Ridică imediat receptorul. Ce importanță avea ora târzie? trebuia să sune imediat la Montank... Dar trebuia mai întâi să obțină numărul de la informații, deoarece nu-l avea la ea.

– Iertați-mă, domnișoară, dar acest număr este pe lista secretă și nu vi-l pot da.

De ce oare toate operatoarele aveau același timbru impersonal?

– Dar este vorba despre o urgență, insistă ea, în momentul în care intră Rachel.

– Indiferent de motivele dumneavoastră, îmi este imposibil să divulg numărul domnului Eric Daniels!

Desigur! Funcționara memorase numele celebrului prezentator și credea că are de-a face cu o fanatică sau o nebună care încerca să-și găsească idolul. Oricum, nu se înșela complet. Kate închise.

– Despre ce urgență este vorba? se miră Rachel.

Când Kate îi explică, ea aprobă.

– Într-adevăr, cazul tău se include în urgențe. Am impresia că vei exploda dacă nu-i vorbești imediat.

– Ce să fac?

– Așteaptă să ajungi acasă.

– Da, iată de ce trebuie să plec foarte repede. Ascultă, Rachel, Gavin va fi aici dintr-un minut în altul... începu ee rugător, imediat întreruptă de prietena sa:

– Nici nu se pune problema! Înțeleg ce-mi vei cere, dar refuz să tratez psihozele acestui cimpanzeu.

– Ophelia nu te poate deranja, a dormit.

– Imaginează-ți că se trezește sau că Gavin nu se întoarce?

– Bineînțeles că se va întoarce...

La aceste cuvinte sună telefonul. Era Gavin, după câte se auzea, care solicita o mică favoare. Prietena sa Betsy trebuia să ia primul avion pentru La Guardia și în cazul în care Kate îi permitea, voia s-o însoțească măcar până la aeroport... Să-l aștepte, întreaga sa viață depindea de această oră în plus cu Betsy.

Ochii lui Kate trecură de la Rachel la Ophelia care dormea.

– Ai cât timp vrei, Gavin, dar vei veni s-o iei pe Ophelia de la mine. Trebuie să mă întorc acasă.

El consimți imediat și își notă adresa. La sfatul Rachelei, cimpanzeul fu înfășurat într-un prosop mare din pânză pentru a nu ridica obiecțiile șoferului de taxi. Subestimaseră

amândouă răutatea taximetriștilor din New York. Când Kate intră în mașină cu povara sa, bărbatul se întoarse pentru a întreba:

– Unde să vă duc, doamnă, cu maimuța dumneavoastră?

Kate zâmbi și-i dădu adresa.

Ophelia dormi tot timpul drumului și nu se trezi nici când ajunseră în fața imobilului și când Kate plăti și ieși. Un Mercedes era parcat la colț, puțin mai sus. Același model cu al lui Eric. Dar acesta nu putea fi al său, el era la Montank... Totuși... Dacă era la Montank, avea o dublură, deoarece bărbatul care ieși din mașină și se apropia, avea statura lui Eric, mersul său și când intră în fasciculul de lumină din hol, trăsăturile și părul său...

– Eric?... Nu pot să cred.

– Este o primire sau o concediere?

Acum se afla foarte aproape de ea și Kate se topi la zâmbetul său din colțul gurii.

– Încântată, murmură ea. Oh, da... Încântată... Dar cum poți să vii aici? Tocmai te-am văzut la televizor.

– Vorbești despre căsătorie? Era probabil o reluare. Totul s-a petrecut în această după-amiază. Și de atunci, n-am încetat să te sun.

– Nu eram aici.

– Asta este evident. Atunci, am venit. Oricum, nu mi-ar fi fost de ajuns să-ți vorbesc. Aveam atâta nevoie să te văd... Să te ating...

El ridică mâna și-i arătă balotul.

– Ce transporți?

Râsul său atât de cald, atât de firesc, risipi ultimele îngrijorări.

– Ophelia. Fac pe dădaca.

– Singurul lucru pe care nu mi l-aș fi putut imagina, este să te împart în această seară cu un cimpanzeu.

– Doar pentru puțin timp.

Eric era acolo, lângă ea, și nimic altceva n-avea importanță, decât această bucurie care izbucnise între ei. El o luă pe Ophelia, pentru a urca la apartament, unde o instală confortabil într-un fotoliu.

– Dacă se trezește, voi fi foarte supărat, spuse luând mâna lui Kate.

– De ce?

– Pentru că are nevoie de atenția ta totală.

Vorbea fără umor, pe un ton hotărât. Cămașa albă descheiată îl făcea să pară mai bronzat, iar ochii erau luminoși, de un cenușiu mai pătrunzător decât de obicei. Kate nu rămăsese decât două zile fără să-l vadă, dar în acea clipă știu că fiecare absență va naște o nouă dorință. Totul la el îi era atât de cunoscut și totuși atât de diferit. Sau numai ea era cea care se schimbase?

O conduse spre canapeaua pe care se trânti cu putere.

– Acum, anunță el...

Dar bruschețea propriei voci îl făcu să se oprească și să zâmbească.

– S-ar spune că încep cu un discurs sau că lansez un ultimatum.

– Nu este cazul?

– Nu, este vorba mai degrabă despre o declarație.

Această apropiere minunată a bărbatului îi dădea dorința de a-l atinge, de a-l mângâia, dar știa că trebuia să stea de vorbă, să-și lămurească emoțiile și sentimentele.

– Asta sună puțin pretențios, nu-i așa?

– Nu, atâta timp cât nu este vorba despre o declarație de independență față de mine. Știi, Eric, te iubesc.

Iată. O spusese prima. Ochii cenușii se întunecară.

– Nu voi putea niciodată să mă simt independent față de tine, Kate. Fără tine aș fi amputat de o parte din mine însumi. Te iubesc. Am nevoie de tine pentru a-mi umple viața și a mă realiza în calitate de bărbat. Iată ce voiam să-ți spun când ai fi fost pregătită să mă asculți. Dar atâtea lucruri s-au spus mereu...

– Știu. Dacă măcar Ginny n-ar fi fost atât de secretoasă în privința surprizei sale. M-a tulburat să te văd cu ea și eram incapabilă să-ți ascult argumentele. Mă încăpățânasem asupra obsesiei că voia să te ia din nou, pentru că anunțase că surpriza sa te va face fericit.

– Ea subînțelegea că voi fi ușurat să n-o mai am moral în grija mea. Și în privința asta, nu se înșela, zâmbi Eric. Dar vreau să înțelegi un lucru: chiar dacă Ginny nu-l găsea pe Rory, chiar dacă rămânea... disponibilă, asta nu schimba nimic. Tu ești cea pe care o iubesc, Ginny și cu mine nu o avem în comun decât pe Andreea și o veche camaraderie care a dăinuit. Dar tot restul este mort de mult timp. Nu iubesc decât o femeie, Kate, și tu ești aceea. Și nu suport nici o interferență, nici cea a lui Todd Riley.

Chipul lui Kate se lumină de un zâmbet poznaș.

– Credeam că mă sfătuiai, dimpotrivă, să duc experiența până la capăt?

– Nu este un bărbat pentru tine.

– Oare nu asta am încercat să te fac să accepți în aceste ultime zile? Ce te face atât de sigur acum?

– Mi-a fost suficient să-l întâlnesc. Este un egoist, care vrea să domine. Nu, Todd Riley nu este pentru tine!

– Atunci cine este? glumi ea.

– Eu, dacă ar fi să dăm crezare mamei tale.Îi iubea zâmbetul și focul argintiu în ochi, când o strânse în brațe. Curând, sângele i se topi în vine și avu impresia că se dizolvă într-un val de miere.

– O femeie foarte perspicace, mama, murmură ea.

Eric îi cuprinse buzele într-un sărut lung și se îmbătară de pasiunea lor. Îmbrățișându-l cu amândouă brațele, Kate se lipi de el, știind că dorința și emoția sa erau împărtășite.

Dar un scâncet ușor îi ajunse la ureche și deschise ochii pentru a constata că Ophelia, trezită, îi privea fix, smiorcăindu-se.

– Este geloasă, zâmbi Kate.

– Cu atât mai rău pentru ea. N-o putem închide într-un dulap?

Dar departe de a-și pune butada în practică, Eric, dimpotrivă, se duse spre micul cimpanzeu și o scărpină blând pe cap.

Kate fu copleșită de un asemenea elan de iubire, încât vocea i se poticni.

– Gavin se va întoarce curând. Vom avea timp pentru noi mai târziu.

– Tot timpul din lume, acceptă el. O viață întreagă.

Sfârșit